KÂĞIT İNSANLAR

Salvador Plascencia

Salvador Plascencia

1976 yılında, Meksika'nın Guadalajara şehrinde doğdu; Los Angeles yakınlarındaki El Monte'de büyüdü. Whittier College'da edebiyat dalında öğrenim gördükten sonra Syracuse Üniversitesi'nde yüksek lisans çalışmalarını sürdürdü. Plascencia, Güney Kaliforniya Üniversitesi'nin doktora programına bir süre devam etmiş, ancak mezun olmadan ayrılmıştır.

Yazının ve kâğıdın tüm olasılıklarını cesurca irdeleyen *Kâğıt İnsanlar*, Plascencia'nın ilk romanıdır. Anlatıya katkıda bulunan sıra dışı tasarımıyla bu roman, pek çok yayınevi tarafından reddedildikten sonra çağdaş yazına ilgisiyle tanınan McSweeney's tarafından yayımlanmıştır. Eleştirmenlerce Jonathan Safran Foer, Gabriel Garcia Marquez ve Kurt Vonnegut'un romanlarından *Tristram Shandy*'ye uzanan metinler ışığında anılan *Kâğıt İnsanlar* -bütün referanslar bir yana- kendi içinde tutarlı, büyüleyici ve benzersiz bir evreni başarıyla yaratarak yazarını hikâyeye, kâğıt hamurunu olay örgüsüne dahil eden, kısmen yaşanmış hadiselere, kısmen kurmacaya dayalı ve bütünüyle özgün bir metindir.

Plascencia, yirmi yaşındayken NFAA (Sanatta İlerleme Vakfı, ABD) bursu almış, 2000 yılında ise edebiyat dalında Peter Neagoe Ödülü'ne layık bulunmuştur. Plascencia, ayrıca *Poets and Writers* dergisinin elli ismi dahil ettiği 'İlham Veren Çağdaş Yazarlar' listesinde yer alır.

"Sanırım benim ilgimi çeken, okuru elinde tuttuğu kâğıt hamuruna yakınlaştıracak bir yazın biçimi. Kâğıdın romana mekan olduğu, salt araç olmaktan çıktığı kitaplar," diyen Salvador Plascencia, halen Los Angeles'ta yaşamakta ve şu günlerde yeni romanını yazmaktadır.

M. Begüm Güzel

Yayımlanmış çevirilerinden bazıları: *Beyaz Kaplan*, Aravind Adiga; *Bir Ucu Altın Boynuz*, Jason Goodwin; *Vahşi Şeyler*, Dave Eggers.

The People of Paper

© 2005, Salvador Plascencia

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, The Wylie Agency aracılığıyla Siren Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar haricinde yayıncının izni olmaksızın hiçbir surette kullanılamaz.

Siren Yayınları - Roman
Sertifika No: 16232
ISBN: 978-605-5903-39-8
Birinci Baskı: Eylül 2012

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer
Yayın Danışmanı: Erol Aydın
Çeviren: M. Begüm Güzel
Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu
İç Tasarım: Adem Şenel
Baskı: Yaylacık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/197-203
Topkapı, İstanbul. Tel: 212 567 80 03

Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312
Beyoğlu-İSTANBUL
t *(212) 243 45 65* **f** *(212) 251 05 32*
www.sirenyayinlari.com
info@sirenyayinlari.com
sireninsesi.blogspot.com

KÂĞIT İNSANLAR

SALVADOR PLASCENCIA

Çeviren: M. Begüm Güzel

SİREN
YAYINLARI

Babama, anneme ve kız kardeşime

Ve bana hepimizin kâğıttan olduğunu öğreten Liz'e

GİRİŞ

Kaburga ve çamur döneminden sonra yaratılmıştı o. Papalık fermanı üzerine artık kimse topraktan ya da kemik iliğinden yaratılmayacaktı. Yatak örtülerinin altındaki itiş kakıştan yaratılacaktı insanlar - günahsız gebelik için nadiren tanınan istisnalar dışında. Karıştırma çukurları dümdüz edilmiş; domuz ve keçilerin kaburgalarını çıkartmada kullanılan kesim tezgâhları testereyle ikiye ayrılmıştı. Keşişlerin yünlü cüppeleri yalnızca terlerinin değil aynı zamanda gözyaşlarının tuzuyla ıslanmıştı; dinlerine bağlı olmalarına ve Roma'nın gürleyen sesine itaat etmelerine rağmen. Keşişler cüppelerinin o kıvrık, sert yenlerini aşağı indirdi, kasap bıçaklarını keselerin içine sakladı ve malaları temizleyip kaldırdı. Fabrikayı kapattılar, kapıları Vatikan armalı kilitlerle zincirlediler ve kutsal diziliş düzeninde ilerleyerek çekip gittiler. Üç sıra halinde, yüzleri tevazu ile yere bakar halde, tıraşsız yansımalarından kaçınmak için su birikintilerinin üzerinden geçerken gözlerini kapatarak.

Yürüyüş, keşişler fabrikanın nerede olduğunu unutana dek sürecekti - sadece Kutsal Kitap'ı değil, karşılarına çıkan her bir katedral kemerinin incelikli kavisini akıllarına kazımak üzere eğitilmiş olan bir topluluk için imkânsız bir şeydi bu. Ve böylece, kuşları ve kuşların kanat genişliklerini bir bir kaydederek güneye, Arjantin'in ateş topraklarına ve sonra tekrar kuzeye, Alaska'nın buzullu uçurumlarına doğru yürüdüler. Keşişler penguenlerin yüzgeçlerini kaldırıp mezuraları açtı ve terk edilmiş fabrikanın koordinatlarını akıllarından çıkarmaya çalışarak verileri sessizce okudu. Rakamları parşömenlerin üzerine yazdıktan sonra yeniden yürüme düzenine geçip elli üç numarayı, çöl havzasına gelmeden epey önce kaybolan keşişi es geçerek görev sıralarına göre dizildiler.

Ve o, fabrikanın içinde doğmuş olsa da, keşişlerin kızı değildi. Vatikan onayı olmaksızın, elleri kâğıt kesiklerinden perişan olmuş bir adam tarafından yaratılmıştı. Adarının adı Antonio'ydu ve ölülere can veren tüm yaratıcıların hikâyelerinde olduğu gibi, onun hikâyesi de mücadeleci bir kasapla başlamıştı;

gri bir kediyi kovalayan, yakalayan, çivili tasmasını çıkarıp boğazını kesen bir kasapla. Post ve organlar kesme tahtasından sıyrılıp çöp kutusuna atılmış ve sıcak et, bir şiş ve üzerinde "KEDİ 1,43/kg" yazan etiketle birlikte dondurucu vitrine yerleştirilmişti.

Figgaro'sunun karnının deşilip derisinin yüzüldüğünü gördüğünde Antonio ilkokul formasıyla gezen bir çocuktu henüz. Tezgâha yanaşıp, hiç ağlamadan, cebinden altı adet banknot çıkardı ve 1,4 kg kedi istedi.

Antonio Figgaro'yu beyaz kasap kâğıdına sarılmış halde teslim aldı; çok kederli olmasına ve acilen ilkokul formasını çıkarıp yas kıyafetlerini giymek istemesine rağmen direndi, büfeye yürüyüp pazar gazetesini ve el presinden geçirilmiş bir rulo el işi kâğıdı aldı.

Üç gün boyunca odasından hiç çıkmadan kâğıtları bir yandan katlayıp bir yandan yırttı durdu. İkinci gün olduğunda, elinin içini derince yaran bir tanesi hariç hepsi önemsiz otuz üç kâğıt kesiğinin ardından on üç mükemmel origami organı ve kâğıt peçeteden yapılmış, makaralara sarılı kılcal ve diğer damarlar çıkmıştı ortaya.

Kasap kâğıdından çıkardığında ayıklanmış ve saatlerce dondurucuda kalmış olmasına rağmen kedinin vücudunda hâlâ biraz sıcaklık hissediliyordu. Önce kâğıt kalp girdi içeri, ardından ana damarlar ve küçük kılcal damarlar geldi. Antonio karaciğeri ve akciğerleri, mideyi ve sindirim borusunu birbirine bağlayıp kedinin göbeğini çizgili defter sayfalarıyla yamadı. Son buruşuk kâğıt yüzeyini düzeltmeye kalmadan Figgaro kuyruğunu oynatmaya başlamıştı bile.

Kâğıdın mucizeleriyle yaşadığı bu deneyim ve evcil kedisi sayesinde mesleğini keşfetmişti Antonio. Beş yıllık tıp eğitimi ile laboratuvarda dairesel kıvrımlar ve dışa katlamalarla yaptığı deneylerden sonra, Antonio ilk origami cerrahı oldu. Tıp dergileri kâğıdın marifetlerini yok saymaya çalıştı: dolaşan kanın süratinin sıkıştırılmış kâğıt hamurunda delikler açacağını söylediler ve iddialarını elle çizilmiş patlayan kalp şemalarıyla desteklediler. Fakat Antonio'nun kalpleri ne sızıntı yaptı ne de patladı ve Antonio, kendisinden şüphe edenlere hürmetlerini sunmak adına kardiyovasküler duvarlara dergilerin dizin sayfalarını kullanarak şekil verdi. Uğradığı yegâne başarısızlık, çözünüp selüloz liflerine ayrılan bir karaciğerdi ve bunun sonucunda San Isidrolu bir kadının kanında mikroskobik kâğıt parçacıkları bulunmuştu. Ama bu kadın hayatı boyunca o kadar çok İrlanda viskisi içmişti ki menopozdan sonra yaşıyor olması bile mucize sayılırdı.

Antonio'nun bir origami cerrahı olarak kariyerini bitiren şey aleyhinde konuşanlar olmadı. Antonio'nun tıbbi sanatı İsveçlilerin buluşları tarafından rafa kaldırıldı. Biyomühendislik kâğıdın yerini aldı ve Antonio'nun yara bere içindeki parmak eklemleri ile ellerini emekliye ayırdı. O da katlanan bir tezgâh satın alıp sokak sokak dolanarak yaptığı kâğıttan kalpleri, böbrekleri ve metrelerce kılcal damarı sergilemeye başladı. Saygın bir cerrah konumundan ve steril ortamından adı sanı bilinmeyen bir sokak satıcısının tozu kiri içine düşünce, Antonio kimsenin artık kâğıttan organlar istemediğini anladı. Bu yüzden kalpleri açıp kaplumbağalara, böbrekleri kuğulara dönüştürdü ve örülmüş kılcal damarları tasma misali minik kâğıt hayvanların boynuna bağladı. Ve kısa süre sonra

mısır ve *tequesquite* ekmeği sepetinin başına üşüşenlere benzer bir kalabalık toplandı Antonio'nun tezgâhının etrafına.

Kalabalık, hayvanların isimlerini haykırdı, Antonio da sırasıyla katladı; hepsi yarattığı yaratıklara bayıldı. Orak taşıyan, elleri ve ruhları yara bere içinde, bilip bilebildikleri tek şey toprak ve uğraşıp didinmek olduğu için yalnızca ipeğin dokunuşuna değil manzaranın güzelliğine de duyarsızlaşmış, her yanı nasır tutmuş adamlar bile - onlar bile, oraklarını kemerlerine asıp kâğıt kuğuların kuyruklarını çekiştirdiler ve çırpınan kanatları seyrettiler.

Çapa ya da orak tutmak nasıldır bilmeyen ama gümüş salata çatallarıyla biftek bıçaklarını iyi tanıyan sabırsız avukatlar ile belediye memurları ise, Antonio'nun katlamalarına şahit olabilmek için kadınların ve torunların arkasında bekliyordu. Kâğıttan gagaların hassasiyetine ve Pegasus'un kanatlarının mimari açıdan mükemmelliğine hayran kalan bu adamlar, bir zamanlar Antonio'nun ameliyat masasında yatmış olduklarını ve kendi kalplerinin de kâğıttan bir kalple değiştirildiğini unutmuşlardı.

Antonio'nun şöhreti işte bu dönemde diğer büyük zanaatkârlarınkine yaklaşmıştı: ip dokumacısı Senillo'nun ve yaptığı merdivenler uzun zaman önce tırmanma amacıyla kullanılmaktan çıkıp artık Guadalajara katedralinin içini süsleyen rahmetli Senyor Casique'nin örneğin. Ne var ki origami hayvanların getirdiği itibar ve şöhrete rağmen Antonio, katlama tezgâhını ve özenle dizilmiş iki sıra hayvanı ardında bırakarak gıpta ile bakılan bir satış noktası haline gelen köşesini ansızın terk etti. Kâğıt hayvanlarla sergilediği küçük performansa son verip daha yüce bir emelin peşine düştü ve fabrikayı aramaya koyuldu.

Antonio'nun makamına geri dönmeyeceği belli olduğunda origami işlerine kilise tarafından değer biçildi ve vicdan azabından mustarip olanlar, katlanmış kâğıtları günah bağışlatmak için kefaret olarak sundular. Kuğular ve tek boynuzlu atlar, ekmek ve şarabın yanı sıra sunaklarda boy göstermeye başladı.

Daha sonraları, Antonio papalık fermanına karşı gelip Vatikan mülkü olarak sınıflandırılmış yere izinsiz girdiğinde bile, kilise onun origami yaratılarının Tanrı'nın eliyle görevlendirildiğine ve İkinci Vatikan Konsili'nin kısıtlamalarında belirtilen kutsal sanat kurallarına uygun olduğuna karar verdi. Antonio'nun aforoz belgeleri kayda geçirildikten sonra bile heykelcikler sunaklarda durmaya devam etti.

Antonio kardinallerden papazlara ve oradan da papazın yardımcısı olan çocuklara kadar yayılan kilise dedikodularını takip etti. Bahsettikleri kasabalara gidip fabrikanın nerede olduğunu sordu.

Onu görmezden gelmeyenler olduysa da omuzlarını silkmekle ya da bacaların ufukta çizdiği siluetleri işaret etmekle yetindiler. Devamlı yürümek ve kuşları izlemekten ibaret bir hayat hakkında ileri geri konuşan huysuz bir keşiş olmasaydı Antonio fabrikanın kapılarıyla hiçbir zaman karşılaşamazdı. Keşiş Antonio'ya bir parşömen parçası uzattı. Üzerinde, kuş tüylerinin kalınlık ölçüleri ve detaylı illüstrasyonları gibi herhangi bir arazi rehberinde bulunabilecek sıradan şeyler yazılıydı, ama kâğıdın alt tarafı, fabrikanın daha önce hiç açığa çıkarılmamış koordinatlarını gösteriyordu. Keşiş sayfanın sonuna, vaftiz ismini değil de sırada kendisine ayrılan yeri kullanarak aynı bitişik el yazısıyla imzasını atmıştı: elli üç.

Antonio kargacık burgacık yönlendirmeleri takip etti. Yaşlı kasabın ağılından bir el arabası çaldı ve içini mukavvalar, kule gibi dizilmiş kitaplar, servis altlıkları, peçeteler ve yüzeyinin mat ya da parlak olmasına bakmaksızın bulabildiği türlü kâğıt parçasıyla doldurdu. Tek tekerleğin yuvasını yağladı; kendi kafasının üzerine bir plastik pançо, kâğıt yığınının üzerine de bir branda çekerek oradan uzaklaştı.

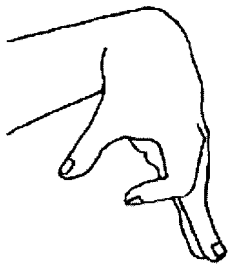
Rüzgârlı dünyanın sırılsıklam ve gri bulutlarla kaplı olduğu bir salı günü, Antonio fabrikayı buldu. Buruşmuş kolları ve benekli elleriyle tuttuğu testere yardımıyla sağlamlaştırılmış Vatikan armalı platin kilitleri kesip açması dört saatini aldı. Antonio içeri girer girmez kırılmış kesim tezgâhlarını tamir edip onları çalışma sıralarına dönüştürdü ve kâğıtlar ile kartonları üzerlerine yaydı.

Antonio kitapların sırtını kesip yardı ve Austen ve Cervantes'in yapraklarını, Levililer ve Hâkimler Kitabı'ndan sayfaları döküp saçarak hepsini *Akkor Işığın Kitabı*'nın sayfalarıyla karıştırdı. Ardından ambalaj kâğıdını ve el işi kâğıdının rulolarını çözdü ve mukavvayı kesip katlamaya başladı.

İlk yaratılacak olan oydu: mukavva bacaklar, selofan apandisit ve kâğıt gögüsler. Erkeğin kaburgasından değil kâğıt parçalarından yaratıldı. Ortada Pişon ve Gihon nehirlerini bölecek mutlak güce sahip bir tanrı yoktu, onun yerine iki kere emekli olmuş, parmakları kesikler içinde yaşlı bir adam vardı sadece.

Antonio yerde, terlemiş yüzüne ve kollarına küçük kâğıt parçaları yapışmış halde ve o ayağa kalktığı sırada yükselen açılan kâğıt sesini duyamayacak halde yatıyordu. Kendinden geçmişti. Elleri kan içindeydi; bedeninin mürekkebi ellerinden yerlere akıyor, pantolonu lekeleniyordu. Kadın, kanı cilalanmış zemin üzerine yayılan yaratıcısının üzerinden atladı ve fabrikadan çıkıp fırtınanın içine doğru yürüdü. Kollarındaki yazılar dağılıp her yana bulaştı; sırılsıklam ayakları ıslak kaldırıma sürtündükçe parçalandı ve başparmakları kâğıt hamuruna dönüştü.

BİRİNCİ KISIM

El Monte Flores

BÖLÜM BİR

SATÜRN

Federico de la Fe kahrına deva olacak bir şey buldu. Las Tortugas nehrinin kenarında çekmeye başladığı kahra.

Her salı günü Federico de la Fe ve Merced, döşeklerini limon bahçesi boyunca taşıyıp nehrin kenarında yere indirirlerdi. Federico de la Fe orağını çıkarıp döşeği dikiş yerlerinden kesip açarken Merced bahçeden topladığı misket limonlarını emerdi.

Merced, yanlmış yataktan sidikle ıslanmış samanları çıkarırken Federico de la Fe'yi nehrin karşı kıyısından taze saman getirmeye yollardı.

Evliliklerinin ilk beş yılı boyunca Merced yatağını ıslatan bir kocaya sahip olmaktan utanç duymadı. Sabahları sidik ve nane kokusu almaya alışmıştı. Hatta altında mayalanan ıslak samanların pis kokusu olmadan sevişmeyi hayal bile edemiyordu.

Küçük Merced doğduğunda Merced, Federico de la Fe'nin pamuklu iç çamaşırlarını kızlarının giydiği gibi çocuk beziyle değiştirmesiyle ilgili latife yaptı. Oysa hem çocuğu hem de kocası, çırılçıplak halde, Merced'in yanı başına kıvrılıp uyuyordu. Nane yapraklarının samanlara oranı giderek arttı; Merced ise tahriş etmesinden çekinmesine rağmen nemi alması için yatağın üzerine beyaz kum serpti.

Ancak Küçük Merced oturağı kullanmayı öğrenip Federico de la Fe'nin penisi çarşafların üzerine damlatmaya devam edince Merced'in sabrı taştı. "Bu, bu yatağa son saman dolduruşum," dedi Federico de la Fe'ye nehrin kenarında. "Bir eş ancak bu kadar sene boyunca üzerine işenmesine göz yumabilir."

Federico de la Fe bir çare bulmak için şifacıya gitti, çünkü dünyada Merced'i kaybetmekten daha üzücü bir şey olabileceğini sanmıyordu. Tezgâhın ardındaki şifacı, yatak ıslatma sorununu tedavi etmek üzere, kasıklarını ovsun diye yeşil bir merhem ve çiğnemesi için iki haşlanmış kaplumbağa yumurtası reçete etti.

Federico de la Fe yumurtaların kabuklarını ve etini çiğneyip merhemi sürerken uzak bir gücün yukardan ona baktığını hissetti.

KÜÇÜK MERCED

Tedavi işe yaramadı. Annem yataktan kalkıp sırtındaki ıslak kumları temizledi. Babam uyuduğu sırada terk etti onu annem ve ben onun birbirine dolaşmış uzun saçlarına öylece bakakaldım.

Babam uyanıp annemin evde ya da yakınmak üzere nehirde olmadığını anladığında kedere gömüldü.

"Artık sadece senle ben kaldık, Merced," dedi kederli ve acı dolu bir sesle.

Annem gitmişti ve babam bana süt getirmek için keçiler ile koyunları kovalıyordu. Geceleri annemin göğüslerinin arasına sokulup uyumak yerine babamın yanında uyuyor ve annemi kaçıran sıcaklığı hissediyordum.

On bir yaşıma geldiğimde babam on yıllık kederine bir deva buldu; bana asla açık etmediği bir deva. Bulduğu deva, kederiyle birlikte temiz çarşaf, taze ot ve nane yaprağı ihtiyacını da alıp götürdü.

"Keşke sen küçük bir kızken ve annen hâlâ buradayken bir son verebilseydim," dedi ama kederli sesi iyileşmişti.

Kederinden kurtuluşunun iki hafta sonrasında, babam eşyalarını annemin diktiği yastık kılıflarına doldurmamı istedi. Los Angeles'a gideceğimizi söyledi - babam orada bir tekstil fabrikasında çalışacak, ben de okula gidip çamurdan değil betondan yapılmış bir dünyayı tanıyacaktım.

SANTOS

Guadalajara Amerikan Güreşi eşli unvan maçının başlamasına yarım saat kala, stratejimizi gözden geçirmek üzere Satoru "Kaplan Maske" Sayama'nın soyunma odasına gittim. Kanepeye oturmuş hatırlama kartlarını karıştırırken maskesi aynanın yanında asılı duruyordu.

"Burro," diye okudu kartların birinin bir yüzünden ve sonra *hiragana* yazılışını okumak için kartı ters çevirdi. Satoru Sayama, Brezilya tarzı jiu-jitsu, aikido ve kendo ustasıydı ve şimdi eskilerin romantik İspanyol sanatı üzerinde çalışıyordu.

Uçan çapraz vuruş ve plança dalışı saldırısı kurgularının üzerinden geçtim.

"Hai hai," diye başıyla onayladı Satoru ve hatırlama kartlarıyla ilgilenmeye devam etti.

Kaplan Maske'nin soyunma odasından çıkarken tuğla koridordaki bir delikten ses geldiğini duydum.

"Senyor Santos?"

Delikten bakınca bir adam ve arkasında iki yastık kılıfı taşıyan bir kız gördüm.

"Biz Los Angeles'a gidiyoruz ama gitmeden önce kızımın Meksikalı kahramanların sonuncusunu görmesini istedim." Görebileyim diye kızını havaya kaldırdı, sonra kızı indirdi ve arkalarını dönüp yürüdüler.

En üstteki ipte duran Kaplan Maske, La Abeja Negra'yı -ben plança dalışımı yapabileyim diye- yerde tutarken, kız ve babasının kavrulmuş fıstık yediklerini gördüm. Plançayı yaptım ve Kaplan Maske'ye el verip onun müsabakaya devam etmesini sağladım. Kaplan Maske, Japon usulü *tirabuzon* pes ettirme yöntemini uyguladı ve kızın kucağındaki fıstık kabukları, yastık kılıflarının durduğu yere döküldü.

Maçtan sonra belki kızı takip edebilirim diye aklımdan geçirdim. Fakat hayatıma çok geç girmişti; ben yaşlı bir adamdım ve o, çiçekli külotuyla daha küçücük bir kızdı. Bunun yerine el verdim ki bir başkası ona göz kulak olabilsin.

SATÜRN

Merced gidince Federico de la Fe on yıl boyunca sürecek bir depresyona girdi. Elinin üzeri kaşınmaya başladı ve ne kadar kaşırsa kaşısın geçmedi. Sincapları eliyle beslemek ya da parmaklarını, yumruk yaptığı elini arı kovanlarına sokmak gibi şeylerden medet umdu. Sincapların ısırıkları ya da balarılarının sokmaları şiddetli kaşıntıyı yalnızca bir süreliğine dindiriyordu. Ama Federico de la Fe sonunda elini -Merced'in tortilla ekmekleri pişirip keçi sütü kaynattığı- odun fırınına sokmaya karar verince kaşıntı tamamen yok oldu.

Federico de la Fe elini közlerin içinde o kadar uzun süre tuttu ki, kederini hissedemeyecek kadar canı acıdı. Tek duyduğu yanan etinin kokusuydu. Elini eski bir eşarpla sarıp şifacının kendisine verdiği yeşil merhemi sürdükten sonra ateşin deva olduğu her şeyi bir kenara yazdı:

1. Kaşıntı
2. Yatak ıslatma
3. Keder

Federico de la Fe'nin tek pişmanlığı, ateşi on yıl önce keşfedememiş olmasıydı. Geceleri, güneş düz dünyanın ardına saklanıp Küçük Merced kuru saman yatağında uyuduğunda Federico de la Fe mutfağa gidip kahrı geri gelmesin diye fırını yakıyordu.

KÜÇÜK MERCED

Babam Los Angeles'a gitmeden önce Jalisco güreşi kahramanlarının sonuncusunu görmemiz ve *lotería* oynamamız gerektiğini söyledi.

Don Clemente arenasına doğru babamın ardından giderken iki yastık kılıfını da peşim sıra sürüklüyordum. Ben koridorların içinden geçerken sabahki horoz dövüşlerinden kalma kanlar yastık kılıflarının içine sızıyordu.

Babamın beni havaya kaldırıp yüzünde gümüş renkli pullarla süslü bir maske olan bir adama baktırdığını hatırlıyorum. Göz deliklerinden çok yakışıklı ama yalnız bir yaşam süren mutsuz bir adam olduğunu anladım.

Arenada maçı üçüncü sıradan izledik. Babam bana bir paket kavrulmuş fıstık aldı, ben de paketin içine sıkmak için misket limonu istedim.

"Annen sürekli misket limonu yerdi," dedi babam. "Misket limonları dişlerini çürütmeye başlamıştı." Çok fazla yemeyeceğime söz verdim. "Sadece bu seferlik," dedim ve babam benim için kahverengi seyahat çantasından iki misket limonu çıkardı.

Misket limonu suyuyla ıslanmış fıstıkları yedim ve Santos'un Kaplan Maske'ye el verip ringden çıkışını izledim. Belki hayal gücüm yüzündendi -ya da koltukların altındaki ölü horozların leş kokusu yüzünden- ama Santos'un bakışlarının bana doğrultulmuş olduğunu hissettim.

Santos ve Kaplan Maske, Abejas Negras'ı yendikten sonra arenadan çıktık ve bir grup yaşlı hanımın peşinden şehrin merkezindeki arnavut kaldırımlı parkta bulunan *lotería* masalarına doğru ilerledik.

LOTERÍA SUNUCUSU

Gecenin başında, ilk oyun başlamadan önce kuralları duyurmam ve saçma sapan bir ismim varmış gibi davranmam gerekiyordu. Şöyle dedim:

"Ben Don Senilla de la Silla, bu geceki *lotería* sunucunuz benim.

Kart başına on altı fasulye. Daha fazlası olmaz, daha azı da olmaz. İki kart alırsanız otuz iki fasulyeniz olur, üç karta kırk sekiz, dört karta... çakmışsınızdır.

Bu desteden bir kart çekeceğim ve şekli duyuracağım. Eğer resim, size verilen oyun kartının üzerinde varsa o karenin üzerine bir fasulye koyun. On altı kareyi birden doldurduğunuz zaman, *'lotería'* diye bağırın.

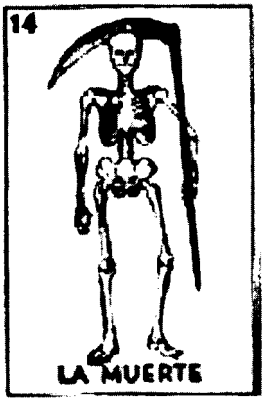
O zaman masanıza gelip kartınızı teyit edecek ve sekiz yüz pezoluk nakit para ödülü ile kurtarıcımız Guadalupe Meryemi'nin porselen heykelini size takdim edeceğim."

Santos ve Kaplan Maske'nin Abejas Negras'ı yendiği gecenin olağanüstü bir tarafı yoktu. Her gece masa başında olan insanların fasulyeleri ellerindeydi yine - tek istisna birkaç Amerikalı ve daha önce hiç görmediğim bir adam ile kızıydı. Küçük kız güzeldi, ama, tıpkı babası gibi, *lotería*'da hiç şansı yoktu.

Oyunu başlattım ve çektiğim ilk kart bu oldu:

Federico de la Fe *lotería* oyununda tek bir el olsun kazanamadı. Muhtemelen bir uğursuzluğa kurban gittiğini düşündü. Üzerine fasulye koyabildiği yegâne resimler şeytan ve ölümdü:

Küçük Merced de hiçbir eli kazanamadı, ama onun kartlarında kötülük ve ani ölüm işaretleri yoktu—yalnızca karpuz ve banjo gibi zararsız resimler vardı.

Gece yarısından hemen önce zemini arnavut kaldırımı döşeli tombala parkından ayrılıp kırmızı tuğlalı otobüs durağına yollandılar.

Kuzey istikametinde, sınır şehri Tijuana'ya doğru giden 8 numaralı otobüse bindiler. Federico de la Fe, Küçük Merced'i elinden tutup otobüsün arkasına, tuvalet kabininin hemen yanındaki son iki boş koltuğa yönlendirdi. Küçük Merced yastık kılıflarını koltuğunun altına tıktı ve şeker kamışı kokan bordo renkli minderlerin üzerinde uykuya daldı.

On dakika sonra otobüs tuğla döşemeli duraktan ayrıldı, yolculuğun başlamasından 6,5 km sonra Federico de la Fe önce pencereden dışarı, sonra da kızına baktı. Hafif bir keder belirtisi hissetti ve uykuya dalarsa koltuğunu ıslatacağından korktu.

Federico de la Fe, korkusundan tuvalet kabinine girip orağını çıkardı ve bir parça fosforla rengi kırmızıya dönene dek ısıttı. Yünlü pazar gömleğini kaldırdı ve kıpkırmızı parlayan orağı kederi azalana dek karnına bastırdı.

KÜÇÜK MERCED

Meyve ve tuz küpleri satan bir yerliden üç misket limonu satın aldım. Misket limonlarını yastık kılıflarının içine saklayıp otobüsteki koltuğumun altına ittim.

Uykuya daldım ve dört saat sonra, otobüs Chapoltemec kanyonunun kıvrımlarının etrafında dolana dolana ilerlerken uyandım. Neredeyse her türlü gürültüde ve koşulda uyuyabilen babam horluyordu ama bir kadının bebek sesiyle konuştuğunu duyabiliyordum. Koltuğun üzerinden baktığımda yivlerinin arasına çalı çırpı dolmuş yünlü bir yerli pançosu giymiş bir kadın gördüm. Kadının kucağında yalnızca altdudağını kıpırdatan, ağzı salyayla kaplı bir bebek vardı.

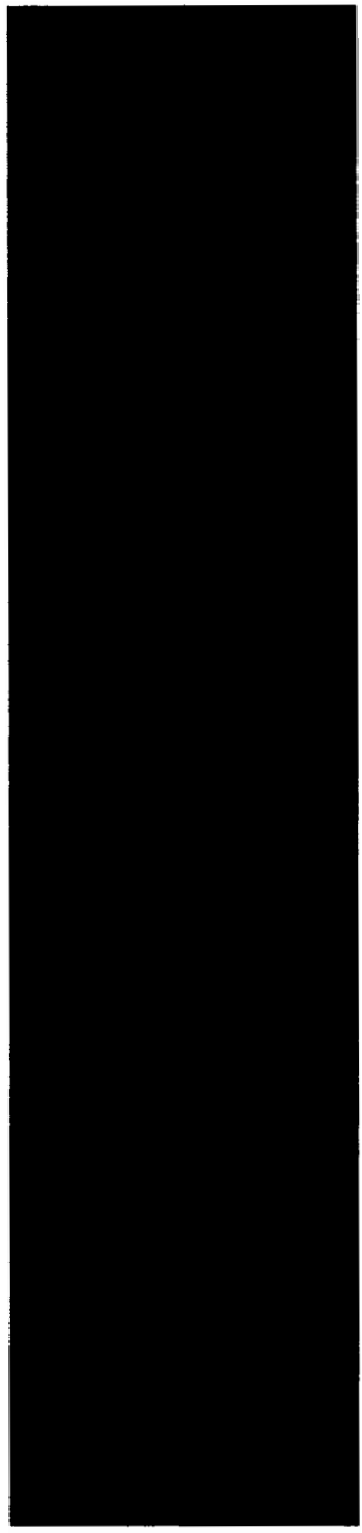
"Meditasyon yapıyor. Meditasyon halinde doğdu o," dedi kadın. "Başta bitkisel hayatta olduğunu sandım; doktorlar bir şalgam kadar aptal olduğunu söyledi." Neredeyse bebeği öldüreceğini anlattı. Ama bebek şalgamı için fare zehri satın alırken tezgâhın ardındaki şifacı bebeğin gözlerinin içine bakmış. Şifacı, kadına bebeğin aslında meditasyon yapan çok güçlü bir kâhin olduğunu söylemiş. "Günün birinde trans halinden çıkacak ve Nostradamus'un parşömen metinlerine katkıda bulunacak."

"Ölü gibi göründüğünü biliyorum ama daha dün gözlerinin içine baktığımda retinasında dünyanın tarihini gördüm. Bizleri gördüm; denizanası ve maymun şeklinde, sonra da Columbus'un gemilerini.

Üstelik sadece bu dünya da değil. Bazen Satürn'ü, yıldızları ve teleskopların hiçbir zaman göstermediği gezegenleri görüyorum. Evren onun kafasının içinde dönüyor ve o, günün birinde bize bunları anlatabilecek."

Ben de geleceğe bir göz atmak istiyordum. Bebeğin kafasının ihtiva ettiği sonsuzluğun içerisinde belki annemin siyah saçlarını seçebilirim diye düşündüm. Bebeğin salyasını kolumun kenarıyla silip gözlerinin içine baktım.

BEBEK NOSTRADAMUS

8 numaralı otobüs Guadalajara şehrinden ayrıldıktan beş gün sonra Tijuana'ya vardı.

Beş günlük yolculukları boyunca, Federico de la Fe'nin Küçük Merced'e yastık kılıfına koymasını söylediği bir parça tuzlanmış domuz etini ve Federico de la Fe'nin bir naylon poşette taşıdığı mısır ekmeği dilimlerini yediler.

Yolculuğun başlamasından üç gün sonra Federico de la Fe koltuğunun altında limon kabukları buldu ama onları fazla önemsemedi. Muhtemelen otobüs Culiacan dağlarını tırmanırken koltuğun altına yuvarlanmışlardır diye düşündü.

O yolculuk esnasında Federico de la Fe, tekstil fabrikalarını ve Rita Hayworth'ün gri selüloit dünyasına renk basmayı öğrenecek olan ülkenin teknolojisini düşünüyordu.

"Baja Kaliforniya, Tijuana," diye anons etti otobüs şoförü ve çiğnenmiş bir şeker kamışı topağı tükürdü.

Federico de la Fe uyandırmak için Küçük Merced'in kafasına hafifçe dokundu.

"Geldik," dedi ve Küçük Merced koltuğunun altına uzanıp iki yastık kılıfını aldı.

Koridorun ön tarafında, kâğıttan yapılmış bir kadın, onlar otobüsten inmeden önce Küçük Merced'i kucaklamak ve öpmek için ısrar etti. Federico de la Fe başta Küçük Merced'i omuzlarından kavrayarak kadının kızına gösterdiği sevgiye direndi. Ancak Küçük Merced onu tanıdığını fısıldayıp yeni kâğıttan arkadaşını kucaklamak için kollarını açtıktan sonra kızı serbest bıraktı.

KÜÇÜK MERCED

Bebek Nostradamus'un gözlerinin içine baktıktan sonra otobüsün önüne doğru ilerledim ve kâğıttan yapılmış bir kadının yanına oturdum. Kendisi ve yaratıcısı dışında, halkından geriye hiçbir şey kalmadığını söyledi. Yaratıcısını da, ellerinde binlerce kâğıt kesiğiyle, eski bir fabrikada baygın vaziyette bırakmıştı.

Kederli görünüyordu. Gazete yazılarıyla dolu kollarına ve bileklerine sarılmış yeşil el işi kâğıdına bakarak ona dokunup dokunamayacağımı sordum. Başıyla onayladı.

Elimi kolunun üzerine koyup hafifçe sıktım; buruşup çökmesini bekliyordum. Kolu sıcaktı ve damarlarından yukarı çıkan, parmaklarına ulaşıp sonra yine hızla kalbine dönen kanı hissedebiliyordum.

Ona adının ne olduğunu sordum ama bir adı olmadığını söyledi.

"Yaratım aşamamın telaşı ve karmaşası içinde bir isim koyulmadı bana. Doğru düzgün bir ismin nasıl olması gerektiğini bilmiyorum," dedi ve benden ona isim koymamı istedi.

Bana annem tarafından verilen kendi adımdan yola çıkarak ona "Merced de Papel" adını koydum. Merced de Papel babam ile nereye gittiğimizi sordu. Ona, babam tekstil fabrikasında çalışabilsin ve ben de betondan yapılmış bir dünyayı tanımak için okula gideyim diye Los Angeles'a gittiğimizi söyledim. Merced de Papel de Los Angeles'a gidiyordu ama farklı nedenlerden dolayı. Los Angeles'ın halklarını yitirmiş olanlar ile yağmurdan korkanların sığınacakları son liman olduğunu duymuştu.

MERCED DE PAPEL

Yağmur fırtınası dindikten sonra su birikintilerinin ve ıslanmış çöplerin etrafında dolaştım. Eski fabrikada kendinden geçmiş olan yaratıcım Antonio'yu düşündüm. Ellerinden beton zemine damlayan kanları.

Panik ve yalnızlık içerisinde en yakındaki şehre doğru yola koyuldum ve kendimi Guadalajara'da buldum. Çizmelerinin üzerinde mahmuzlarla kavşakların ortasında öküz süren bir adam bulup ona hikâyemi anlattım. Bana bir otobüs bileti aldı ve Los Angeles'a gitmem gerektiğini söyledi.

Otobüste, -tamamen etten yapılmış olan ve çiçekli iç çamaşırı giyen- küçük bir kız bana az önce ayrıldığım şehirden bahsetti ve arkama bakmamamı, aksi takdirde tuza dönüşeceğimi söyledi.

"Yıllardır görmemiş olsam da bana annemi hatırlatıyorsun," deyip güldü. Sonra bana "Merced de Papel" adını koydu. Kollarıma dokunduktan sonra sıcak olduğumu, beklediği gibi vıcık vıcık bir pazar gazetesi tomarı olmadığımı söyledi.

Yerine dönüp babasının yanında uykuya daldı. Tijuana'ya vardığımızda babasıyla birlikte otobüsün koridorunda öne doğru yürüdüler ama kız otobüsten inmeden önce hoşça kal deyip bana sarıldı.

Babasıyla birlikte gitmeden önce kulağıma "Otobüsün arkasında bir bebek Nostradamus var," diye fısıldadı. Başımı çevirip arkaya baktığımda gururlu bir annenin kucağında, sallanan bacakları ve salya akıtan ağzıyla zihinsel özürlü bir bebeğin oturduğunu gördüm.

Federico de la Fe Tijuana'da 8 numaralı otobüsten iner inmez havada asılı bir gücün üzerine doğru baskı yaptığını hissetti. Sürekli izlendiğini seziyordu; kimi zaman üç farklı açıdan gözler yukarıdan ona bakıyordu.

Otobüs, egzoz borusundan yoğun bir duman çıkartarak tekrar yola koyuldu. Hafifçe esen rüzgârda naylon poşetler havada uçuyor ve kâğıt parçaları gökyüzünde asılı kalıyordu. Las Tortugas nehrinin kenarında yaşamış, akıntının telaşını, kurbağa ve kaplumbağaların kayalardan cup diye suya atlarken çıkardıkları sesleri dinleyerek nehrin kıyılarında yürümüş olan Federico de la Fe, şimdi Tijuana'daydı. Suyun şıpırtısı yerine motor homurtuları ve asfalta sürtünen susturucuların sesleri tırmalıyordu kulaklarını.

Federico de la Fe yolun karşısında, yağmur oluğunun içinde ağır ağır ilerlemekte olan ve ona eski evini hatırlatan bir işaret fark etti. Yolun kenarında ilerleyen kara kaplumbağasının sırtını gördü; hayvanın bir garaja giden yola sapışını ve tel örgüden bir çitin altından sürünerek ilerleyişini izledi. Federico de la Fe kaplumbağaya yetişip onu takip etti, Japon arabaları ve mekanik kaplumbağalar üzerinde çalışan eski bir tamirhanenin merdivenlerini tırmanırken hayvanın metalik parıltısını ve hareketli kuyruğunu gözlemledi. Tamircinin bahçesinde boş kurşun kabuklar hazır edilmiş, cilalanmış ve zımparalanmıştı. Federico de la Fe tamircilerden birine kendisini tanıttı ve ona boş kabuklara bakıp bakamayacağını sordu. Tamirci başıyla onayladı, kapıyı açıp Federico de la Fe'nin emekleyerek kurşun kabuğun içine girmesini ve evrendeki en güçlü X ışınının bile nüfuz edemeyeceği metalin yoğunluğunun ardına sığınmasını izledi.

KÜÇÜK MERCED

Kurşun kabuğun içine bakmak üzere aşağı eğildim. Babam içerideydi, kollarını dizlerinin etrafına dolayıp dertop olmuştu.

"Merced, yanıldığımı biliyorum ama yine de devamlı olarak bana bakan insanlardan biriymişsin gibi hissediyorum," dedi Federico de la Fe.

Birinin yukarıdan bakması ve ona göz kulak olması gerektiğini, bunun yanlış bir yanı olmadığını söyledim. Ama kabuktan çıkmayı reddetti. Bana biraz para verip yastık kılıflarını yanında bırakmamı söyledi. Uzattığı alışveriş listesine çok silik bir yazıyla bir ekleme yaptım: "misket limonu."

Kurşun kabuğun içinin çok soğuk olduğunu düşündüm ve bu da, babamın neden yaklaşık üç litre benzin ve bir kutu kibrite ihtiyacı olduğunu açıklıyordu.

Elleri siyah ve yağlı olan tamircilerden birinden bana marketi göstermesini istedim.

Nostradamus'un *Yüzyıllar*'ının eski bir cildini okuyordu. Ve her ne kadar Meksika, III. Napolyon'un süvarilerinin ve süngülerinin Puebla'ya karşı taarruza geçmesini asla affetmeyen Fransız düşmanlarının ülkesi olsa da, tamirci, kafiyeli dörtlüklerden bir kısmını bana Fransızca okudu ve ardından, markete giden yolu tarif eden bir kroki çizdi.

Krokiyi izleyerek vardığım market, tuzlanmış domuz ve dana etinden umudu kesmiş bir marketti. Her şeyi dondurup paketlemiş, petrolü damıtarak benzin ve neft yağına dönüştürmüş, misket limonlarını cilayla parlatmışlardı.

Küçük bir kutu tuz, üç kilo donmuş domuz eti, ekmek, bir kutu kibrit, üç litre benzin ve küçük bir misket limonu paketi -bluzumun içine saklayabileceğim kadar küçük bir paket- satın aldım. Tamirci dükkânına geri döndüğümde babam hâlâ kurşun kabuğun altındaydı. Robot kaplumbağanın eskiden kafasını çıkardığı küçük aralıktan benzini, kibritleri ve domuz etli bir sandviçi babama uzattım.

TAMİRCİ

Eski bir kaplumbağanın dişlilerini ayarladığım sırada, tipi ve ten rengi güneyli olduğuna işaret eden bir adam dükkâna girip bahçedeki kurşun kabuklardan birini ödünç almak istedi. Kaplumbağalar üzerinde çalışmayı reddeden Cereno, Japon malı bir motor bloğu ile uğraşıyordu. Adamı görmezden gelip dikkatini, adamın genç kızının dizlerine yöneltti.

Eskiden kaplumbağaların hareket kabiliyetini geliştirmek üzere farklı matematiksel düzenler düşünmek için kurşun kabuğun altına kıvrılırdım. Saçmaydı ama benim hakkımda her şeyi, henüz ortaya koymadığım fikirleri dahi biliyor gibi görünen, havada asılı bir varlıktan korkuyordum. Sığındığım kabukta özgürce düşünebildiğimi ve teorilerime herhangi bir şekilde tecavüz edilmesi tehlikesinden kurtulduğumu hissederdim.

Doğal olarak adama belli bir yakınlık hissettim ve kabuğu kullanmasına izin verdim. Limon kokan kızı ise, ben ona yanılmış kâhin Nostradamus'tan tuhaf kafiyeli dörtlükler okurken bana kulak verme nezaketini gösterdi.

"Nostradamus'un bebek halinin gözlerinin içine baktım ben," dedi ve hafifçe gülümsedi. Güldüm ve onu süpermarkete götürecek bir kroki çizdim.

Kız dışarıdayken babasının kabuğun altından çıkıp gökyüzüne baktığını gördüm. Kısa bir süre dua ettikten sonra yine emekleyerek içeri girdi.

Küçük Merced süpermarketten yiyecek ve babasının kederine deva olması için gerekli materyalleri alırken Federico de la Fe kurşun kabuktan dışarı çıktı.

Federico de la Fe kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. Siyah gözleri biraz sola, Satürn'ün olduğu yöne kaydı. Yıllar boyunca, yatağını ıslattığı ve rüyalarında tekstil fabrikaları ile kaybettiği Merced'ini gördüğü sırada gökyüzünde onunla alay eden bir şeyin varlığını hissetmişti. Ve bugün, evinden yüzlerce kilometre uzakta bir hurdalıkta dururken, üzerine baskı yapan güç daha önce hiç olmadığı kadar ağır gelmişti ona.

İki bulutun yavaşça birleşip yekvücut olmalarını izledi ve sonra yine kurşun kabuğun güvenliğine sığındı.

News of the World sayfaları ve şanzıman yağı ile motor contası için el ilanlarından oluşan bir tuzlama yatağı serdim. Tuzu gazetelerin üzerine serpip domuz etini yuvarladım, sonra da gazeteye sarıp hâlâ metal kabuğun içinde olan babama uzattım.

Paslanmış bir kamyonun arkasına saklanıp bluzumun düğmelerini çözdüm ve limon poşetini çıkardım. Bir tanesini yiyip kabuğunu kamyonun içine attıktan sonra, bir Tutkal Koklayanlar grubunun tamirhanenin bahçesine doğru geldiğini fark ettim. Çabucak limonları ortadan kaldırdım.

Bulabildikleri her tür deri parçasını tutkal ve sicimle örerek yaptıkları cüzdanları ve sırt çantalarını satıyorlardı. Babam Tutkal Koklayanlar'ın diğer yerli kabilelerine hiç benzemediğini söyledi. Bazıları Kızılderili bile değildi. Yetimler ve kaçaklardan oluşan bir kabileydi bu. Dünya yoksullaşıp aç kaldığında ise, çok üzülmüş ve deri dövüp dikmeyi bırakıp onun yerine tutkal koklamaya başlamışlardı.

Deri çantalarıyla bana yaklaştıklarında onlara, babamı çağırırken orada beklemelerini söyledim.

Kafamı kabuğun içine sokunca benzinin çıkardığı buharı ve yanmış fosforun berbat kokusunu burun deliklerimin içinde hissettim. Babama Tutkal Koklayanlar'dan bahsettiğimde onları içeri alınamı söyledi.

Açık tenli ve belinin etrafında koli bandı sarılı olan bir Tutkal Koklayan, yanında, tıpkı Bebek Nostradamus gibi bir gözü meditasyonda olan, koyu tenli ama uzun boylu bir Oaxaca yerlisiyle birlikte kabuğun içine girdi.

Onlar babamla tanışırken ben de Tutkal Koklayanlar'ın yapmış oldukları farklı farklı çantaları inceledim ve ara sıra kurşun çadıra bakmak için kafamı çevirdim, ama tek görebildiğim, kabuğun dışına üç gölge yansıtan kırmızı bir parıltı oldu.

Kauçuk tutkalından ateşe geçiş, kötü bir güçten kaçıp sığınacak yer arayan ve kedere farklı bir deva bulan bir adamın kurşundan çatısı altında gerçekleşti. Adı, Federico de la Fe'ydi.

Federico de la Fe'ye midemi artık kontrol edemediğim için bantla sarmak zorunda olduğumu anlattım. Kaçıp bize katılmadan önce bir Oaxaca yerlisi olan Misueño göbeğimdeki kılları tıraş etmiş ve göbeğimle belimin alt kısmını gri bantla sarmıştı.

Federico de la Fe başıyla onaylayıp kendisinin önceleri Las Tortugas adındaki, kaplumbağaların dişlilerden ve bobinlerden değil de etten kemikten olduğu bir nehirden geldiğini ve nehrin orada yaşarken rastladığı bir Tutkal Koklayan'ın ona, sıvı yapıştırıcıların amacının kederi hafifletmek olduğunu söylediğini anlattı.

Daha iyi bir yol var, dedi. Onun devası ne mideye dokunuyordu ne de burun kanamasına yol açıyordu, üstelik vücudun görülmeyen yerlerini parçalamıyordu.

Ben pantolonumu indirdim, Misueño da gömleğini çıkardı. Federico de la Fe benim baldırımın üzerine, Misueño'nunsa karnına benzin sürdü ve sonra biraz da avucunun içine döktü. Bunu göğsüne yaydı ve fosforlu çubuğu yaktığı anda alevler yayıldı. Alevler gitgide sönüp baldırlarımın üzerindeki siyahlık pembeye dönmeye başladıktan sonra, hissettiğim kederin yerini kabarcıklar ve iltihap aldı.

Misueño'yla birlikte kurşun kabuktan ayrıldıktan sonra bir hafta boyunca Federico de la Fe'nin tedavisine devam ettim ve midemin kontrolünü geri kazandım. Baldırlarımı gazlı bezle sardım, tutkal kavanozumu da fırlatıp attım.

SATÜRN

Satürn tam Federico de la Fe'nin hizasındaydı; de la Fe ve Küçük Merced'in ilerlediği her sekiz yüz kilometre için yarım uzay santimetresi kadar kımıldayarak nereye gitse onu takip ediyordu. Ama Federico de la Fe kurşun kabuğun içinde güvenli bir şekilde gözden yitip havadaki ağırlık kaybolana dek ortaya çıkmayı reddedince Satürn ister istemez yörüngesine geri çekilip galaksinin tebeşirimsi bulanıklığında gözden kayboldu.

KÜÇÜK MERCED

Babam kurşun kabuktan çıktığında tamircilerin üzerinde çalıştığı eski Japon yanmalı motorları gibi kokuyordu. Suratı bulanıktı ve metale karşı alerjik bir reaksiyon geliştirmişti; boynunda kabarcıklar vardı ve avuçları soyuluyor gibiydi. Sıcak su ve sabunla birlikte bir teneke varil istedi ama suyun içine girmeden önce kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı ve havanın daha hafif geldiğini söyledi. Onunla aynı fikirdeydim ama neden olduğunu açıklayamıyordum.

Tıraş olup temizlendikten sonra ve artık bir makine gibi kokmadığında "Los Angeles'a gidiyoruz," dedi. Tamircilere veda ettik ve içlerinden biri Nostradamus'un güvenli yolculuklar için kaleme aldığı dörtlüğü okudu. Markete gittik ve sonra bir döner kavşağın ortasına oturup bir yandan arabaları seyrettik, bir yandan da domuz eti tuzladık.

Yastık kılıflarını et ve guava suyuyla doldurup sınıra doğru yürüdük. Bir bal bahçesinin ve Çinli adamların alüminyum kutulara dana eti tıkıştırdığı fabrikaların önünden geçtik. Bize püsküllü çantalar ve deri bıçak kılıfları satmaya çalışan birkaç genç Tutkal Koklayan'a rastladık. "Hayır, teşekkürler," dedim onlara ve yürümeye devam ettim, ta ki önümüzde çamur ve çalılıklardan başka bir şey kalmayana dek.

Pasifik kıyısından Rio Grande'ye uzanan beyaz tebeşir çizgisine geldiğimizde, babam bizi takip eden ya da teleskoplarla izleyen kimse var mı diye etrafına bakındı. Yalnız olduğumuzu hissedince tebeşir çizgisinin üzerinden adımımızı attık ve betondan yapılmış bir dünyaya doğru ilerlemeye başladık.

BÖLÜM İKİ

●

KÜÇÜK MERCED

Los Angeles'a vardığımızda tekstil fabrikalarının hiçbiri babamı istemedi. Üzerinde kel bir kartal damgası olan ve PVC kaplı kimlik belgeleri taşıyan insanları istiyorlardı.

"Dert değil. Tekstil fabrikasında çalışmak zorunda değilim."

Bir dikiş makinesinin önünde ikibüklüm olup floresan ampullerin parlak ışığı altında kumaş çekiştirip ütülemek yerine, Rita Hayworth'ün Hollywood malikânesinin yirmi beş kilometre doğusunda, karıklar ve çiçeklerle dolu, babamın gün ışığında çalışabileceği küçük bir kasabaya yerleştik. Dikiş iğneleri ve sülfile makası yerine dikenler delecekti derisini.

Kasaba El Monte adıyla anılıyordu, oysa tek bir tepe bile yoktu burada. Fakat geri kalan her şeye çiçeklerin adı verilmişti. Las Flores Market, Las Flores Caddesi ve bir de, El Monte Flores adındaki küçük sokak çetesi. Çete, telefon kulübelerine ve Medina Meydanı'nın Las Flores Caddesi'yle kesiştiği yerde asfaltın üstüne ismini yazdığı işaretler çizmişti. İşaretlerin çoğu şuna benziyordu:

Karanfillerden doğan ilk sokak çetesiydi bu. Ama onlar ne çiçek yapraklarının yumuşaklığını ne de çiçeklerin aromasını umursardı. Onlar yalnızca toprağı sürmekten olan yarık ve nasırları hisseder ve sadece gübre ve at dışkısı kokusu alırdı. Ayakkabıları ıslak, iş pantolonlarının paçaları çamurla kaplıydı. Öğle olduğunda gömleklerini çıkarıp sıkarak terlerini akıtır, sonra da omuzlarının üzerine atarlardı. Ve ellerinde her zaman bir keski olurdu. Buketler ve potpuriler işte bu bıçak ve ellerden çıkıyordu.

Jilet gibi havalı takım elbiseleri, Al Capone arabaları ve otomatik silahları olan şehir çeteleri, EMF'ye karı kılıklı çiçek toplayıcıları çetesi dememeleri gerektiğini bilirdi. Ama EMF şehir çetelerine benzemezdi. Onlar manavları yağmalamaz ya da araba çalmazdı; sadece *mescal* içer ve babamla yan yana karıklarda çalışıp çiçek hasat ederlerdi.

Plantasyon yarım kilo karanfil başına otuz sent, dikenli gül sapları içinse elli sent ödüyordu. Çoğu insan, kantar hem sap ve yaprakların hem de yoğunlaşmış su damlacıklarının ağırlığını kaydetsin diye çiy kalkmadan evvel, sabahın erken saatlerinde çiçek toplardı. Kimi zaman ise, kazara ya da kurnazlıkla taşın biri bir şekilde karıklardan çiçek sepetine, oradan da kantar muşambasına taşınmış olurdu. Ayda sadece iki kez maaş çeki veren tekstil fabrikalarından farklı olarak, plantasyon her gün ödeme yapıyordu.

El Monte, Las Tortugas'ın iki bin üç yüz otuz kilometre kuzeyinde ve Guadalajara'nın tam iki bin dört yüz on dört kilometre uzağında yer alıyordu, üstelik burada horoz dövüşü ya da güreş arenası olmamasına rağmen şifacıların *botanica* dükkânları, *menudo* stantları ve Katolik kiliselerinin çan kuleleri kuzeye doğru ilerlemiş, çiçekler ve su püskürtme sistemlerinin arasına yerleşmişti.

El Monte'ye ilk yerleşen, Santa Fe patikasını ve asfalt kaplı 66. Karayolu'nu kullanarak doğudan gelmiş olan insanlar; yavaş yavaş El Monte'den taşınıp Arcadia ve Pasadena gibi, ne çiçek toplayanların ayak trafiğinin olduğu ne de *menudo* stantlarının fokurdayan tencerelerinden yükselen kekikle karışık domuz yağı kokusunun süzüldüğü şehirlerin eteklerine taşınmıştılar. El Monte'nin eski sakin-

leri bir tek aralık ayında, yeni benimsedikleri kasabalarının caddelerinde süzülen motorlu yük arabalarını süslemek üzere çiçek satın almak için geri dönerdi.

* * *

Babam ve ben derin lavaboları olan, ahşap döşemeleri ve iki limon ağacının gölgesi düşen küçük bir bahçesi bulunan, sıvalı bir evde yaşıyorduk. Babam beni dallardan ya da yerden limon toplamamam konusunda uyarmıştı; ben de onun gözetimi altındayken uyarısına itaat ediyordum. Ama babam evde olmadığında limonları soyup önce sularını emer, ardından etlerini ve damarlarını çiğnedikten sonra beyaz kısımları yerdim. Dış kabukları oluklara atıyor ve kokuyu, fasulye ve tatlı patates pişirip dişlerimi fırçalayarak gizliyordum.

Okulda, bir yandan devletlerin sınırlarını, Lincoln'ün silindir şapkasının içindekileri ve kelimeleri hecelemeyi öğrenirken bir yandan limon kabuklarını emiyor, etlerini yutup asidin dudaklarımı ve dilimi hissizleştirmesine, dişlerimi kamaştırmasına izin veriyordum. Annem ben henüz konuşmaya başlamadan önce bizi terk etmişti ama bana yalnızca kahverengi gözlerini ve siyah saçlarını değil, aynı zamanda ekşi meyvelere duyduğu sevgiyi de miras bıraktığını biliyordum.

Limonları kese kâğıdımda saklıyor ve sınıf arkadaşlarım görmesin diye torbanın ağzını kıvırıyordum. Onlar da, kendi mahremiyetlerini korumak adına, beslenme ve okul çantalarının içindekileri benden saklıyorlardı. Öğle yemeğinde bize Bayan Clark nezaret ederdi. Kese kâğıtları olanlar plastik masaların etrafında otururdu, beslenme çantaları olan erkekler ve kızlarsa çimlerin üzerine kurulur, pantolonlarının dizleri ve elbiselerinin arkaları çimen lekesi olurdu. Beslenme çantalarını açmalarını izler, hareket eden menteşeleri ve çantanın içinin huzur veren, steril temizliğini düşünürdüm.

Bir defasında, oturmuş öğle yemeklerimizi yerken Bayan Clark beni çağırıp kitaplarımı ve torbalarımı yanıma almamı istedi. Fark edildiğimi, kabukların masamdan yere döküldüğünü ya da limon parçalarının yüzümün kenarına yapıştığını sanıp korktum ama limonlar ya da narenciye hakkında hiçbir şey söylemedi. Bluzumun önüne teksir makinesiyle çoğaltılmış bir kâğıt iğnelemekle yetinip beni eve gönderdi.

O gece babam notu okudu ve saçlarımı açmamı istedi. Ben balıksırtı örgümü çözerken babam lavaboyu tıpayla tıkayıp içini gazyağıyla doldurdu. Kafasını lavabonun içine batırdı, ben de saçlarını kurutması için havluyu tuttum. Kulaklarıma pamuk tıkadı ve gazyağını sirkeyle biraz seyreltti. Beni baş aşağı tutup lavabonun içine batırdı. İki dakika sonra saçlarımı havluya sardım. Babam battaniyelerimi, yastık kılıflarımı ve diğer tüm kıyafetlerimi lavabonun içine atarken her yerimden gazyağı ve sirke damlıyordu. Ufacık bir tarakla saçlarımı taradı, parmaklarının kafa derimin üzerinde izlediği yolları hissettim. Haftanın geri kalanında okula tamircinin bahçesindeki eski yanmalı motorlar gibi kokarak gittim.

Babam annemin gidişini hep kendi yalnızlığı çerçevesinde düşünmüştü ama şimdi lavabonun üzerindeki ince gazyağı tabakası, saçlarımızın ve tarağın dişlerinin arasındaki gri leşler, ona annemin yokluğunun benim yetişmem üzerindeki etkilerini düşündürüyordu.

"Annen burada olsaydı böyle bir şey asla olmazdı," dedi ve sonra teksir makinesiyle çoğaltılmış kâğıdı buruşturdu. O günden sonra ne zaman işe gitse ya da tarlaların kenarından yürüse, kafasına bir duş bonesi taktı.

Gazyağının parıltısı sönüp kıyafetlerimdeki koku geçince yeniden diğer öğrencilerin arasında oturmama izin verildi. Ama kilitli ve parlak beslenme çantaları olanlar çimlerde iyice ileriye gidip beslenme torbalarımızın içinde ya da saçlarımızın içine karışmış halde taşıdığımız tehlikelerden uzaklaştılar.

Pazar günleri, babamla birlikte *menudo* stantlarının önünde, elimizde kâselerimiz ve bez mendillerimizle sıraya girerdik. Kaldırımın üzerinde çorbayı içer ve bitirdiğimizde Las Flores Market'in önünden geçip Guadalupe Meryemi Kilisesi'ne giderdik. Burada çorba kâselerimizi para toplama tabağı olarak ve eve kutsal su götürmek için kullanırdık. EMF üyeleri girişin önünde toplanır ama hiçbir zaman içeri adım atmazlardı; San Juan'ın kemer ve kirişlerinin altında durup kilise Latincesini dinler, çiğnedikleri çiçek yapraklarını ve saplarını kül ve buhurdan tablasına tükürür ve kutsal ekmek ile şarap kaldırıldığında betonun üzerinde diz çökerlerdi. Ayin biter bitmez çiçek tarlalarına dönerlerdi.

El Monte'nin her yeri çiçek tarhı değildi elbette. Bazı karanfil tarhlarının yerini çilek tarlaları almıştı ama bunlardan ne sokak isimleri ne de çeteler türemişti. EMF üyeliğine kabul kavgaları, işte bu otlardan temizlenmiş ve sulanmış çayırlarda yapılıyordu. EMF üyesi olmak bir *brinca*'yla başlıyordu - bir dakikalığına, bire karşı altı adam.

Gördüğüm ilk *brinca* Froggy'ninkiydi, gerçi o zaman onun adını bilmiyordum. Ben limon ağaçlarının altında oturmuş, yolun karşısındaki çiçek tarlalarına bakarken babam banyoda, ellerindeki gül dikenlerini ayıklıyordu. EMF kamyonları, önceden hazırlanmış ama ekilmemiş toprağın üzerinde durdu; üyeler kapıları açtı ve sonra bir Chevy'nin önünde toplandılar.

Froggy gömleğini çıkarıp kalabalıktan uzaklaştı, hazır olduğunu işaret etmek için hafifçe göğsüne vurdu. Guadalajara arenasında gördüğüm gibi yerlerde yuvarlanılan, karşılıklı mutlak güç kurmaya çalışılan bir kavga değildi bu; yalnızca yumruklar ve tekmeler konuşuyordu. Başta yumruklarını çalıştıran Froggy'ydi, yere çöküp yumruklarını savuruyor, asla tam olarak tutturamıyordu. Ama etrafı çevrildiği anda, yumrukları yüzünü örten kalkanlara dönüştü. Ellerini aşağı itip çenesine vurdular; ağzından kan ve çiçek yaprakları fışkırdı. Froggy yere, karıkların arasına düştükten sonra onu tekmeleyen adamların sadece sırtlarını görür oldum.

Kavga bittiği, bir dakika dolduğu zaman Froggy çamurlu tarlada yere serilmişti. Onu omuzlarının üzerinde havaya kaldırıp kafasından aşağı *mescal* döktüler. Alkol çamurun üzerinden süzüldü, kesikleri ve izleri temizleyip iyileştirdi. Şifacının yeşil merhemi Froggy'nin göğsüne ve tıraşlı kafasına masaj yapılarak sürüldü. Dayanıklılığı ve ıstırabı için Froggy'yi tebrik edip kucakladılar ve Chevy kamyonun yolcu koltuğuna oturttular. Sonra her bir kamyon diğerinin ardına koyuldu ve uzaklaşıp gittiler. EMF resmigeçidi, ne Güller Kraliçesi geçidi ne de izleyicilerle dolu bankların olduğu bir geçit resmiydi. Bu EMF'nin merasimiydi ve her zaman olduğu gibi en yeni üyeleri, yine geride yalnızca diş parçacıkları ve toprağa gübre niyetine kan damlaları bırakmış, şimdi kervanın en önünde oturuyordu.

Bir hafta sonra, babama domuz eti ve *tequesquite* ekmeği getirmek için tarladan geçerken Froggy'yi yeniden gördüm. Froggy karanfil topluyordu. Gömleği üzerinde değildi; yara izlerini, morlukları ve oluşmaya başlayan kabukları görebiliyordum. Gençti, on yedi yaşındaydı ama marul ve havuç toplama tecrübesi olan daha yaşlı *bracero*'lardan daha fazla karanfil toplamıştı. Froggy boynunun etrafına bağlanmış iki sepetle çiçek topluyor ve keserken kelebek gibi kanat çırpan, daha küçük ama daha çevik bir bıçak kullanıyordu. Karıklardan çıkıp karanfilleri naylon muşambanın üzerine bıraktı. Babam ona biraz domuz eti ikram etti. Froggy *tequesquite* ekmeğinin yardımıyla etten bir parça koparıp patlamış dudaklarından içeri tıktı.

"Bu, benim kızım Merced," dedi babam.

Froggy'nin elini sıktım. Avucu sert ve nasırlıydı, parmak eklemleri nemden parlıyordu.

Froggy kafama dokundu. Nazik bir hareketle sustalısını çevirerek bir saç telini kökünden kesti ve aynı hareketle, saçımdan bir fiyonk yapıp bıçağını kapattı. Kapalı bıçağı tutmama izin verdi ama ben düğümü çekiştirince Froggy bıçağı alıp boynundan sarkan iki boş sepetle yeniden karıkların arasına döndü.

İşten sonra, kantarlar kilitlenip çiçek kamyonları uzaklaştıklarında, EMF *cholo*'ları şapkalarını çıkarıp Dickie marka tulumlarının askılarını çözer, domino masasının etrafına oturup *mescal* içer ve gül yaprakları çiğnerlerdi. Babam onlara katılmış ama duş bonesini kafasından çıkarmayı reddetmişti.

Domino oyunu için ortaya konanlar çoğunlukla kelebek bıçaklar, sustalı çakılar ve makaslar olurdu - karanfil ve gül dallarını kesmeyi kolaylaştıran her türden alet. Ama bunun yanında ortaya sigara ve dolar sürüldüğü de olurdu. Bu uzun süren domino müsabakaları boyunca, babam evde olmadığı sırada ve gül ve alkol kokusu eşliğinde, tımakları numaralanmış fildişi taşlar tarafından köreltilmiş

halde eve dönmeden evvel limon toplayıp yerdim. Pencerenin kenarına oturup babamın dönüşünü gözler ve çekirdeklerle kabukları çoraplarımın içine saklardım. Daha sonra, çilek çalıyormuş gibi yaparak çorapları komşu tarlalarda boşaltırdım. Ve kısa süre sonra, benim çöp kutum olan yer, çileklerle iç içe geçmiş limon fidanlarından oluşan bir meyve bahçesine dönüştü.

Domino oyunundan sonra babam yeni sustalı çakılarla dönerdi, bazen de sigara paketleriyle. Hatta bir defasında, zirai ilaçlama uçağının ardında meyve sineği larvalarını ve korumasız arabaların boya katlarını yavaş yavaş yiyen bir sis bırakarak El Monte'nin üzerinden geçtiği günün ertesinde babam eve, eskiden Tutkal Koklayanlar'ın yaptıkları deri bir sırt çantasıyla gelmişti; dikilip yapıştırılmış, içi madeni dolarlar ve iki dolarlık banknotlarla dolu bir çantayla.

Babam beni omuzlarının üzerine oturtup *menudo* standına götürdü, kâselerimizi unuttuğumuz için fazladan para verip kâğıttan kâselerden içtik çorbamızı. Kâselerimize işkembe çorbası ve kekik doldurduktan sonra yürüyerek kiliseye gittik ve sunaktan ayrılıp kilisenin Papalık - Rehin ve Ödünç Eşyalar bölümüne giden yan koridordan içeri girdik.

Dükkânı yalnızca İngilizce, bir de anadilini konuşan yaşlı bir Oaxacalı işletiyordu. O, planyaları, el matkaplarını ve ıvır zıvırı incelerken babam için tercümanlık yaptım. Babam dükkândan bir şey seçebileceğimi söyledi. Rehin bırakılan fotoğraf albümlerini, ikizkenar üçgen ilkelerinden bahsetmeyen eski geometri kitaplarını ve pul koleksiyonlarını karıştırdım. Albümlerden biri beyaz bir aileye aitti; yarış parkurlarının önünde, kimi zaman jokeylere ve atlara sarıldıkları fotoğraflar çektirmişlerdi. Ailenin Papalık - Rehin ve Ödünç Eşyalar bölümünün önünde çekilmiş resimleri, bebek ve düğün resimleri ve babanın, stantlarda elinde yarış biletleriyle çekilmiş resimleri vardı burada.

Bunların dışında, hepsi bozuk bir mekanik kaplumbağanın kabuğunun üstünde duran saatler, radyolar ve fotoğraf makineleri vardı. Kaplumbağanın kafası yoktu ama içi bobinler ve dişli çarklarla doluydu. Kabuğun içine girmenin hiçbir yolu yoktu. Kaplumbağayı almayı düşündüm ama onun yerine bir beslenme çantasında karar kıldım. Dükkândan çıktık; ben beslenme çantamı havada sallıyordum, babamsa matkabını ve ahşap planyalarını taşıyordu.

Eve geldiğimizde babam evimizin karşısındaki çiçek tarlalarının sınırında peydahlanan *mesquite* ağacını kesti. Ağacın gövdesinden döşemelik tahtalar yaptı. Günün sonunda *mesquite*'i, üzerine dama ya da *bragiso* oynamak için kullanabileceğim bir satranç levhası çizdiği yeni bir domino masasına dönüştürmüştü.

Beslenme çantamı yıkadım. Köşelerinde birikmiş olan yağı çıkarmak için kutunun içine biraz *mescal* döktüm.

"Belki ben de bir tane almalıyım," dedi babam ve çantaya biraz domuz eti ve *tequesquite* ekmeği tıkıştırmaya çalıştı. Beslenme çantasını domino masasının üzerine yerleştirdi, sonra yemek yedik ve ardından domuz kemikleriyle *bragiso* oynadık. Babamı siyah karelerin içinde köşeye sıkıştırdım. Beklendiği üzere, babam tuzağı benim aleyhime çevirdi ve ödül olarak kemiklerin iliğini emdi.

"Annen hayatımda gördüğüm en iyi *bragiso* oyuncusuydu. *Bragiso* ustaları Las Tortugas'a geldiklerinde o her zaman onlardan iki hamle önde olurdu. Yalnızca unvanlarını korumalarına izin vermek adına ve onlarla turneye çıkma zorunluluğundan kaçınmak için yenilirdi." Annemin öncülüğünü yaptığı birkaç

taktiği, taktığı yüzükleri, bileklikleri ve giydiği elbiseleri sayıp döktü. Üzgün olmadığını, sadece bazı şeyleri hatırladığını söyledi. Hâlâ yayları olmayan bir yatak; yağlı ve doygun, pastörizasyonla inceltilmemiş keçi sütü arzuluyordu ve annemi enürezisi ya da sırtına yapışan, idrarla ıslanmış kumlar olmadan hatırlayabilmek istiyordu.

"Bir şey anneni alıp bizden uzaklaştırdı. Sorun sadece benim çişim değildi."

Ertesi sabah sütün içine krema ve kekik karıştırdım, tadı ve görüntüsü taze keçi sütüne benzeyene dek çırptım. Şifacıların birinden satın aldığım *chorizo*'yla yumurta kızarttım. Uykuluğumla sandviçimi yeni beslenme çantama koydum ve babamın mutfağa gelmesini bekledim.

"Las Tortugas gibi kokuyor," dedi gülümseyerek ve sütten bir yudum, tavadan da bir lokma aldı. Beslenme çantamı aldım, babama sarıldım ve kapıdan çıktım. Babamın dikkatini kahvaltıya vereceğini bildiğim için zıplayıp ağaçtan bir limon kopardım ve beslenme çantamı sallaya sallaya okula koştum.

O gün derste Abraham Lincoln'ü ve silindir şapkasında sakladığı mektupları işledik: suikasta kurban gittiği gün şapkası da başkanlığı da devrilince bulunan iki aşk mektubu ve dişçi faturası. Sıcak bir gündü ve sınıfımdakilerin yarısı tişörtlerine ve elbiselerine zımbalanan tefsirle çoğaltılmış kâğıtlarla eve gönderilmişti, o yüzden öğle yemeği masasında birlikte oturacak kimse yoktu. Kendi başıma yemek yerine çimenliğe doğru yürüyüp pembe kurdeleli ve mavi gözlü bir kızın yanına oturdum.

"Bizimle birlikte mi oturacaksın?" diye sordu.

Evet anlamında başımı sallayıp beslenme çantamı açtım ve etrafımdaki çocuklar kâğıt mendillerini kucaklarının üzerine sererken sandviçimi çıkardım. Bez peçetemi aldım ve kıza onlarla birlikte, çimlerin üzerinde oturabileceğimi, çünkü benim de onlar gibi bir beslenme çantam olduğunu söyledim.

Bir şeyi teyit edermişçesine birbirlerine baktılar ve bakışlarını yeniden beslenme çantama çevirdiler. Pembe kurdeleli ve mavi gözlü kız, "Bu beslenme çantası değil ki, daktilo kılıfı," dedi sonra.

Haklıydı da. Benim çantam onlarınkinin iki katı büyüklüğündeydi, üstelik pürüzsüz, gümüş renkli cila tabakasından farklı olarak benimkinin dokusu tanecikli ve plastikti. Ne diyeceğimi bilemedim. Ayağa kalktım ve tek başıma, bir daktilo kılıfının neye benzediğini bilmediği için babama kızgın halde oturdum. Ama ne ağladım ne de eve giderken başımı önüme eğdim. Bunun yerine limonumun kabuğuyla birlikte tamamını yedim.

Eve geldiğimde Froggy ve babam evin ön tarafındaki çimenlikte domino oynuyordu. Etrafta gölge yoktu; limon ağaçları kesilmiş ve tıraşlanarak döşemelik tahta yapılmıştı. Kökünden sökülmüş bir yığın limon fidanı ise domino masasının altında yatıyordu.

Babama daktilo kılıfını alabileceğini ve bir daktilonun böyle bir kutunun içinde taşınabileceğini düşünememesinin benim feci şekilde küçük düşmeme sebep olduğunu söylemeye kalmadan, babam beni yakalayıp parmaklarını ağzıma soktu. Nefesimdeki limon kokusunu aldı ve ön dişlerime dokunup başparmağıyla diş minelerimi yokladı.

Beni sarstı ve ardından, nazikçe, "Merced, limonlar dişlerini çürütüyor," dedi.

BÖLÜM ÜÇ

● ● ●

FROGGY EL VETERANO

Satürn Savaşı'ndan yıllar sonra ve bu kitabın yazılmamış sonsözünde Froggy çok yaşlanmıştı ama hâlâ hayattaydı. Ancak savaş ve roman gazisi olarak statüsü, vilayet yönetmeliklerinden ve bölge yasalarından kaçmasına hiç yardımcı olmamıştı.

Makasla sakalını kestiği ve gümüş renkli kıllar lavabonun içine döküldüğü sırada vilayet araçları Froggy'nin evinin önünde durdu ve bej renkli üniformalara bürünmüş birtakım adamlar, cıvata keskisi kullanarak Froggy'nin bahçesinin etrafını saran kafes biçimli tel örgüyü kesip açtılar.

Froggy'nin eşi, hasır koltuğun üzerinde oturmuş eski bir Rita Hayworth filmi izlerken üniformalı adamlar bahçeye girip ön kapının üstüne bir not iliştirdiler ve elektrikli sopalar ve ağların yardımıyla, keçileri ve kümes hayvanlarını bir araya topladılar. Froggy ıslak ve iki tarafı eşit olmayan sakalıyla evden çıktığında geride yalnızca horoz ve keçilerin dışkıları kalmıştı. Froggy kapının üzerindeki notu bir hışımla söktü. Kafasını sallarken sakal kırpıkları gömleğine tutunup oradan yere düşüyordu.

MARGARITA

Rita Hayworth, Margarita Carmen Dolores Cansino olarak Jalisco'nun bir sahil kasabasında doğmuş ve altı yaşındayken, sadece tuzlu suyla sulanan bir erik bahçesi yaratmıştı. Deniz kuruyunca kara toprağı sulamak için soğanlara ve hüzünlü anılara başvurmuş, ağlayamadığı zamanlarda ise sodyum bakımından zengin olan katır idrarı kullanmıştı. Hayatının sonraki döneminde, Fred Astaire'le birlikte *You Were Never Lovelier* filminde dans ederken katır sidiğinin kokusunu hatırlamış ve erik ağaçlarının bakımıyla uğraştığı günler burnunda tütmüştü.

Margarita'nın erik ağaçlarının boyu hiçbir zaman saksılara konmuş ev bitkilerinin boyunu geçmedi ama yüksek bahçe ağaçlarından çok daha fazla meyve

verdiler. Fidanlar tuzlu meyvenin ağırlığı altında çöktü, Margarita da kırılmış gövdeleri gazlı bez ve katranla onardı. Sodyum tadını bastırmak umuduyla kök ve dallara şekerkamışı aşıladı ama bunların şekeri de yetmedi, bu yüzden hayatlarını ağ atıp balık temizlemekle geçiren kasaba halkı bu yeni meyveye *saladito* demeye karar verdi.

Yarattığı meyve yenilir şey değildi, anca öküzler ve eşekler yerdi bunu ama kimse bu yüzden ona diş bilememişti. Yirmi yıl sonra, poster fotoğrafı ilk nükleer test bombasının üzerine boyanıp Bikini Atolü'ne atıldığında da kimse bu yüzden ona diş bilemedi.

JULIETA

El Derramadero'nun sekiz kerpiç evi; Federico de la Fe ile karısı Merced'in evlerini çamurdan ve taştan yaptıkları kasabaları Las Tortugas'ın üç kilometre kuzeyinde bir dağın tepesine konmuştu. Ancak Las Tortugas mekanik olmayan kaplumbağa nüfusunun artışı vesilesiyle isminin hakkını verirken, El Derramadero henüz kendisininkini hak etmiş değildi. Julieta bir tencerede kaynayan suyun içine bir tavuk bulyon ufalayana dek, henüz çözünme başlamamıştı.

Önce bir yer sarsıntısı geldi, sonra taştan yapılmış çitler yıkıldı ve onları tel örgü ve çelik sabanların bir anda çözünmesi izledi. Mutfak çekmecelerindeki alaşımlı gereçler dağılıp karbon ve demir tozuna dönüştü. Julieta El Derramadero'nun
38 çürümesini kasabanın geri kalanı gibi serinkanlılıkla karşılamadı; onlar için bunun bir dolu fırtınası ya da kuraklıktan farkı yoktu - katlanılması gereken bir şeydi işte. Ama bez bebeğinin bilye gözleri kahverengi çamura dönüşünce Julieta annesine şöyle dedi:

"Her şey toza dönüyor."

Annesi omuz silkmekle yetindi ve kalın *mesquite* kabuklarından yeni kaşıklar oymaya başladı.

FROGGY EL VETERANO

Vilayet araçları dövüş horozlarını, yumurta tavuklarını ve süt keçilerini alıp gittikten sonra, Froggy evinin dış duvarlarına sıçramış horoz kanlarını sildi. Toprağın ve yapraklarla yapılmış yuvaların içinden yumurtaları topladı ve içeri girip kesilen keçi sütünü tülbende döktü. Karısının itirazlarına rağmen Federico de la Fe'nin savaş planlarından bazıları hâlâ duvarlarda asılıydı. Savaşkan bir özlem ve Federico de la Fe'nin geri döneceği umudu, Froggy'yi Satürn'e karşı ilerleyişi çizimlerle anlatan şemaları kaldırmaktan alıkoyuyordu. Froggy, Federico de la Fe'nin çizimleri duvara iğnelediği günü hatırladı. Kolları güneşten bronzlaşmış ve gübre yüzünden elleri ağarmıştı ama kollarında ne siyah kesikler ne de yaralar vardı - tedavisinin sonuçları fanilasının ve iş tulumunun altında gizliydi hâlâ. Federico de la Fe diyagramın üzerine EMF'nin savaştaki konumunu gösteren bir nokta çizmişti.

"Biz şu anda burada bulunuyoruz. Şu yöne doğru itiliyoruz. Satürn bizi önce düğüme, ardından da sonuca götürmek istiyor. Ve hayatlarımız yok

edilmeden önce buna son vermek zorundayız," dedi de la Fe sakin bir şekilde. Bunu Froggy'ye ve EMF'deki diğer herkese kan ve gül yaprağı tükürtecek bir ciddiyetle söylemişti.

Her üç haftada bir Federico de la Fe diyagramı güncellerdi ama yalnızca noktanın konumu değişirdi. Froggy'nin mutfağındaki harita savaşın ilk taslaklarından biriydi, o nedenle aşağı yukarı şöyle bir şeye benziyordu:

MARGARITA

Margarita sadece parmaklarını ve tırnaklarını kullanarak sahildeki kumlardan erik ağaçlarının karıklarına ulaşan bir sulama kanalı kazdı. Annesine hiçbir zaman söylemese de, ilk âdet gördüğü ve ilk aşk tecrübesini yaşadığı yer bu su kanalı olmuştu. Genç bir balıkçı yaralı bir köpekbalığının izini sürmüştü; Margarita Cansino'nun kasıklarına doğru giden, seyrelmiş, mor renkli kanın izini.

"Ben balıkçıyım," demişti delikanlı, "ama deniz kuruduğunda marul toplarım."

Ve bu karşılaşmadan Rita Hayworth'ün marul toplayıcılarıyla seviştiği, Hollywood'un Aşk Tanrıçası'nın sevgi konusunda demokratik olduğu, sevgisini yalnızca temiz bir kağıt mendil yatağı üzerinde Howard Hughes'a değil, yere serilmiş marul yaprakları üzerinde göçmen işçilere de sunduğu efsanesi doğdu. Ancak Margarita delikanlıyı bir daha hiç görmedi; çocuk omzunun üzerine attığı balık ağıyla çekip gitti ve asla dönmedi. Margarita henüz Technicolor'un olmadığı bir dünyada yaşamasına rağmen rüyalarında delikanlıyı canlı pastel renklerde görüyordu.

Ebeveynleri Baja Kaliforniya'ya taşınınca Margarita üç erik fidanını gazete kâğıdına sardı, kökleri ve toprak yumrularını naylon bir süpermarket poşetine soktu ve onları çeyiz sandığının içinde gemiyle postaladı. Tijuana'da, demir atmış kumar gemilerinde ve kumarhanelerde dans ederken onu sulama kanalında bulan delikanlıyı düşündüğünde sıklıkla parlatılmış zeminde ayağı kayar, döşeme cilası ve ilk aşkın daima dengeyi bozduğu yolundaki teoriyi doğrulardı. Ara sıra şahit olunan sakarlığına rağmen -İçki Yasağı'nın dayatmalarından uzaklaşmak için Tijuana'da aylaklık eden- Hollywood yöneticileri, Margarita'dan selüloit sinema makinelerinin önünde dans etmesini istemişlerdi.

"Rita, sen harikuladesin," dediler ve böylelikle ismi kısaltılmış oldu.

Selüloit film Studio City'ye götürülüp banyo kimyasallarından oluşan bir çorbada yıkanır ve ardından kesilip Hollywood yapımcılarının görünce hayran kalacağı makaralara sarılırken Rita, Tijuana'nın kadife kaplı kumar salonlarının afişlerini doldurmaya ve dans etmeye devam etti. Gösterilerin sonrasında marul toplayıcıları onu sahne arkasına dek takip ettiler, kendi maruldan yataklarını serdiler ve ısrarla sevgisini istediler. Ama Margarita onları geri çevirdi, marul

yataklarını tekmeledi ve onlara sadece iki şey verdi: tuzlu meyveleriyle dolu bir poşet ve arkasından konuşan balıkçıya iletilmek üzere bir not.

Balıkçı notu iki ay sonra aldı:

"Aşkın bir adabı, dikkat edilmesi gereken incelikleri vardır: Ne tutup başkalarına anlatırsın ne de onun hakkında bir şey yazarsın."

Ancak balıkçı bu hikâyenin adabın gereklerinden çok daha önemli olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden kumarhane kâğıdının arkasına yazdığı cevabında tuzlu suyun altında neler olduğunu şematik resimler ve hareket yönlerini gösteren oklarla birlikte çok detaylı bir şekilde anlattı. Not Tijuana'ya ulaştığında Margarita Hollywood'da, takma adıyla bir dizi western filmi çekiyordu.

Trouble in Texas'ın galasında, kurşun seslerinin bası duvarları titretince kerpiç tuğlalardan çıkan tozlar salonları doldurdu. Rita Hayworth'ün ismi ya da yüzü perdede belirdiğinde alaylı kahkahalar film müziğini bastırdı ve perde çürük marul başlarıyla bombardımana tutuldu.

"Marul toplayıcılarıyla sevişmek için fazla iyi o," dediler ve burunlarındaki tozu mendillerine sümkürdüler.

JULIETA

El Derramadero'nun yok oluşu devam ediyordu. Sandalyeler ve masalar talaş tozuna dönüştü ama hiç tahta kurdu yumurtası bulunmadı. Julieta ve annesi kap şekline getirdikleri elleriyle çorba höpürdetiyor, taş zemin üzerinde yemek yiyorlardı; kil kâselerin kalıntıları faraşa süpürülmüş, sonra faraş çözünmüş, pul pul dökülüp oksitlenmişti ve onlar da parçaları çöp ateşine atmışlardı.

İki hafta boyunca ismine layık şekilde davrandıktan sonra El Derramadero'nun kerpiç evlerinden hiçbiri artık ayakta değildi, stratejik olarak yerleştirilen naftalinlere rağmen çamaşır dolapları da talaş tozu ve pamuk tiftiği haline gelmişti. Julieta'nın dünyası parçalanıyordu ama çözünen yün ve pamuk yığınlarının arasında yürürken pembe bir düğmenin hâlâ sağlam olduğunu fark etti. Julieta plastiğin El Derramadero'nun kaderinden kaçıp hayatta kalabildiğini böyle keşfetti.

El Derramadero'nun erkekleri üzerlerine çöp torbaları geçirmiş halde yürüyerek anavatanları olan dağdan indiler ve üç gün sonra plastik tabakalarıyla dolu bir vagonu çeke çeke geri döndüler. El Derramadero'ya gelir gelmez vagon çöktü ve ateş yaktıkları çukura atıldı. Burada plastiği eritip kasaplık için bıçak, çatal ve kaşık şekli veriyor, mutfak gereçlerini tepsilerine yerleştirmeden önce soğumaya bırakıyorlardı. Eskiden kerpiç evlerinin bulunduğu temellerdeki çamur öbeklerini temizlediler ve plastik mafsallarıyla birlikte, eksiksiz iglo kalıpları çıkardılar. Ama El Derramadero halkı kasabalarının ismine karşı zafer kazanmanın mutluluğunu yaşadığı halde Julieta erimiş plastikten yapılma bir kasabada yaşamak istemiyordu.

FROGGY EL VETERANO

Ne turnuva için hazırlanacak dövüş horozları vardı, ne sağacak keçi ne de yapacak peynir. Belediye her şeyi alıp götürmüştü. Her zamanki gibi onurlu olan Froggy ise, etkinlik öncesi topladığı bahis paralarını ve keçi peyniri

siparişleri için aldığı ödemeleri geri vermeye çalıştı. El Monte artık bir çiçek tarhı ve çilek tarlası kasabası değildi. Kasabanın toprakları sıvayla kaplı evler, asfalt kaplı yollar ve çimentoyla kaplı nehir kıyılarıyla doluydu. Çiçeklerin yerine, hepsi de EMF işaretleriyle damgalanmış benzin pompaları ve sokak lambalarının direkleri yükseliyordu El Monte'den. Froggy, EMF'nin yaşayan yegâne gazisi, Federico de la Fe'nin olduğu yıllardan hayatta kalan tek kişiydi ve diğerleri, onun geçmişine duydukları saygıdan parayı geri almayı reddediyor, bunun yerine, bir getirisi olmayacağını bildikleri halde daha fazla sipariş verip bahis yatırıyorlardı. Zorlu bir savaş vermiş ve yenilmiş yaşlı bir adam için bir emeklilik teminatıydı bu.

Ve El Monte'de artık çiçek tarhı olmadığı için Froggy, EMF'nin tüm yeni üyelerine çetenin isminin nereden geldiğini anlatmak zorunda kalıyordu. Onlara, doğdukları kasabanın, yıllar önce despotluğa karşı verilen en büyük savaşlardan birinin, bu hikâyenin akıbetine karşı verilen savaşın -Federico de la Fe'nin savaşının- yapıldığı yer olduğunu söyleyerek bir nevi gurur aşılıyordu. Satürn'e karşı, düşüncelerinin içine sızıp en hafif fısıltılarını, yalnızca bir kulağa fısıldanan ve yalnızca hafıza ya da pamuklu çubuklar sayesinde çıkabilecek mırıltıları bile duyan düşmanın istilasına karşı ilan edilmiş bir savaşın...

Ama artık EMF üyeleri bağımsızlık savaşlarından uzaklaşmıştı, onun yerine sokakları ve müşteri tabanlarını parsellemekle uğraşıyorlardı. Cıvata izleriyle, tornavida ya da sustalı çakıların bıraktığı yara izleriyle gurur duyuluyordu; kurşunun girdiği yerde oluşan delik, süslemelerin en itibarlısıydı. Boynun kenarında basit bir şekilde "EMF" yazması yeterli değildi; bir kürekkemiğinden diğerine dek uzanan, eski İngiliz harfleriyle yazılmış tam isim olmalıydı.

"Bizim savaştığımız şey silah ya da bıçak kullanmıyordu," dedi Froggy. EMF'nin genç nesilleri, kurşun parçacıkları ve kırık bıçaklar bedenlerinde hareket edip yerleşecek kaslar ararken Froggy'yi dinliyorlardı. Froggy, EMF ve Federico de la Fe'nin savaştığı şey taş ya da çelik silahlar kullanmıyordu, üstelik bunlarla yenilemezdi. Bunu, silahlarını gökyüzüne doğru ateşleyerek sapan taşlarıyla yaylım ateşi açtıktan sonra, attıkları taşların önce yükselmesini sonra da kendi ateşlerinden korunmak için yere eğilmeden önce zirveye çıkmasını izlerken keşfetmişlerdi. EMF hiçbir zaman gökyüzünü delememişti, atışlar her defasında Satürn'ün yörüngesinin çok uzağında kalmıştı.

Satürn asla içlerinden birini yok etmek niyetinde değildi; keşke isyan etmemiş, kafalarını yukarı kaldırmadan sadece yaşamlarına devam etmiş olsalardı. Keşke Federico de la Fe'yi ve onun o çılgınca konuşmalarını, haysiyetleri için mahremiyetlerini korumaları gerektiğini ve görünmemenin hakları olduğu iddialarını dinlemeselerdi - bu lüzumsuz savaşı kışkırtan o olmuştu. Satürn yalnızca izlemek, hikâyelerinin gelişmesini ve sonuçlanmasını görmek istemişti.

EMF'nin savaşları artık insanlarlaydı; mücadele edecek bir Satürn, evrende süzülen göksel düşmanlar yoktu şimdi. Eskiden kan dökülmezdi ama şimdi parklardaki banklardan kan damlıyor, cesetlerin yattığı telefon kulübelerinin diplerinde birikiyordu - EMF dövmelerinin üstü bir avcı bıçağının kenarıyla çizilmiş oluyor ve daha sonra çalıların arasında kanlı bıçaklar bulunuyordu.

Sebebi her ne olursa olsun, bir üyenin EMF'den kati olarak ayrılışının peşinden cenaze töreni geliyordu. Cenaze töreni, her zaman tabutun ve çelengin parasını karşılayacak bir araba yıkama faaliyetiyle başlıyor ve çorba kâselerinde toplanan paranın yaslı anneye verilmesi suretiyle Guadalupe Kilisesi'nde sona eriyordu.

RITA

Rita Hayworth kuzgun karası saçlarının rengini açtırıp açık bir kestane tonuna boyadı. Alnının ortasındaki V şeklindeki saç çizgisini vurgulamak amacıyla, saç çizgisini geri itmek için iğneli elektrotlar kullandı. Melez burnu sivri uçlu olana dek kıkırdağını çimdikledi. Fox Pictures'daki şirket içi dilbilimcisi Rita'nın dili üzerinde çalışıp ona *r*'leri yuvarlamamayı ve *salamander* ve *salata* gibi kelimeleri Meksikalı kaçak göçmenler gibi telaffuz etmemeyi öğretti.

Dilbilimci ve makyaj sanatçısı Rita'yı dönüştürme işini bitirir bitirmez, yapımcılar onu ve ekibi yer altı kumarhaneleri ve aşk üçgenleri hakkında bir film çekmek üzere Buenos Aires'e gönderdi. Rita kumarhaneleri iyi bilirdi: hayatı boyunca oralarda çalışmış ve onların masalarında oturmuştu. Aşk üçgenlerini de iyi bilirdi: birçok defa çeşitli aşk üçgenlerinin içine çekilmiş ya da dışına itilmiş, hatta bir defasında var olan bir üçgene fazladan bir köşe daha eklemişti. Filmin adı *Gilda*'ydı ve Rita Hayworth'ün çektiği düzinelerce film içerisinde en çok nefret ettiği film buydu. Onyıllar sonra, New York'taki Doğu Nehri'ne bakan apartman dairesinde, beyni Alzheimer hastalığının yol açtığı demansa teslim olmuş halde otururken Rita Hayworth tuzlu eriklerin ve *Gilda*'nın var olmadığı bir dünyanın hayalini kuruyordu.

"Tanıdığım bütün erkekler Gilda'ya âşık oldular ve uyandıklarında beni gördüler," dedi evlendiği ve onu terk eden tüm erkekleri sıralayarak:

1. Edward Judson
2. Orson Welles
3. Prens Ali Han
4. Dick Haymes
5. James Hill

Sıralanan isimlerden hiçbiri marul toplayıcılarına ait değildi.

Buenos Aires'te Rita, çekimler arasında park kameriyelerine gider, tekerlemeler söyleyip seksek oynayan küçük kızları seyrederdi. Geceleri ise Arjantin sirklerine uğrar, mate çayını yudumlarken sayı sayan kedilerin aritmetik gösterilerini izlerdi. Çayın tadı acıydı ve su kabağından yapılmış kap ile öğütülmüş yaprakların kokusu Rita'nın kalkık burnunun akmasına sebep olurdu.

Sirkten sonra, filler çadırların iplerini gererken Rita üstdudağının üzerindeki sümüğü yalar, otelin lobisine girip asansörle odasına çıkardı. Yatağına uzandığında film çekmenin ve sayı sayan kedilerin yalnız bir tarafı olduğunu düşünürdü. Erik ağaçları uzun zaman önce solmuş ve ölmüştü, o yüzden döktüğü tüm gözyaşları yalnızca otelin yıpranmış yatağının içine süzülüyordu.

JULIETA

Yatak odasının penceresinden paldır küldür çıkmadan önce, âdet yerini bulsun diye formika yatağın üzerine bir veda notu bırakıp kaçtı. Not anında pul pul olup döküldü, kâğıt külleri odanın iki köşesinde toplanıp toz yumaklarının içine karıştı. Yürüyerek El Derramadero dağından aşağı indi, Las Tortugas nehrinin bulunduğu, kapıların kapalı ve kuyuların gizlenmiş olduğu yere gitti. İnsanlar Julieta'nın El Derramadero'nun yıkımını yayacağından korkuyorlardı ve genel anlamda nazik olsalar da onu Las Tortugas'tan uzaklaştırdılar. Plastik ve çürümüş kasabanın kötü şöhreti dağlardan yamaçlara ve kıyıya, hatta kuzeye doğru ta sınıra dek yayılmıştı. Hiçbir zaman doğrulanmasa da Julieta'nın Tijuana'ya yürüdüğü patikanın yalnızca kopmuş çimen yaprakları ve dallardan değil, çukurlar ve hendekler halinde çöken yumuşak topraktan da belli olduğuna dair söylentiler vardı.

Julieta Tijuana'ya vardığında bir zamanlar sadece bir tebeşir çizgisiyle işaretlenmiş olan sınırın yerini şimdi gözetleme kuleleri ve çelik örgüler almıştı; tel örgülerin tam altına çimentodan barikatlar gömülmüştü ve hiç kimse diğer tarafa doğru tünel kazamıyordu. Sınırın üzerinde gece boyunca, sabahın ilk ışıklarına dek stadyum ışıkları parlıyordu. Bu arada, elektrik lambalarının bunaltıcı ışığı altında uyumaya çalışan insanlar kalın perdelerini indirip kafalarını siyah yastık kılıflarının altına gömüyorlardı.

Julieta'nın, El Derramadero'nun salgın hastalığını kendisiyle birlikte mi taşıdığı, yoksa dört yüz seksen kilometre uzunluğundaki tel örgülerde çeliğin aşındığı bir yer ve diğer tarafa geçmesine izin veren bir delik bulmasının yalnızca bir tesadüf mü olduğu, belli değildi.

FROGGY EL VETERANO

Froggy EMF'nin geldiği hale, Speed atıp araba soyan bir *pachuco* çetesine dönüşmesine hayıflanıyordu; eski çete işareti bile biçimselliğinden bir şeyler kaybetmişti, artık rastgele ve muntazam olmayan, uyduruk bir şekilde çiziliyordu. Froggy, Federico de la Fe'nin savaşı yenilemek ve Satürn'ü alt etmek için geri dönmesini istiyordu. EMF'nin uyuşturucu ırıntıkası ve sokak isimleri uğruna savaşmasını istemiyordu.

Froggy EMF'yi bahçesine topladı. Kafes biçimli tel örgü koparılmış, toprak ve çimenlik tırmıklanarak dışkılardan ve tüylerden temizlenmişti. Fıçı tipi mangala kömür konulup yakılmıştı, biralar ise buzun üzerinde soğuyordu. Julieta kesiklerin üzerine limon sıkıp bira dökerek bifteği çevirirken Froggy *tequesquite* ekmeğini ve bira şişelerini dağıttı. Bunun muhtemelen yöneteceği son EMF toplantısı olacağını bildiğinden EMF *cholo*'larının limonlu etlerini yiyip içkilerini bitirmelerine müsaade etti. Közler soğuyup kırmızıdan griye dönene ve buzun tamamı eriyip su olana dek ne sesini yükseltti ne de masanın üstüne çıktı. Sonunda ayağa kalktığında Froggy, Federico de la Fe'nin şemalarından birini havaya kaldırdı. EMF *cholo*'ları da başlarını yukarı kaldırdı ve dehşetle değil de bir bıkkınlık hissiyle iç geçirdiler, çünkü Satürn'e karşı savaşmak istemiyorlardı.

"Froggy," dedi *cholo*'lardan biri, "kusura bakma ama o savaşı tekrar vermeyeceğiz. Gaziler kazanamadı, biz de kazanamayız." Ve Froggy dışında herkes fikir birliği içinde başını salladı. Froggy mücadelesinden vazgeçti; savaş yinelenmeyecekti. Ancak EMF üyelerini kapı dışarı etmeden önce Froggy onlara bir gün, ihtiyarlayıp eşleriyle seviştikleri bir sırada, Satürn'ün halkalarının bulunduğu yerden alaycı bir gülüşün onlara baktığını hissedeceklerini söyledi. Ve bu gerçekleştiğinde Federico de la Fe'nin savaşına katılmadıkları için pişman olacaklardı.

RITA

Kerpiç sinema salonlarında *Gilda*'nın galası yapıldığında perdeye marul başları atılmadı. Hayatlarının büyük bir kısmını taşıma kayışının üzerine marul atarak geçirmiş ve Hollywood'un süsünden püsünden, kırmızı halılarından çok uzakta yaşamış olan marul toplayıcıları, en büyük yıldızlardan birinin bir zamanlar bir marul toplayıcısıyla sevişmiş olmasından gurur duydular.

Ertesi sabah, yeni doğan günün buzundan ve toprağından söktükleri marulların üzerine eğilmiş, çift kat eldivenli elleriyle marul başlarını traktörün vagonuna atarken marul toplayanlardan biri şöyle dedi: "Rita Hayworth'ü becerdim. Onu domalttım ben."

Doğru olmasa da, yalanına gönülden inanıyordu.

Traktörü kullanan ustabaşı, Rita Hayworth'ün çıplakken nasıl göründüğünü sordu.

"Hayal edeceğin gibi. *Gilda*'daki gibi ama üstünde kıyafetleri olmadan, ayrıca meme uçları koyu ve kasık kılları karman çorman, siyah," diye cevap verdi marul toplayıcısı.

JULIETA

Jalisco ve Las Tortugas ile El Derramadero gibi küçük kasabalarından kaçanların çoğu gibi, Julieta da hayatını kazanmak için çiçek toplayacağı El Monte'ye yerleşmişti. Ve birçokları kaybettikleri aşkın hatırasından uzaklaşmak için doğdukları yerleri terk ederken Julieta, El Monte'ye geldikten sonra aşkı bulmuştu. Froggy'yle tanıştığında kulaklarındaki kesik kesik fısıldamaları ya da ense kökündeki çatlamış dudakları düşünmüyordu; çiçeklerle dolu muşambasını çekiyor, kantarın üzerine yerleştiriyor ve ibrenin on altı kilo sarı karanfili kaydetmesini izliyordu.

Froggy on sekiz yaşında ya var ya yoktu o zaman. Kafası kazınmıştı ve kirli sakal uzatmak aylarını almıştı. Satürn'ün gücünden habersizdi ve kısa süre önce halkalı gezegene karşı açılan savaşta Federico de la Fe'ye katılmıştı.

Julieta Froggy'ye onu kemerinden tutmasında ve tenine dokunmasında bir sakınca olmadığını söyledi ama çürümenin adıyla anılan bir kasabadan geldiği konusunda uyardı.

"Ben gezegenlerin en tehlikelisine karşı savaş veriyorum - biraz küf ve pastan korkmam," dedi Froggy.

Ve o gece Julieta, bir haftadır uyuduğu çimlerle kaplı karıklardan çıkıp onun sıvalı evine girdi. Evin sağında solunda başka birinin izleri vardı: saç bantları ve tel tokalar, losyon şişeleri ve perdelerin üzerinde çapraşık düğümler.

"İsmi Sandra'ydı ama artık burada değil," dedi Froggy Julieta'ya, kadının elinden tutup yatak odasına doğru çektiği sırada.

Yatak ve çarşaflar parçalandı, karyola çöktü ama bunların hiçbirinin çürümeyle bir alakası yoktu.

BÖLÜM DÖRT

III

SATÜRN

Federico de la Fe, karısı Merced'i rüyasında gördüğü gece sırılsıklam bir yatakta, hafif bir tahta kokusuyla uyandı. Yatağının altında bir idrar birikintisi oluşmuş ve döşeme tahtalarını lekelemişti. Federico de la Fe uyanık olduğu zamanlarda kederini ve karısının hatırasını ateşle dindirebiliyordu ama uyuduğu sırada gezegenlerin dizilimini ya da Satürn'ün yoğun ağırlığını kontrol edemiyordu.

Federico de la Fe çarşaflarını yataktan çekip aldı, yeri banyo havlularıyla kurulayıp idrarı ve boğulmuş tahtakurtlarını ortadan kaldırdı ve güneş içeri girsin diye perdeleri açtı. Sonra dışarı çıktı ve başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

Federico de la Fe'nin bakışları gözyaşlarından eser olmaksızın kuruyken iş tulumunun önü hâlâ ıslaktı ve çıplak ayaklarına ölü tahtakurtları yapışmıştı. Güneşin altında dikilip gözünü kırpmadan ve başını indirmeden bakışlarını sabitledi ve yukarı baktı. Federico de la Fe ilk defa, üzerine binen o ağırlığın kaynağını tam olarak belirleyebildi. Doğruca güneş sisteminin ikinci en büyük gezegenine bakıyordu. Satürn, Federico de la Fe'nin öfkesini ve üstü örtülü savaş ilanını idrak edene kadar da bakışını çevirmedi.

Akşam olduğunda Federico de la Fe yatağının üstüne muşamba yayıp belinin etrafına çengelli iğnelerle tutturulmuş bezler sararak uyudu. Altına bağladığı beze rağmen idrar bacağının kenarından sızıp muşamba çarşaflara aktı ve yere damlayıp ıslak tahta aromasını tahtakurtlarının ıslak cesetlerine karıştırdı.

Yeni boğulma vakalarını ve Merced'le ilgili rüyaları engellemek için, Federico de la Fe uykusuzluk çekmeye razı oldu. Şifacıların raflarında yıllanarak acımış bir torba Arjantin mate çayı satın aldı. Federico de la Fe, ısının dilini yakmasına izin vererek kaynar suyu içti. Çay bittiğinde El Monte'nin geri kalanı uyurken o, yaprakların posasını çiğnedi.

KÜÇÜK MERCED

Las Tortugas'tan ayrıldığımızdan beri babamın idrarının kokusunu almamıştım ama şimdi o pis koku geri dönmüştü, ardından da depresyonun geleceğinden korkuyordum. Ama babam odasından çıktığında sesinde keder yoktu, yalnızca fermuarının kenarında ıslak bir nokta vardı.

"Froggy'ye bugün işe gitmeyeceğimi ama akşam onun buraya gelmesini istediğimi söyle," dedi ve pantolonunu kurutup güneşe bakmak için arka bahçeye çıktı. Kantar istasyonuna gidip mesajı Froggy'ye ilettim.

O gece Froggy kapıyı tıklattığında yanında fildişi bir domino takımı ve yaşça büyük üç EMF *cholo*'su getirmişti. Babam, Froggy ve diğer üç adam domino masasının etrafına kuruldular ve gül yaprağı çiğneyip *mescal* içtiler. Froggy ve babam dışında herkes boynunun kenarına "EMF" dövmesi yaptırmıştı.

O gece dominoda ortaya konan ödülleri Froggy kazandı—bir paket sigara, iki sustalı çakı, on dolar ve çeyrek galon agav *mescal*'i. Froggy bana katlanmış iki dolar banknotu verdi ve sonra babam beni yatağa yolladı.

Yatağımda yatarken Las Tortugas'ın eski kerpiç tuğlalarını hatırladım. Bir parça tükürük ve serçeparmağımın yardımıyla, duvarlara gözetleme delikleri açardım. Bu deliklerden babamın annemin saçını taramasını, annemin limon yemesini ve sonra kabukları ocağın ateşine atmasını izlemiştim.

Ama şimdi tüm duvarlar tahtadan ve alçıdan yapılmıştı; tek duyabildiğim, erkeklerin boğuk sesleri ile masaya çarpan fildişi taşların çıkardığı seslerdi.

FROGGY

Federico de la Fe Küçük Merced'i odasına göndermeden önce, kazandığım sustalı çakılardan daha küçük olanını dolar banknotlarına sardım ve ona verdim.

Dominoları kaldırıp gitmek üzere ayağa kalktığımız sırada Federico de la Fe tekrar oturmamızı istedi ve bize evren ile katılmamızı istediği savaşın planlarının çizimlerini gösterdi.

Bunun bağımsızlık uğruna verilen ve kederin metalaşmasına karşı bir savaş olduğunu söyledi. "Bu, bizim için biçilen kadere karşı savaştır," dedi.

Kaderi bize kimin verdiğini sordum. Federico de la Fe kafasını sallayıp tam olarak emin olmadığını söyledi. Bize söyleyebileceği tek şey, gökyüzünde, Satürn'ün yörüngesinde emin bir şekilde saklanan ve yukarıdan bize bakan bir şey ya da birisi olduğuydu. Bu varlık karısını uzaklaştırmış ve onu, yalnızca ateşle dinen biteviye bir kederle lanetlemişti. Ve El Monte'deki diğer herkes Satürn'ün öfkesi ve aklına esenlerle boğuşuyordu.

"Şu anda, ben bunu söylerken, biz Satürn'ün hikâyesinin bir parçasıyız. O, Satürn'e ait. Bizler dinleniyor ve izleniyoruz, hayatlarımız eğlence niyetine satılıyor. Ama eğer savaşırsak kontrolü ele geçirebilir, kendimizi koruyabilir ve hayatlarımızı kendi istediğimiz gibi yaşayabiliriz," dedi Federico de la Fe.

Federico de la Fe'nin savaşına ilk katılan Froggy oldu, ama kısa süre sonra EMF'den başkaları da onu izledi. Satürn'e karşı başlatılan kampanyanın ikinci gününde, karanfil dallarının dibinde büyüyen mantar Froggy'nin ayakkabılarına bulaştı. Ayakkabıların tabanından Froggy'nin salonundaki kahverengi halıya, sonra da duvarlara ve tavana yayıldı. Froggy beyaz küfü perdelerinden söküp atmaya çalıştığı sırada mantar süpürgeye ve oradan aşağı inerek ellerine yayıldı.

Ve her geçen gün, Federico de la Fe'nin ordusuna EMF *cholo*'larından daha fazlası katıldıkça mantar giderek daha çok eve yayıldı, El Monte'nin tamamı beyaz bir küf tabakasıyla kaplanana dek.

Ponza taşı ve gazyağıyla ovalayarak mantarı ellerinden çıkardılar, banyo fayanslarının çatlaklarında mantarlar bitince onları spatulalarla kazıyıp çamaşır suyu döktüler.

İki hafta süren salgın sırasında, yirmi üç EMF *cholo*'su öldü. Tıbbi tetkikçi, kanlarını boşaltıp içlerini kâğıt mendille doldurmak üzere göğüslerini yarıp açtığında kaburgalarının arasında büyüyen şapkalı mantarlar buldu.

Matem havası ve cenaze alaylarının ortasında, Froggy hayatta kalmayı başardı ve daha on dokuzundayken EMF'nin yaşayan en yaşlı üyesi oldu. Salgının ardından emir-komuta zinciri Froggy, Smiley, Pelon ve ardından Küçük Oso şeklindeydi. Ama savaşı yöneten hâlâ Federico de la Fe'ydi.

İlk muharebeyi Satürn kazanmıştı ama teslim olmak yerine Froggy daha fazla sayıda *cholo*'yla çeteye kabul dövüşü yapıp genç kızları da EMF'ye katılmaya ve özgürlüğe kavuşmak için savaşmaya davet ederek safları artırdı.

EMF'ye katılan ilk kızın adı Sandra'ydı. Onunla kabul dövüşünü yapacak kadın olmadığı için resmi kabul töreni es geçildi. Onu doğru düzgün örgü örmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamayacağı kadar çok döven bir babadan kaçtığı düşünüldüğünde Sandra için zaten *brinca*'ya gerek yoktu.

Sandra, burnuna amonyak çekerek mantarın büyümesine engel olmuş ve salgından kurtulmayı başarmıştı. Froggy'nin izniyle çeteye resmen kabul edileceğine Sandra, örgü şişiyle Froggy'nin boynuna "EMF" dövmesini yapan kişi oldu.

KÜÇÜK MERCED

Çamaşır suyu ve tel fırça yardımıyla küften kurtulmaya çabaladım. Salonun zemininden sundurmaya kadar geri püskürttüm onu ve kaldırımın üzerine çamaşır suyu döktüm. Babam bir cam kavanozdan gazyağı koklayıp mate çayı yudumlayarak kasabada geziniyordu. Geceleyin, ben yatakta yatarken babam domino masasının üstüne kapanıp planlar çizer ve çayının yapraklarını çiğnerdi.

Mantar çiçek tarlalarına kadar geri çekilince günlük domino oyunları kaldığı yerden devam etti. Froggy Sandra'yı EMF'nin *subcomandante*'si yaptı. *Subcomandante* olarak, Sandra Froggy'nin hemen yanında otururdu.

Ancak diğer EMF *cholo*'larının aksine, Sandra ne pantolonunun paçalarını kıvırır ne de kafasını kazırdı. Pantolonunu dizlerinin altından kesmişti ve saçlarını gübre çuvallarından çektiği iple atkuyruğu şeklinde toplar, sadece Froggy'yle yalnız kaldıklarında açardı.

Pazar sabahları, aileler ellerinde çorba kâseleriyle önlerinden geçerken kabul dövüşleriyle EMF'ye yeni üyeler katılırdı. Froggy ve Sandra çiçek tarlalarından dönünce babam yüzlerindeki kan lekelerini silmeleri için onlara gazyağı ve havlu verirdi.

Lekelenmiş yakalarıyla, arnika kremi ve gazyağı kokarak eve girerlerdi. Sonra oturup babamın çizmiş olduğu planları incelerlerdi.

Bir tanesi şuna benziyordu:

Üç çentik daire içine alındı:

"Buradan saldıracağız," dedi babam.

Sandra bir yandan dinliyor, bir yandan da şalının kuyruğunu örmeye çalışıyordu ama ilmikleri sürekli çözülüyor, nerede otursa ardında dağılmış iplikler bırakıyordu.

SANDRA

Babam, yapmaya çalıştığım eski masa örtülerinden hatırladığı dikişi tanıdı. Örgümün eteklerini El Monte kasabası boyunca yatağıma kadar izledi. Yün ipliğini yerden alıp şişmiş ceplerinin içine koyarken ben Froggy'ye sarılmış yatıyordum ki babamın tanıdık yumruklarının sırtımda gümlediğini hissettim.

Ve ben daha arkamı dönemeden Froggy yataktan fırlayıp babamı yere yatırmış, karanfil bıçağıyla gırtlağına iki kesik atıyordu.

Hayatım boyunca babamdan kaçıp kurtulmak istediysem de onun şalıma sarılıp bir çiçek tarlasının ortasına gömülmesini görmek hoşuma gitmedi.

EMF'nin *subcomandante*'si olmaya devam ettim ama Froggy'nin evinden taşındım. Babamı öldüren adamla aynı odada uyuyamazdım.

Froggy'nin evinden sadece çalışma masasının çekmecelerini ve iki halıyla iki yastık alarak El Monte'nin sınırında sıvalı bir eve taşındım. Halılarla yastıkları kendime destek yaparak tek başıma uyudum. Ben sakin uyurdum ve uyurken dönüp durmaz ya da horlamazdım ama kollarımda kamçı izleriyle, kaburgalarımda çürükler ve ağrılarla uyanmaya başlamıştım. Aynaya bakıp gözümdeki morluğu fark edince rüyamda babamı gördüğümü anladım.

SATÜRN

Taarruzun ilk gününde, Federico de la Fe ve EMF'nin geri kalanı yüzlerini mendillerle örttü. Bu daha çok sembolik bir hareketti, çünkü Satürn ince bezin arkasını görebiliyordu. Yanan çiçek tarlalarının dumanlarına rağmen Satürn, EMF ve Federico de la Fe'nin manevralarını da görebiliyordu. Erkekler kamyonlara atlayıp güneye doğru yola çıkarken kadınlar ateşi lastikler ve gazyağıyla besledi. Plan orduyu ikiye bölmek ve Satürn'ü iki tabur arasında seçim yapmaya zorlamaktı.

Froggy öncü kamyonu kullanıyor ve diğerleri, Froggy ve Federico de la Fe'nin Chevy'nin içinde ne tartıştıklarını kimse duyamasın diye kornalarını çalarak öncünün peşinden geliyordu.

Küçük Merced Federico de la Fe'nin kucağında oturuyor ve pikaplar ile EMF *cholo*'larından oluşan konvoyu görmek için arka pencereden dışarı bakıyordu.

San Diego'yu geçip Tijuana'ya -icatlar ve keşifler şehrine- girdiler. Margarita Carmen Cansino'nun isminin hecelerini ve sahnesinden kadife perdeleri söküp attığı, ardında kıvrımlar halinde bir kumaş kuyruğu ve doğum belgesinden kesilmiş kâğıt parçaları bırakıp bir yıldız olarak doğduğu yere.

Sandra ve EMF *chola*'ları El Monte'nin etrafını çevreleyen tarlalara gazyağı döktüler ve alevler kasabayı tamamıyla sarana dek halılar ve havlularla ateşi yelletdiler.

Burun ve ağızlarının üzerindeki mendiller onları Satürn'den gizliyor ve alevlerden çıkan duman ile parlayan küllerden koruyordu.

Ateşin iki amacı vardı. İlkin, Satürn'ün görüşünü bulandıracak duman içindi. Bir de kasabanın üzerinde bir işaret bırakmak için - kül ve erimiş lastiklerden oluşan bir çember. Böylece zirai ilaçlama uçakları ve sıcak hava balonları El Monte'nin üzerinden uçtuğunda pilotlar, savaşların en imkânsızına girişen kasabaya işaret edeceklerdi.

KÜÇÜK MERCED

Savaş manevraları başlar başlamaz okulu bıraktım. Okula gitmek yerine, Froggy'nin kamyonunda yolculuk edip babamın savaş için gereken malzemelerden bahsetmesini dinliyordum.

Sınır kapısına geldiğimizde muhafiz Froggy ile babama yüzlerini örten mendilleri indirtti. Muhafiz, boş tabanca kılıfını tutarak *gringo*'lara ve kaderci savaşlara sempati duymadığını ve ancak çatışmayı yaymamak şartıyla girebileceğimizi söyledi.

Tijuana'ya girince park ettik ve Froggy'nin kamyonunun etrafında toplandık. Babam aracın tepesine tırmanıp yazdığı listeyi yüksek sesle okumaya başladı. Smiley'ye bir süt keçisi ve bir tekeyle birlikte geri gelmesini söyledi. Pelon, dövüş horozları ve tavuklardan sorumluydu. Babam listeyi sonuna kadar okuyup geriye yalnızca kendisi ve Froggy kalana dek herkese gazeteye sarılmış paraları dağıttı. Babam ve Froggy mümkün olduğunca fazla sayıda mekanik kaplumbağa kabuğu getirecekti.

Babamla birlikte ilk başta kaldığımız tamircinin dükkânına doğru yürüdük ama orada artık hiç kaplumbağa yoktu, yalnızca Japon üretimi yanmalı motorlar ve kapı çerçevesinin üstüne siyah motor yağıyla yazılmış kafiyeli bir dörtlük vardı. *Yüzyıllar*'dan alınma bir dörtlüktü ve Fransızca yazılmıştı. Babam bu dörtlüğü yazan adamı sordu ama aradığı kişinin işi bıraktığını ve La Quemadora *colonia*'sına kaçtığını söylediler.

Kamyona binip merkezden geçtik; trafiği şehrin dışına doğru çeviren, bakırdan yapılma tutsak Hidalgo heykelinin bulunduğu sapaktan döndük. Antrepoların ve ihracat üretimi yapan montaj atölyelerinin önünden geçtik, teneke ve kâğıt kasabalarını ardımızda bıraktık. Üç şeritli yol daralarak taşocağını saran tek bir şeride indi ve sonra, La Quemadora'ya girerken toprak yola dönüştü.

TAMİRCİ

Adam ve kızı Los Angeles'tan geri geldiklerinde yanlarında doğduğu kasabanın ilk harflerini boynunun kenarına dövme olarak yazdırmış Amerikalı bir *pachuco* vardı. Kız Nostradamus'un uyarılarından söz ederken babası kurşun kabuklara ihtiyacı olduğunu anlatıyordu. Bir zamanlar meşum bir güçten korunmak için kaplumbağa kubbelerinin yoğunluğu altına sığındığını anlatıp kabuklar için talep ettiğim parayı ve onları nereden bulduğumu öğrenmek istediğini söyledi. Her şeyi, onlara sürgün ve kaplumbağalarla ilgili hikâyemi anlatarak açıkladım:

"Mekanik kaplumbağaların kabuklarını sökmeye, bunlardan bir tanesini gerçek bir deniz kaplumbağasının etini kemirirken bulduğumda başladım. Kaplumbağanın kabuğu metal çene tarafından delinmişti ve biraz kan ve etli süt keseleri dışında hayvandan geriye bir şey kalmamıştı. Üç yumurtanın üzerine kurulmuş boş bir kabuktu artık o.

Yumurtaları şapkamın içine yatırdım ve tamirhaneye geri döndüğümde işimden ayrılıp Nostradamus'un 215. dörtlükteki kehanetini yazdım, makinelerin gücüne karşı uyaranı.

Yumurtalar çatladığında kaplumbağaları bir keçinin memesinden emzirdim ve yatak odamda dolaşmalarına izin verdim, tüm çarşaflarımı yiyip bitirene ve denize dönecek kadar büyüyene değin.

O zamandan beri kendimi La Quemadora'da sürgüne çektim, geri kalan mekanik kaplumbağaları tuzağa düşürüp kafeslere kapatıyor, sonra da hurda yığınına atıyorum.

Kurşun kabukların bazılarını Yanık Koleksiyoncuları eritti ama birçoğu hâlâ duruyor. İstediğiniz kadarını alabilirsiniz. Sadece bir tanesini bırakın - arada sırada oturup kimse tarafından rahatsız edilmeden düşünmeyi seviyorum."

La Quemadora halkı da kederin devasını keşfetmişti. Ancak Federico de la Fe'nin aksine onlar utanç duymuyor ve yaralarını ya da su toplayan yerlerini saklamıyorlardı. Federico de la Fe, La Quemadora'ya mekanik kaplumbağa kabuklarını aramak için gelmişti. Ama La Quemadora'dan kamyonu kurşun kabuklarla dolu olarak ayrılırken aklında savaş değil, karısı ile soyup ateşin sıcaklığıyla yenileyeceği yaraların kabukları vardı.

Sürgüne çekilmiş tamircinin evine girmeden önce bir otelin, bir meyve tezgâhının ve bir kadının salya akıtan bir bebeği dizinin üzerinde sallayarak tarot kartları açtığı yanmış bir masanın önünden geçtiler.

Kadının kolları su toplamıştı ve simsiyahtı; arada sırada, irin parmaklarının ucuna süzüldüğünde tarot kartları eline yapışıyordu.

Tamircinin kapısını ilk çalan Federico de la Fe oldu ama kimse cevap vermeyince Küçük Merced'in zili çalan ışıklı düğmeye basmasına izin verdi.

Yıldız biçimli yanıklarla kaplı bir kadın kapıyı açtı.

Yanmış lastiğin pis kokusunu getiren kara dumanlar dalgalar halinde havaya yükselip Havacılık İdaresi'nin yetki sahasının dışında kalan yüksekliklere çıktı. Kabarık bulutlarla örülmüş kara dumanlar öyle yoğun bir örtü oluşturdu ki Satürn'ün, EMF kadınlarının ateşin içine lastik ve kütükler yuvarladıklarını görmesi için ağırlığını kaydırması ve bu örtüyü delip geçmesi gerekti. Alevlerin çıkardığı çatırtı ve kükremeler Sandra'nın mendilinin ardından EMF'ye fısıldadığı kelimeleri bastırdı.

Kimi zaman Satürn bile cümlenin tamamını çıkaramıyor, Sandra'nın söylediklerinden yalnızca birkaç parçayı yakalayabiliyordu.

"Erkekler dönünce... kuvvetlice körükleme... içinde olacak... Her şey ateşin içine... ve duman... benim emrim üzerine..."

Babam Maricela'nın yıldızlarına dokunmamamı söyledi ve Froggy'yle birlikte tamircinin çalışma odasına girerlerken bunu istememem için beni uyardı.

Babam, Froggy ve tamirci, çalışma odasında deniz ve kara kaplumbağaları hakkında konuşurken Maricela'yla salonda oturduk. Yıldızlara dokunamadığım için onları nasıl yaptığını sordum.

Maricela bana ocaklarını gösterdi. Bir tanesinin içine gaz döküp ateşi yaktı. Sonra içini paket kâğıdıyla kapladığı bir çekmeceden uçları kapkara olmuş yıldız tornavidalarını çıkardı. En büyük yıldızları yapanı eline aldı, sonra en sivri olanı ve sonra da görünmeyebilecek minyatür yıldızlar yapanı.

Maricela en küçük tornavidayı seçti, ucunu parlayana dek ısıttı, sonra avucunun içine bastırdı; hafifçe yakıp dumanlar çıkardı ve sadece pembe bir sıyrık bıraktı.

"Acıyor mu?"

"Biraz."

Ona yıldızları yapmaya ne zaman başladığını sordum. Gençken başladığını söyledi ama neden ateşe tutulmuş olduğundan emin değildi. Tacho adında, ona âşık olmasına rağmen tenindeki yıldızlardan utanan bir adam varmış. Tacho aşktan evvel saygınlık isteyen türde bir adammış ve yanık et kokusu ile Maricela'nın yanık izlerini kabul etmek yerine kendisine bir rozet ve unvan vaat eden bir meslek hayatını tercih etmiş.

Ama Maricela yıldızlarını saklamıyor ya da kendini gizli gizli yakmıyordu; Tacho'ya ve Yanık Koleksiyoncuları'nın kimliklerini ve yaralarını gizlemeleri gerektiğini söyleyen herkese meydan okuyordu. Maricela pervasız ve aleniydi; insanların vücudunu donatan takımyıldızlara dokunmak istemesine aldırış etmiyordu.

Zil çaldığında Ignacio çalışma odasında *Yüzyıllar*'ı okuyarak mekanik kaplumbağaların aklını çelip La Quemadora'ya getirmenin yeni yollarını tasarlıyordu, bense salonda tornavidalarımın uçlarını alkol ve sirkeye batırıyordum.

Hemen tamirciyi sordular, ben de iki adamı çalışma odasına götürdüm. Küçük kız salonda benimle kaldı.

Adı Merced'di. Ona aletlerimi ve ateşi, kollarımdaki yıldızları, sırtımın bir ucundan diğerine uzanan motifi gösterdim.

Tornavidayı gelişigüzel bastırıyordum. Kimi zaman tornavidanın başını iyileşmekte olan bir yaranın üzerine basıverir, eski bir yıldızın silikleşen hatlarını koyulaştırırdım. Ama Merced yıldızların yerleşiminde bir mantık gördü ve Santos'un büstüne, Nostradamus'un evcil köpekleri olduğunu düşündüğü şeye işaret etti. Ve henüz tamamlamadığım, şekillenmekte olan başka takımyıldızlar da vardı.

Merced'e Tacho'dan, nasıl yıllardır sürekli onu ve olası dönüşünü düşünüp en sonunda Tacho olmayan bir başkasıyla, ne bir Yanık Koleksiyoncusu ne de La Quemadora'nın yerlisi olan biriyle birlikte olduğumdan da bahsettim. Ignacio'nun elleri her zaman siyahtı ya, ateşten değil makineleri ve kaplumbağaları söküp parçalarına ayırmaktan kaynaklanıyordu; yağlı sabun ve ponza taşı yardımıyla yıkanıp giden bir siyah.

Ignacio yara izlerinin kalıcılığını, su toplayan yerlerdeki irini ya da yanıkların etrafındaki kuruluğu ve çatlakları asla bir tehdit olarak görmedi ya da bunlardan utanmadı. Toplama kovalarındaki suyla agav ve aloe bahçesini suladıktan sonra bitkilerin kılıç biçimli yapraklarını koparırdı. Her sabah ben giyinmeden önce çarşafları çekip kaldırır, yanıklarımı dindirmek için kovanın içindeki derisi soyulmuş ve yumuşamış agav ve aloe kılıçlarını derimin üzerine sürerdi.

Tamirci, Federico de la Fe ve Froggy'yi dışarı çıkardı; tarot kartlı ve bebekli kadının, agav ve aloe bahçesinin önünden geçtiler ve tamircinin iç organları çıkarılmış kaplumbağa kabuklarını sakladığı arsaya kadar yürüdüler. Kafeslerin birinde bir mekanik kaplumbağa, hapishanesinin parmaklıklarını kemirmekle meşguldü.

Bazısı paslanmış, bazısıysa metalik mavinin göz alıcılığıyla parıldayan yüzlerce kabuk vardı. Tamirci Federico de la Fe'ye kaplumbağaları nasıl parçalara ayırdığını açıklarken Froggy kamyonu arsanın bulunduğu yere çekti.

İstiflenen, iple bağlanan ve üzeri brandayla örtülen on kabuk sığdı kamyonun arkasına. Tüm EMF kamyonlarını doldurmaya yetecek kadar kabuk vardı. Federico de la Fe tamircinin koleksiyonundan haberdar olsaydı EMF'nin geri kalanını keçi ve horoz aramaya hiç göndermezdi.

Alevler alçaldı, duman artık çevresi genişleyen kalın halatlar gibi değil yalnızca ateşin kenarlarından yükselen ipler halindeydi. Hafifleyen alevlerin oluşturduğu çemberin tam içinde, EMF kadınları lastik ve kütük tepecikleri hazırlamıştı - bunlar emir üzerine parıldayan halkanın içine atılacak ve ateş körüklenecekti.

Güney tarafında, gri küllere dönüşüp dağılmadan önce can havliyle yanan köz halkasının parıltısında bir boşluk oluşturan alevler tamamen gözden silinmişti.

Babam ve Froggy kaplumbağa kabuklarını kamyonun arkasına yüklerken tarot kartlarını karıştıran kadınla konuşmaya gittim. Masasına yaklaştığımda bunların Bebek Nostradamus ve annesi olduklarını gördüm ama artık kadının kolları yaralı ve yanıktı.

Bebek Nostradamus'un başını hafifçe pışpışladım ve anneye, kollarına ne olduğunu sordum - yıldız değildi bunlar, sadece anlamsız yanıklardı.

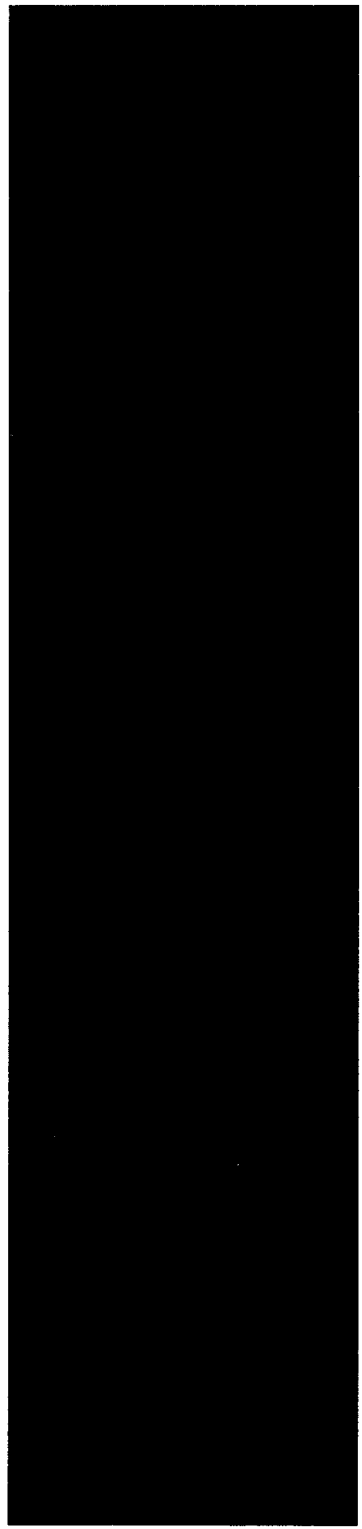
Bana bebeğin yardımıyla fal bakmayı önerdi. Ben Bebek Nostradamus'un gözlerinin içine bakarken ellerimi tutup parmaklarımı sıktı.

Hayat çizgimin üzerinden geçirdiği işaretparmağının ucundaki su kabarcığı yırtıldı ve sıvı, elimin oluklarına aktı. Avuç içimin dış çizgileri ana nehri besleyen kollar oldular. Elimi yüzüme doğru kaldırdığımda Las Tortugas nehrini elimde tuttuğumu gördüm. Daha yakından bakınca eski kerpiç evimizi ve nehrin kenarında uzanan, ağaçları limonlarla dolu limon bahçemizi seçtim. Evimize, keçileri ve güvercinleri olan bir aile taşınmıştı ve toprak damın üzerine darı ekmişlerdi.

Akıntı yönünde, elimin yamacında, banyo yapan bir çift vardı. Adamı tanıyamadım ama açık tenliydi ve sakalı düzgündü, saçları taranmamış ve kırmızıktı. İlk başta, sadece kadının sırtını görebildim. Suyun içinde ayakta duruyordu, saçları hâlâ kuruydu ama arkasını dönüp kayaların üzerindeki ponza taşı ile sabunu aldığında onun annem olduğunu gördüm.

Parmaklarımı kapattım, ağaçları yıkıp dallara, nehir ve nehir kıyısını ise bir çamur öbeğine çevirdim ve yola fırlattım.

Froggy ıslık çalıp arabaya binmemi söyledi. Kadına bir dolar verdim ve kamyona atladım.

Sabah horozunun ilk ötüşüyle, güneşin ufka çıkmasına saatler varken Federico de la Fe ve konvoyu, artık işaretli olan El Monte'ye doğru yola çıktı. Araçların amortisörleri onları sımsıkı aşağı bastırıyor ve egzoz boruları, yoldaki hız tümsekleri ve çukurların üzerinden geçerken asfalta sürtünüp kıvılcımlar çıkarıyordu. Kaplumbağa kabukları ve çiftlik hayvanları, kamyonların arkasında hopluyordu. Ama sınırı geçip otoyola çıkar çıkmaz katranlanmış yol şeritleri düzeldi ve yolun ortasındaki reflektörler El Monte'ye geri dönen yolu gösterdi.

Odunları ve lastikleri gazyağına batırdılar, sıvıyı boğumlara ve ağaçkakan deliklerine doldurarak maytları ve gümüşçünleri boğdular. Tırnaklarla açılan delikler ve bıçak kesiklerinin içinden, gazyağı iç tünellere süzülüp tel kafesleri ve hava vanalarını sırılsıklam etti. Onlar Sandra'nın emrini, Sandra ise emrini vermek için gün doğumunu ve Froggy'nin kamyonunun hava ızgarasını görmeyi bekliyordu.

Sabah ışıkları henüz görünmemişti ama Froggy'nin motorunun homurtusunu duyup farlarının ışıklarını görür görmez Sandra ateşin içine bir kütük fırlatıp beslenmesini emretti.

Konvoy hızlandı, is ve küllerin üzerinden geçerken ardında tekerlek izleri bırakarak güney açıklığından El Monte'ye girdi. Son araç da geçince çember yeniden birleşti; araçlar güçlükle ilerler ve mallar indirilip depolanırken bütün bir ateş halkası, Satürn'ün El Monte'yi görüşünü perdelemeye çalışarak gökyüzünü karartacak ısı ve yoğun duman bulutları çıkardı.

Federico de la Fe elini önce mendiline, sonra ağzına götürdü ve Froggy'nin kulağına sessizce bir şeyler söyleyip Sandra'ya yöneldi.

"Gidip biraz uy... yarın... Satürn... ne... or.."

Sandra elini kulağına götürdü ama yine de Federico de la Fe'nin söylediklerinin hepsini duyamadı.

Uyandığımda neredeyse akşam olmuştu. Ateş birkaç noktada alazlanan bir kül halkasına dönmüştü ama duman, sis gibi havada süzülerek yere yakın duruyordu. Babam uyanık kaldı, yastığını yoğurmadı ya da örtülerini çekiştirmedi. Bunun yerine EMF'nin geri kalanı yatmaya gitmişken ateşi izledi.

Akşam çöktüğünde herkes yeniden uyandı; korları söndürüp pencere kenarları ve sahanlıklardaki külleri süpürdüler.

Babam iki horoz çıkarıp getirdi, onları gagalarının önünde et sallayarak eğitti ve ayaklarına jilet yerine ağırlıklarını artırmak için taşlar bağladı. Horozları tavuklardan ayrı tuttu; onları kafeslere tıkıp kendi görüntülerini gagalasınlar diye içeriye aynalar yerleştirdi.

Babam sonra Froggy ve Pelon'a keçilerin nasıl sağılacağını gösterdi. Tıpkı Las Tortugas'tayken olduğu gibi, düğümü çok sıkmamaya dikkat ederek keçinin arka ayaklarını birbirine bağladı.

EMF artık kendi mandırasını işletmeye ve ilk horoz dövüşünü düzenlemeye hazırdı. Sütle avuç içlerini ve ellerinin üzerini ovduktan sonra Froggy'ye, Satürn'e karşı savaşı sürdürmek ve finanse etmek için neredeyse her şeye sahip olduğumuzu söyledi. Artık tek yapmaları gereken daha fazla kurşun kabuk elde etmekti.

BÖLÜM BEŞ

FROGGY

Sandra evden taşındığında, boynuma "EMF" dövmesi yapmak için kullandığı örgü şişini bıraktı. Şişin ucundaki Hint mürekkebini ve kan lekelerini sildi; babasının öldüğü yeri işaretlemek için şişi döşeme tahtalarının üzerine batırdı.

Halıları ve çalışma masasının çekmecelerini Chevy'min arkasına yükleyip altı sokak ötedeki sıvalı eve gitti. Kamyonu geri getirdiğinde lastiklerin çeperlerine çamur yapışmıştı. Özür dileyip anahtarları bana uzattı.

"Teşekkürler, *Comandante*," dedi. Elimi kapattım, anahtarların üstüne sinmiş sıcaklığını hissettim. O günden sonra bana steril bir resmiyetle hitap etti ve söylediği her şeye askeri rütbemle başladı. Artık bana "Froggy'm" ya da "*mijo*" demiyordu; Federico de la Fe'ye benden bahsederken "*Comandante* Froggy" oluyordum. Ben oradaysam sadece savaş stratejisi ve lojistik meselelerini tartışıyordu ve ona "*Subcomandante* Sandra" demediğim sürece söylediğim şeyleri duymazdan geliyordu.

Şifacıların ilaçlarına hiçbir zaman inanmamış olsam da, Sandra bir hafta sonra geri dönmeyip ona gönderdiğim mektuplara cevap vermeyi reddedince bir çare bulmak için şifacıya gittim.

Tijuana'dan daha üç gün önce dönmüştük. Ateş söneli neredeyse iki gün olmuştu ama duman hâlâ havada asılıydı ve San Gabriel sıradağlarından aşağı inen hafif meltem, yanık kalıntılarını ve külleri şifacının dükkânının kapısına doğru üflüyordu.

İçeride, duvarlarda porselen azizler ve mumlar vardı. Resmen aziz mertebesine yükseltilmiş ve tanınmış azizler en üst rafta duruyorlardı. Daha alt kademelerdeki, haleleri Vatikan bürokrasisi içinde geciktirilen ve şiltelerinin altında neler sakladıkları ortaya çıktıktan sonra azizlik statüleri geri alınan azizlerse alt rafı işgal ediyorlardı. Meryemler ve Maria Magdalenaların hepsi, altın kaplamalı taçlarına ve eksik parmaklarının köklerine dokunabileceğimiz şekilde yerde duruyordu. Tezgâhın arkasında hiç kimse yoktu ama perdelerin ardından

birtakım iniltiler ve Kilise Latincesi duyabiliyordum. Bir süre bekledikten sonra kalktrit zili salladım.

Latince kesildi, iniltiler azaldı ve çekilen perdelerin arasından şifacı belirdi. Biraz daha koyu tenli olmasına rağmen, alt rafta elinde uluslararası posta pulları ve yoksulluk yeminini doğrular nitelikteki ayrıntılı telefon faturasını tutan, birbirinden ayrı düşmüş âşıkların koruyucu azizi Gabriel'e çok benziyordu. Gabriel'in heykelinin tam altında ise; elbette ki diz çökmüş halde, ağzı açık, sol yanağı çıkık ve dudaklarının üzerinde beyaz bir iz ile Maria Magdalena duruyordu.

"Karşılıksız aşk mı?" diye sordu hemen şifacı.

"Durum bundan daha karışık, ama evet," dedim.

Başıyla onayladı ve yarıda bıraktığı *limpia* işlemini bitirmek için bir dakika rica etti. Perdeleri kapatmadı. Arkada bir kadın yüzükoyun yatıyordu, çıplak sırtında kandan çizgiler oluşmuştu ve teni, kara çalı parçalarıyla benek benekti. Şifacı tütsülenmiş bir dikenli çalı alıp kadını kırbaçladı ve kadın inlerken sakin bir şekilde Latince dualar okudu. Tüm dikenler kopup geride siyah bir daldan başka bir şey kalmayınca *limpia* işlemi tamamlandı. Şifacı kanı silip kadının sırtına ıslak marihuana yaprakları yaydı. Kadın doğrulup oturdu. Melezlere has açık renkli göğüslerini ve Kızılderililere has koyu renkli göğüs uçlarını görebiliyordum. Bluzunun düğmelerini ilikleyip tezgâhın etrafından dolaştı ve bir el arabasıyla İsa'nın çürüyen bedenini taşıyan porselen Arcadia Meryemi'nin önünde diz çöktü. İspanyolca kısa bir dua okudu ve dükkândan çıktı; dikenlerin açtığı yaralardan akan kan, beyaz bluzundan süzülüyordu.

Şifacı kendisini Apolonio olarak tanıttı ama ona sadece Polo diyebileceğimi söyledi. Sonra *cholo*'ların ona hiçbir zaman siğiller ya da cilt döküntüleri sebebiyle gelmediğini ve eğer onun dükkânındaysam bir tür aşk hastalığını iyileştirmek istediğimi bildiğini anlattı.

Ellerini bir havluya silip çekmecelerin birinden kadınların rahat evlerini bırakıp gitme nedenlerinin sıralandığı bir parşömen çıkardı. O okudu, bense sunulan tüm olasılıklara hayır dercesine başımı salladım.

"Erkekler bazen böyle şeylerin farkına varmaz. Başka biri olmadığına emin misin?" diye sordu şifacı.

Şifacıya işin detaylarını, Sandra'nın babasının gırtlağını nasıl farkında olmadan kestiğimi ve Sandra'nın, atalarından herhangi birini öldürmüş biriyle aynı yatağı ve kahvaltı masasını paylaşmanın dine aykırı olduğu konusundaki inadını anlattım.

Şifacılar kuruyan okyanusların seviyelerini yükseltebilir, kırık dişleri ve çöken retinaları onarabilir ve Tanrı'nın dikkati dağılmışsa, o anda onlara bakmıyorsa insanları Araf'tan bile çekip alabilirlerdi—gerekli ücret ödendiği takdirde. Ama Sandra'ya ulaşamazlardı. Chevy kamyonum ve iki bin dolar karşılığında şifacı, Sandra'nın babasını, her neredeyse oradan çıkarıp getirmeyi önerdi. Ama onun hortlaması cinayeti aklamayacaktı, hem sonra ben yalnızca babasının ölümünden değil, Sandra'nın yediği dayakların yeniden depreşmesinden sorumlu olacaktım.

Bunun yerine, elimde şifacının bir kurşunkalemin ucuyla delikler açtığı bir kese kâğıdıyla dükkândan ayrıldım. Kâğıdın içinde Oaxaca dağlarından bir ötücü kuş ve kızartıp kuşa yedireceğim bir kaplumbağa yumurtası ile bir muz vardı.

Kuş boku ve kanatlarına yapışan kene kolonisine rağmen, kuşun o bitmek bilmeyen, tünediğinde ve göz kapakları kapalı olduğunda bile söylediği şarkı, Sandra'nın ardında bıraktığı yalnızlığın bir parça da olsa hafiflemesine yardımcı oldu.

Sandra'nın tek örgü şişiyle bıraktığı hatıra, etkisini yitirmeye başlamıştı. Onun ölü babasına hürmet gösterisi görevini bırakıp ötücü kuşun sıçtığı bir eşeleme noktası ve kanatlarıyla vurduğu bir şey haline gelmişti şimdi. Sandra'nın eskiden çoraplarını ve pamuklu iç çamaşırlarını koyduğu çekmecesiz çalışma masası artık şerit şerit kesilmiş gazeteler ve gömlek tiftiğinden bir kuş yuvasına ev sahipliği yapan bir sığınak olmuştu. Sadece yağda yumurta yapıp içine muz doğradığım ve Oaxacalı ötücü kuşun bunları yemek için şarkısını kestiği zamanlarda yalnızlık çekiyordum.

Federico de la Fe, bir kadın bir evi terk edince çözülmesi gereken birçok şey olduğunu düşünüyordu. Kimisi çarşafların nasıl katlanacağını anlamak, daha küçük porsiyonlar pişirmeyi öğrenmek ve papatya çayının nerede saklandığını keşfetmek türünden basit şeylerdi. Ama bir de diğer düzenlemeler vardı; en kolayı gibi görünen ama çok vakit alan yeni düzenlemeler: eskiden onun saç tellerinin biriktiği, tıkanıklığı açılmış küvet; yalnız uyuyan kişinin steril kokusu; tuvaletin içinde yüzer halde bıraktığı pamukların yokluğu. Federico de la Fe özlediğimiz şeyin kadınların temizliği olmadığını, aksine onların eksiklikleri ve hijyen konusunda gözden kaçırdıkları olduğunu söyledi.

Ve ben bir yandan ötücü kuşu dinleyip bir yandan yağda yumurtayı ve muzları hazırlarken, Federico de la Fe ve EMF'nin geri kalanı savaş için hazırlık yapmaya devam etti. Sandra üyeliğe kabul törenlerini koordine ediyordu; EMF'nin geleneğine saygı gösterse de bunu en nazik şekilde yerine getiriyor, *brinca*'lar için en uysal üyeleri seçip mümkün olduğunca az yaralanma olmasını gözetiyordu. Pelon ve Küçük Oso horoz dövüşlerini idare ediyor, giriş ücretleri ve bahislerden haftada on bin dolar getiriyordu. Federico de la Fe de EMF'yi beslemek için bir keçi mandırası ve küçük bir yumurta çiftliği kurmayı başarmıştı. Gıdaya çok az para harcanıyordu ve çiçek toplayanlar, tartım işleminden sonra paylarının yüzde birini, Satürn'e karşı savaşı için Federico de la Fe'ye bağışlıyordu. Paranın yarısı, mekanik canavarları kandırıp kendi bahçesine çekerek kaplumbağa avlamaya devam edebilmesi için güneydeki tamirciye gidiyordu. Onları söküp parçalarına ayırıyor, bobinlerini ve dişli çarklarını kendine ayırıp kurşun kabukları El Monte'ye, bize gönderiyordu. Paranın geri kalanı teferruata ve artık çalışamayacağımızı ya da horoz dövüşü düzenleyemeyeceğimizi öngördüğümüz gelecek günler için bir fona gidiyordu.

Domino masasına gitmediğim vakitler boyunca, Federico de la Fe kapıma gelir ve planları hakkında güncel bilgileri verirdi. Şimdilik ötücü kuşu dinleyip evde kalmamın sorun olmadığını, ama bir gün dışarı çıkıp yeniden domino masasında ona katılmam gerekeceğini söyledi.

"Herkese bağırsak solucanlarıyla boğuştuğunu söyledim," dedi Federico de la Fe, "ve onlardan kurtulur kurtulmaz geri döneceğini." Bir kadın yüzünden hastalık izni almanın utanılacak bir tarafı olmadığını açıkladı. Yokluğumun sebebi için EMF'ye yalan söylemeyi seçmesi sadece grup içindeki moral uğrunaydı.

Çok nadir bahsetse de, Federico de la Fe karısının kaybından dolayı yas tutuyordu. Kimi zaman, masada, altı fildişi taşın hepsini bir avucunun içinde tutarak kendi sırasının gelmesini bekledikten sonra bir taş koyduğunda, az önce

yaptığı beşli çift yerine karısının adını söylerdi. Herkes eğer karısı onu terk etmemiş olsa Federico de la Fe'nin darı ve fasulye yetiştiren bir çiftçi olacağını biliyordu—kumandan değil. Bol miktarda ekine ve güzel bir eşe sahip olunca güneş sistemine başkaldırmaya gerek duymaz insan.

Sadakatine, sonsuza dek hasret çekme becerisine hayranlık duyuyordum. Ama bende Federico de la Fe'nin sabrı yoktu. Bir ay ve Oaxacalı ötücü kuşun aralıksız serenadından sonra, domino masasına oturmayı ve Sandra'yla, Pelon ya da Küçük Oso'ya hitap ederken kullandığım kendinden emin sesle konuşmayı başardım.

Ve beni Merced'in Federico de la Fe'de uyandırdığına benzer bir ilham uyandırabileceği umuduyla atalarımın memleketinden gelme bir kadına, bir *paisana*'ya iten de kahrıma ihanetim oldu. Benim gibi asfalt ve çimento dünyasında doğduğu için Sandra'nın gerçekten âşık olmanın ne demek olduğunu bilmediğini düşündüm.

Federico de la Fe'nin kaplumbağa kabuklarıyla ilgili planından söz ettiği ve Sandra'nın EMF üyelerinin yoklamasını aldığı, domino masasının etrafında yapılan sabahın erken saatlerindeki toplantıdan sonra, karanfil toplamak için çiçek tarlalarına geri döndüm. Sandra evi terk ettiğinden beri çiçek toplamamıştım; üstelik pantolonumun paçalarını yukarı kıvırıp sırtımdaki güneşi ve ayakkabılarımın içine sıkışmış toprağı hissetmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Muşambamı doldurana kadar topladım, sonra onu kantara götürüp toplama sepetimi diğerlerinin en üstüne yükledim.

Kantar istasyonunda kadının biri karanfillerle dolu muşambasını tartıyordu. Onu daha önce hiç görmemiştim. Ne boynunun yanında EMF işareti ne de kısa

süre önceki kabul töreninden kalma çürükleri vardı. Şimdiye dek yakınlaştıklarımın hepsi EMF üyesi olsa da, kendime ayırmayı düşündüğüm ilk kişi oydu. Ayağında ayakkabıları yoktu ve Federico de la Fe'ninkine benzeyen, İngilizce'yle bozulmamış bir İspanyolca konuşuyordu. Yıkılıp parçalanan bir dünyadan kaçıp dokununca ufalanmayan kerpiç evlerin ve kaldırımların dayanıklılığının cazibesine kapılarak El Monte'ye yerleştiğini söyledi.

"Ayakkabılarım bile paramparça oldu," deyip çıplak ayaklarını göstermek üzere bacaklarını kaldırdı.

Bir hafta boyunca karıkların arasına sığınıp bir karanfil tarhında uyumuş ve çilek yiyerek hayatta kalmıştı ve bu deneyim çiçeklere ve kırmızı meyvelere duyduğu sevgiyi tamamen köreltmişti. Bundan sonra da, aranjmana ne kadar özen gösterilirse gösterilsin ya da ne kadar çok çöven otu olursa olsun, çiçek buketlerini romantik bulmamakta ısrar etti ve çikolataya batırılsa bile çilek yemeyi reddetti. Sevgililer Günü ona yalnızca çektiği zorlukları hatırlatıyordu.

Adı Julieta'ydı. Tanıştığımız gün, Oaxacalı ötücü kuşun şarkısını dinletmek için onu eve götürdüm. Julieta, ismi çürümeyle anılan bir kasabadan geldiği konusunda beni uyardı ama ben umursamadım. Kuşun şarkısı eşliğinde soyunduk ve yatağın yayları sıkışıp gevşerken şarkının sesi gitgide yükseldi—öyle ki kimse gıcırtıları ya da çöken karyolanın gümbürtüsünü duyamadı. Oaxacalı ötücü kuşun konçertosu El Monte'nin kül renkli sınırını aşıp Los Angeles'ın kıyısındaki Çin köyünü geçti, gökdelenleri aştı ve Hollywood'un tepelerine erişti.

BÖLÜM ALTI

● ● ●

RAMON BARRETO

Belli belirsiz olmasına rağmen, Ramon Barreto tuvalet penceresinden giren melodiyi net bir şekilde seçebildi—yirmi yıldan fazla zamandır duymadığı bir melodiydi bu. Küçük bir çocukken çalılıkların cılız gölgesine oturup Oaxacalı ötücü kuşlarla birlikte ıslık çalardı. Ramon Barreto'nun ötüşlerini hakiki cıvıltılardan ayırt etmek zordu; çoğunlukla kuşları korkutup mısır tarlalarını çevreleyen çalılıklardan kaçırmak isteyenlerce taş yağmuruna tutulurdu. Ama şimdi, porselen ve linolyum kaplı tuvaletinde o sesi taklit etmeye çalışırken ağzından yerlere kan ve tükürük saçıldı.

Ramon Barreto Merced de Papel'in içinin tadına bakmaya çalışırken dilini ve dudaklarını kesmiş, kadının kasıkları arasında siyaha çalan kırmızı bir gölcük bırakmıştı. Yatak odasından koşa koşa dışarı fırladı, çalışma odasından geçti ve dışarıya, Hollywood tepelerine bakan arka verandaya çıktı. Merced elbisesini indirip dışarı çıkana ve dilini gazlı bezle sarması için ona yardım edene dek dilinden akan kanlar tahta döşemelere damladı. Kâğıt kesikleri öylesine derindi ki kanın paslı aromasının bile tadını alamıyordu.

Zaman içinde dudakları iyileşti ama dilinin üzerindeki yara hassaslığını korudu ve o kadar sık kanadı ki, tükürebilmek için her odada bir hokka bulundurması gerekti. Merced de Papel nesli tükenmiş bir kabileden geliyordu ve Ramon Barreto hayatının yaklaşık bir yılını mutlu mesut bir halde onun yanında uyuyarak geçirmiş olmasına rağmen, bir gün uyandığında kadının gitmiş olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Kâğıttan yapılmış insanların huzursuzluğunu anlıyordu.

Genellikle terk edilen erkek boşluğu doldurmak için acil bir ihtiyaç duyar ama Ramon Barreto yalnızlıkla avundu. Bir tür rahatlama bile hissetti: bundan böyle onun keskin köşeleri ve buruşuk bacaklarıyla mücadele etmek, onun o kuru kırmıklarıyla yol yol olmuş halde uyanmak yoktu. Ramon Barreto, Merced de Papel'in ardında bıraktığı elbiseleri ve bluzları fırlatıp attı. Buzdolabının

tutacağının, ikili koltuğun, televizyonun ve radyo düğmelerinin üzerindeki gazete kâğıdı lekelerini ovalayarak çıkardı. Evde Merced de Papel'i hatırlatacak tek şey, Ramon Barreto'nun kimi zaman göğsüne ya da yatağın ayağına yapışmış olarak bulduğu el işi kâğıdı parçalarını sakladığı cam kavanozdu.

Ramon Barreto daima Merced'in tamamen çözülüp parçalanacağından korkmuştu, bu yüzden gitmiş olmasına sevindi. Ama yine de bazı sabahlar dili acıyarak, yastık kılıflarının üzerinde kan lekeleriyle uyanıyordu. Çarşafları hafifçe diline bastırarak öylece yatıyor, gözlerini tavana dikip kaybetmiş olduğu şeyleri düşünüyordu. Ve böyle günlerde, onu hatırlayıp kendisini yalnız hissettiğinde ağzına kâğıt mendil doldurup pazar gazetesini buruşturur, geceleri gazeteyi dizlerinin arasına bastırırdı.

APOLONIO

Apolonio'nun satın aldığı et, Çinli kasaplar tarafından stadyumdan arabayla pazardaki tezgâhlara taşınmıştı. Saha görevlileri bir sonraki karşılaşma için kumu sürerken kasaplar koridora adım attı ve yenik düşmüş *toro bravo*'nun üstündeki *banderilla*'ları ve kılıçları çekip aldı. Boğayı önlüklerinin cebindeki kancalı bıçaklarla kesip bağırsaklarını çıkardılar. Boynuzlar ve toynaklar meydana giden geçide gömüldü ve borazanlar çalar, bir sonraki matador ilan edilirken sıcacık etle dolu üç el arabası meydandan ayrıldı.

Ekşi bifteklerin bir kısmı sınırın kenarındaki köhne hapishanelere satıldı, bir kısmı da Tijuana merkez pazarında elden çıkarıldı. Apolonio, ölü dövüş horozlarının yanındaki masadan et parçaları seçti. Öfke ve korkunun salgıladığı asidi bastırmak için filetoyu esmer şekerle kaynattı ama ateşin üstünde geçen bir günün sonunda bile yahni hâlâ ekşi ekşi kokuyordu. Et, Apolonio tatlı bir *mesquite* kabuğu ekleyene kadar acılığını salıvermedi. Ring boğalarının ekşiliğine karşı bir çözüm bulmuştu ve kısa süre sonra da ibiksiz ve ağır bir şekilde gagalanmış horozları armut sosunda marine edip kanat ve göğüs etlerindeki şekeri salmalarını sağlamayı öğrendi.

Apolonio henüz şifacı olmamıştı; et suları ve kızartmaları, ruhani rahatsızlıkları iyileştirme değil yalnızca beslenme amaçlıydı. Güneyli şifacıların aksine, Apolonio'nun yolu tıpla atalarından dolayı değil, tamamen kazara kesişmişti. İlk tedavisini tesadüfen bulduğunda, yakın zamanda Trinidad Meryemi annesine üçüncü kez görünmüştü. Kutsal ananın karyola başlığının üzerinde alev alev yanan halesiyle süzülürken yaydığı ışık, Apolonio'nun annesinin yüzünü yakmış ve yastıkları ısıtmıştı. Apolonio kaplumbağa yumurtalarının sakinleştirici etkisini, kutsal ziyaretin sonucunda annesinde gelişen nevrozu dindirecek bir çare ararken keşfetmişti.

Bir sabah -annesi yatakta bitkin bir halde, avuçlarını birbirine yapıştırmış ve yüzünde güneş kremiyle dua ederken- bir kaplumbağa yumurtası kırdı, tavaya akıtıp parmağıyla karıştırdı. Apolonio çiğ yumurta sarısının teskin edici özelliklerini anında fark etti. İki yumurta daha kırdı, aklarını parmaklarıyla ayırdı ve annesinin odasına gitti, yumurta sarılarını dikkatlice avucunun içinden annesinin göbeğinin üzerine kaydırdı. Yumuşak keseleri patlatıp yumurta sarısını masajla annesinin derisine yayarken annesi içini çekip ellerini birbirinden ayırdı, parmaklarını gevşetti ve Meryem'in ilk ziyaretinden bu yana ilk defa derin bir uykuya daldı.

Apolonio'nun bilgisi atalarından kalmış geleneksel bir bilgi değildi. O, bilimsel yaklaşıyordu; kontrol grupları kurup plasebolar uyguluyor, tüm sonuçlar özenle grafiklenip tarif defterinin dizinine kaydediliyordu. Tedaviler ilk önce kurşunkalemle kaydediliyor, daha sonra, deneme evresi sona erdiğinde mürekkeple üzerlerinden geçiliyordu. Apolonio'nun sadece kanıtlanmış panzehirleri mürekkeple yazmak ve *paisan* hekimlerinin kör inançlarını görmezden gelmedeki ısrarına rağmen, parşömeni tıpatıp diğer tüm şifacıların defterlerine benziyordu - tek istisna Oaxacalı ötücü kuşların şarkılarıyla ilgili bir girdiydi.

SANTOS

Doğup büyüdüğü Jalisco eyaletinde, belediye başkanının, tahttaki çiçek prensesinin ve on dört bin izleyicinin önünde Santos'un maskesi düşürüldü. Ona meydan okuyan Mil Mascaras, Santos'u yüzü mindere yapışık halde tutarken dişleriyle kumaş ve pullardan oluşan maskenin düğmelerini ve bağlarını çözmüştü. Maskeyi ringin dışına fırlattı ve *guayabera* tatil gömlekleri giymiş, bir şeyden kuşkulanmayan iki gizli Vatikan muhafızı, maskeyi parke taşı döşenmiş yerlerden alıp üzerinde Papa'nın balmumu mührü bulunan kahverengi bir keseye koydu. Santos elleriyle yüzünü kapatıp ringden kaçmaya çalıştı. Fakat Mil Mascaras, günün birinde halenin tam üzerinde duracağı, farklı yönde uzamış olan ispiyoncu saç tutamını anında fark edince bir azizi açığa çıkardığını anladı. Mil Mascaras maskesiz Santos'u kafakola alıp çiçek prensesinin balkonunun altında durmayı ihmal etmeden ringin bir ucundan diğerine dolaştırdı. Santos bir kaçak olarak, maskeli bir *luchador* konumunda gizlenecek en iyi yeri bulmuştu, ancak yetkililer artık Santos'un yaklaşık kırk yıldır aradıkları Juan Meza olduğunu biliyorlardı.

Karşılaşmadan sonra Juan Meza soyunma odasına alındı, bir Vatikan görevlisi onun Katolik bumuna dokundu ve İsviçreli muhafızlar kapının yanında dururken azizlik için yeterlilik testlerini uygulamaya başladı. Acil durum üzerine çağrılan kardinal, Roma papaz okullarında eğitim görmüş, kutsal ve kâfir teşhisleri için özel olarak eğitilmişti.

Kardinal Juan Meza'nın kolunu kaldırıp güreşçinin terini kokladı ve ardından gözlerine fener tuttu. İsviçreli muhafızlardan biri, Kardinal'in emri üzerine harekete geçti ve Juan Meza'nın bağcıkları çözülmüş botlarının yan şeritlerini kesip deriyi ve çorapları ayaklarından çıkararak son işleme yardımcı oldu. Teyit edilmişti artık: Juan Meza bir azizdi. Teri, hoş kokulu çiçek yaprakları ve baharatlardan oluşan bir harman gibi kokuyordu, gözbebekleri küçülmüyordu, ayak tabanları açık renkliydi ve taze stigmata ile işaretlenmişti.

Kutsal saygınlığı adına Juan Meza'yı serbest bıraktılar ve ona ertesi gün, azizliğe yükselme sürecinin başlayacağı Aziz Juaquin Katedrali'nde hazır bulunmasını emrettiler. Kardinal'in pürüzsüz, pudralı elini sıktı; adamın avucunun içi öyle pürüzsüzdü ki fildişi hissi veriyordu. Yarın ilk iş, tam zamanında ve saçları taranmış halde orada olacağına söz verdi ve onyıllardan beri ilk defa, çıplak yanaklarının üzerinde güneşi hissetmek üzere dışarı çıktı.

Juan Meza bir Meksika güreşçisinin yaşamını modern azizlerin sakin ve bakir yaşayışına yeğliyordu. Roma'daki Aziz Petrus Bazilikası'na yapılacak geziyi ve takvimde onuruna adanacak günü reddetti. Bunun yerine kuzeye, Tijuana'ya kaçıp son müsabakasına çıkacağı, Tijuana Nehri'nin kıyısında izinsiz yerleşilmiş bir araziye kurulmuş üç yüz kişilik horoz dövüşü ringine sığındı.

RAMON BARRETO

Ramon Barreto, Merced de Papel'in verandadaki kanı temizlediği ve tırabzanlara yaslanmış dururken başını kaldırıp ona baktığı günü hatırladı.

"Özür dilerim, Ramon," demişti.

"Senin hatan değil." Dudaklarındaki ve çenesindeki kan kabuk tutmaya başlamıştı.

"Bilseydim... belki de artık bunu yapmamalıyız?"

"Ben iyiyim, yalnızca biraz kanadı."

"Belki de ıslatmalı. Suyla yani. Bunu yapabilirim."

Ve yaptı da. Ramon iyileştikten sonra, Merced de Papel ıslak bir yüz havlusunun hafif darbeleriyle teni yumuşayana ve portakal kabuklarını kesemez hale gelene dek kendisini ıslattı. Elini Ramon'un başının arkasına koyup onu kasıklarına doğru çekti. Ramon dudaklarını aralayıp Merced'i ağzına aldı. Merced'in parçalandığını hissetti, dişlerine küçük ıslak kâğıt topakları yapıştı, bazısını yuttu. Merced'in ağzının içinde çözündüğü gerçeğiyle yüzleşmek yerine dilini ısırıp kanattı.

"Hâlâ biraz keskinsin," deyip lavaboya doğru ilerledi.

Ramon Barreto Merced de Papel'i ilk gördüğü günden itibaren sevmek istemişti. Hayatının büyük bir kısmını Hollywood'da film uçlarını birbirine yapıştırarak geçirmişti. Hiç kimsenin Fred Astaire'in merdivenlere takılıp düştüğünü görmemesini sağlamıştı, Judy Garland'ın sinir krizlerini kesmişti ve Rita Hayworth'ün repliklerini yüzüne gözüne bulaştırıp İspanyolca küfrettiği yerlerde selüloidi işaretlemişti. Bir gün, makarayı eliyle sarıp yangına dayanıklı kasaya koyarken stüdyonun penceresinden dışarı baktı ve bankta oturmuş tramvay bekleyen Merced de Papel'i gördü. Ramon Barreto çocukluğunun kerpiç kasabasından kaçmış ve ışıltılı Hollywood'a taşınmıştı. Memleketlerinden kopup yabancılaşanlara mısır tarlalarını ve ötücü kuşları hatırlatan, bir kadındır her zaman. Ramon Barreto, Merced de Papel'de uçan kuğular ve sıçrayan maymunlar yapan yaşlı origami cerrahının hünerini görebiliyordu. Merced'in dizlerini bükmesinde ve kanvas çantasını kaldırırken parmaklarını kapatmasında, kâğıttan kuşların çırpınan kanatları ve açılır kapanır gagalarının tanıdık hareketleri seçiliyordu.

Ramon Barreto için Merced de Papel, merkezi klimanın ve salondaki arkaya yatırılabilen sandalyelerin konforundan uzaklaşmaksızın eve dönme yoluydu. Ancak kısa süre sonra Merced'in aşınan kerpiç duvarlar ve nesli tükenmekte olan ötücü kuşların hassasiyetine meyilli olduğunu keşfetti. Ramon'un evini terk eden Merced olsa da, onu uzaklaştıran Ramon'du. Ramon'un doğup büyüdüğü yer, El Derramadero dağ kasabasından yayılan bir hastalıkla dağılıp çözülüyordu ve evini ne kadar özlemiş olsa da Hollywood'un ağır melankolisini ve insanlarını, Merced de Papel'in bulaştırabileceği öldürücü çürüme hastalığına tercih etmişti.

APOLONIO

Apolonio ön kapısını yeşile boyayıp dükkânın açık olduğunu belirtmek üzere kırmızı bir mum yaktı. Kendi kendini yetiştirmiş bir şifacı olmasına rağmen şöhreti büyüdü ve güneyin inatçı dulları bile kataraktlarına çare aramak için onun kapısını çalar oldular. Genç Rita Hayworth bir defasında Apolonio'nun dükkânına

gelip gübre ve dans etmekten nasır tutmuş ayaklarına sürmek için kedi pençesi istedi. Apolonio Rita Hayworth'ün günün birinde Tijuana şehrine ve halkına sırtını döneceğini bilmesine rağmen ona nazik davrandı ve Hollywood yıldızlığına giden keder dolu yolu izlemesine müsaade etti.

Trinidadlı Bakire'nin dördüncü defa belirişi, güneye bakan duvarı, ahşap karyola başlığını, çimlerden yapılmış şiltesini ve Apolonio'nun annesinin endişeli yüzünü yakıp kavurdu. Annesinin Bakire'nin ışıklar saçan halesini izleyerek ölmesi, Apolonio'nun şöhretine şöhret katıp müşteri tabanını artıran bir trajediydi. Katolik kilisesinin emrinin aksine, Apolonio annesinin küllerini bir kaba koyup tahta ve kâğıttan kasabalara ve dumanları tüten metal montaj fabrikalarına bakan tepeye tırmandı. Doruğa ulaştığında rüzgâr annesini etrafa savururken ilk önce anasız babasız kalmanın sancılarını hissetti; her yıl mayısın ikinci pazar günü ve haziranın sonuncudan iki evvelki pazarında onu için için yakacak olan yetimlik acısını. Apolonio simya yardımıyla ıstırabı yenmeye çalıştı, ancak kaplumbağa yumurtalarının sarıları ve kıyılmış limon çekirdekleri karışımları, *mesquite* fasulyeleri ve palmiye küllerinden oluşan özel diyet ve mum yakma ritüellerinin hiçbiri başarılı olmadı.

Sıcak bir Tijuana kışı sırasında televizyon fabrikalarından çıkan dumanlar havada asılı kalıp kesilmiş et ve *de la hoya* fasulyelerinin kokusuna karıştı. Göç eden Oaxacalı ötücü kuş sürüleri merkezdeki pazar yerinin ve montaj fabrikalarının üzerinden geçtiler ama sonra uçuş düzenlerinden ayrılıp Tijuana sokaklarına taş misali yağdılar. Kimisi zincirli ellerini havaya kaldırmış granit Hidalgo'nun göğsüne çarptı; şanslı olanlar ise Al Capone kumarhanelerinin etrafını çevreleyen çeşmelere vurdu. Ancak birçoğu, eski mezbaha ve ambalajlama tesislerinin tuğla ve harç duvarlarına çarpıp gagasını kırdı.

Pío-Pío düşerken yanmış çatı iskeletinin ince tabakasını delip geçti ve Apolonio'nun ölmüş annesinin yanık yatağına güvenli bir iniş yaptı. Pío-Pío kanatlarını çırpabiliyordu ama ne uçacak ne de ötecek kuvveti vardı. Halenin yoğun sıcaklığının Apolonio'nun annesine ölümü getirdiği odada, belli belirsiz bir cıvıltı, şifacıyı annesinin kilitlenmiş ve üzerine tahtalar çakılmış yatak odasına geri götürdü. Üçüncü haftasında Pío-Pío evin içinde uçuyor ve edepsiz kadanslarla konçertolar söylüyordu. Simya ve yıllarca sürecek *santería*, Trinidadlı Bakire'nin ziyaretinin evine getirdiği yası dindirmeye yetmezdi. Oysa şimdi, Kutsal Ana'nın yol açtığı ıstırap Oaxacalı bir ötücü kuşun melodisiyle kapı dışarı edilmişti.

SANTOS

Vatikan görevlisi, bir azizin sözüne her zaman güvenilmeyeceğine karar vermeden önce, iki hafta boyunca Juan Meza'yı bekledi.

Juan Meza, kendi alametifarikası olan ağzı ve gözleri çevreleyen gümüş renkli süslemesiyle birlikte yepyeni bir Santos maskesi dikti. Günlerce Tijuana sokaklarında, pantolonunun cebinde maskesiyle dolaştı durdu. Hiç kimse elini sıkmak ya da parmak eklemlerini öpmek istemedi. Şekerli et satın alıp kurumuş nehrin kıyısında otururken kemirdi. Naylon eşofmanlar giymiş insanlar önünden yürüyor, horoz dövüşü arenasını geçip televizyon montaj fabrikalarının içinde kayboluyorlardı.

Juan Meza, gerçek kimliği bilinmeyen bir Tijuanalı olmanın keyfini çıkarıyordu ama final müsabakasından iki gün önce bez maskeyi yüzüne geçirdi ve sözleşmesinin detaylarını görüşmek üzere arenanın sahibi Don Feliz'e gitti. Don Feliz esas müsabakadan önceki karşılaşmalardan vazgeçmeyi kabul etti. Dikkati dağıtacak horoz dövüşleri, üzerine basılıp kayılacak parçalanmış bağırsak, bok ya da kırık jilet parçaları olmayacaktı. Santos ringe atladığında temizlik malzemelerindeki amonyağın mattan yükselen kekremsi buharının kokusunu alacaktı.

Don Feliz giriş paralarından gelen kazancı bölüşüp kazanana bahislerin yüzde on beşini vermeyi teklif etti. Ve Santos kendi azizliğini reddetmesine rağmen payını, saf balmumu ve örülmüş fitillerden oluşan bin adet mumluk şeklinde ödeme yapılacak olan Arcadia Meryemi'ne devretti. Santos Don Feliz'in şartlarını kabul etti: rakibinin adını, iplerin kalınlığını ya da matın sıçrama ve esneklik oranını bilmeyecekti.

Müsabaka günü gelip çattığında Santos soyunma odasında vücudunu esnetip yağladı. Güreş botlarını giyip bağcıklarını deliklerden geçirir, sıkıca bağlayıp cilayla iyice parlatırken izleyiciler salonu doldurdu ve tribünlerdeki yerlerini aldılar. Gizli Vatikan Birlikleri binanın içinde değildi. Bütün çiftlik ve kiliselerdeki hücrelerde Juan Meza'yı arıyorlardı ve -izin almadan ortadan kaybolan azizlere sığınak sağlamasıyla ünlü bir kabile olan- Machuca Kızılderililerinin Jalisco kanyonlarına personel yerleştirmişlerdi. Horoz dövüşü arenaları ve sınırdaki güreş ringleri dışında her yere baktılar.

Ve Papa, başpiskoposa bir azizi daha kaybettiği için lanet okurken Chicago gangsterleri ile Hollywood yıldız adayları at kulvarlarından ayrılıp rulet çarkının döndüğü, topun çift sıfırlarda durduğu salonları geçtiler ve şoförlerine onları Don Feliz'in arenasına götürmesini söylediler. Don Feliz ringin etrafını sandalyelerle çevirdi ve parçalanan koltukların arkalıklarını yastıklarla kapladı. Gangsterler ve yıldız adayları ringin hemen önüne oturmuş, körpe agav ve mor safrandan yapılma kendi *mescal*'lerini ve filtreli Amerikan sigaralarını içiyorlardı.

Kadın bir eşarp, uzun eldivenler ve koyu renk gözlükler takmıştı ama sigara ağızlığının belirgin kavisi onu ele verdi. En üst tribünlerden marul toplayıcıları göbek salatalar fırlatıp "Rita, *vendida*!" diye melodi tutturdular. Korumaları onu kadınlar tuvaletine götürünce marul toplayıcıları ıslık çalarak "Siktir git Margarita!" diye bağırdılar.

Rita yerine geri döndüğünde Santos henüz takdim edilmişti ve ona solmuş göbek salata yerine yemyeşil marul yaprakları ve karanfil banyosu yaptırmışlardı. Santos ringe çıktı. İpler pamukla doldurulmamıştı ve gergindi. Pelerinini çözdü ve matın üzerine atladı. Sertti. Bir tuş ya da ıskalanmış uçan tekmeye kalmıştı şimdi her şey ve müsabaka sona ererdi.

Müsabakadan üç saat önce telefon kulübelerine, otobüs duraklarına ve Tijuana'nın kumarhane ve hipodromlarına serigraf baskılı posterler yapıştırılmıştı. Santos'un haricinde, Don Feliz'in arenasındaki herkes Santos'un kiminle dövüşeceğini biliyordu. Birdenbire, koridorun dışından, kafası ıslak bir havluyla sarılı, yardımcısı hemen peşinden gelen rakip içeri girdi. Çiçekler ve marul yaprakları yerine hayvan kurabiyeleriyle karşılandı; sadık hayranları yalnızca kaplan ve aslan şekilli olanlardan atarken kalabalığın geri kalanı fark gözetmeden avuç dolusu kurabiye fırlatıyordu.

Havluyu çekip alarak turuncu ve siyah maskesini ortaya çıkarınca seyirciler, rakip güreşçiyi ringe davet etmek üzere kaplan gibi kükredi.

Santos eski partnerinin her zaman kurabiyelerle karşılandığını biliyordu ama Saturo Sayama ikinci ipe basana dek son müsabakasının "Santos Kaplan Maske'ye karşı" olacağını anlamadı.

RAMON BARRETO

Karen Damen, Ramon Barreto'nun kapısını çalmadan dakikalar önce Ramon, içinde gazete kâğıdı ve renkli kâğıt parçaları bulunan cam kavanozu yatak odasından alıp mutfak dolabına taşıyarak makarna ve beyaz un torbalarının yanına koydu. Dili her zaman hassas olsa da, Ramon Barreto Karen Damen'i yaladığında ılık ıslaklığın ardından kendi kanının tadını duymadı. Sırtında ya da kanepenin yastıklarında mürekkep lekeleri yoktu ve yıllardan beri ilk defa su açıkken duşta sevişebiliyordu. Ramon'un ağzından yayılan nem Karen'ın göğsünün rengini bozmuyordu; su, vücudundan kayarcasına akıp yırtık pırtık olmayan ayak başparmaklarına iniyordu. Vücudun dayanabildiği olağan ve basit şeyler Ramon Barreto için mucize gibiydi.

Karen saçları havluya sarılı halde uyudu ve sabah uyandığında Ramon onu duşa götürüp suyun vücudundan boncuk boncuk akışını izledi.

"Hiç duş alan bir kadın görmedin mi?" diye sordu.

"Yıllardır görmedim," dedi Ramon.

APOLONIO

Pío-Pío, Havva'nın peşinde Cennet Bahçesi'ni bile isteye terk eden sürülerin birinden geliyordu. Pío-Pío'nun ataları, Kabil doğana dek ilk çifte sadık kalmışlardı. Yeni babalık görevlerini yerine getirirken Âdem toprağı ihmal etmiş ve ekinler boynunu bükünce ötücü kuşların kanat ve karınlarındaki dolgun etleri okşamıştı. İlk kuş göçü, insanoğlu beyaz eti keşfetmek üzereyken başlamıştı. Cortez'in dönemine dek sürüler bir daha görülmedi. O dönemde, bunu sömürgecilerinden öğrenen melezler, Oaxacalı ötücü kuşları kafeslere kapatmaya başladılar.

Oysa Apolonio dört dörtlük bir melez olmasına rağmen (yüzde elli Machuca, yüzde elli İspanyol) Pío-Pío'yu kafese kapatmadı. Evin içinde uçmasına ve ahşap dokuma sandalyelerin üstüne konmasına izin verdi. Pío-Pío kızartılmış kaplumbağa yumurtalarını ve muzlarını mutfak masasının üzerinde yiyordu, hatta tüylü omurgalılarla yatmanın uygunsuzluğu söz konusu olmasa, Apolonio'nun yatağında yatardı. Pío-Pío kızılağaçtan bir masanın üzerinde, Apolonio'nun pazar gömleklerinden kesilen şeritlerden yapılmış bir yuvanın içinde uyuyordu.

Gezici bir İtalyan başpiskopos bir defasında, "Meryem'in dokunduğu yer sonsuza dek kutsanır," demişti. İşte bu sebeple Apolonio yerel otoriteleri annesinin ölüm sebebi konusunda bilgilendirmemişti - tüm dünya onun yanmış yüzünü görebilsin diye annesini camdan bir tabutun içinde mabede koyarlardı yoksa. Evleri, sivri burunları ve İsviçreli muhafızları olan Vatikan görevlileri tarafından sarılırdı, sonra da Apolonio'nun parşömen metinlerini ve *santería* iksirlerini bulurlardı.

Apolonio'nun çatısına çarptıktan iki ay sonra, kuvvetini geri kazandığında, Pío-Pío'nun evin içindeki hararetli uçuşları masanın üstünden mutfak tezgâhına ve oradan geriye fırlayan kısa oklara dönüştü, heyecanlı kadansları ise kısalıp tekil cıvıltılar halini aldı. Başta, Apolonio Pío-Pío'nun kuş gribi kaptığından korkup endişelendi, ancak yuvasındaki üç benekli yumurtayı görünce yorgunluğunun yaklaşan anneliğiyle ilgili olduğunu anladı.

SANTOS

Santos ve Kaplan Maske ringin ortasında el sıkıştı. Rita ağızlığındaki sigarayı değiştirdi, ince çizgili takım elbiseleri içindeki adamlar gümüş cep şişelerini yeniden doldurdu. Karşılaşma daha başlamamışken bile arena bunaltıcıydı ve duman, ter ve fıçıda mayalanmış alkol kokusuyla hava ağırlaşmıştı.

Kaplan Maske'nin sırtını yakan ve yaralayan iplere yaslanmış cebelleşirlerken, "Saturo, bunu çabucak bitirebiliriz," dedi Santos Kaplan Maske'ye.

Kaplan Maske servetini Arjantin *maté*'si ve savaş sırasında Avrupa'dan hortumlanan bir dizi İtalyan heykelciğiyle çarçur etmişti. Şimdi Tateyama Dağı'nın eteklerine geri dönmek, büyüdüğü evin çökmüş çatısını onarmak ve şampiyonluk kemerlerini ve adım attığı tüm kıtalarda çekilen fotoğraflarını asacağı duvarları boyamak istiyordu. Ama yolculuğun masraflarını karşılayabilmek için Santos'u yenmesi ve dövüş ödülüne layık olması gerekiyordu.

Ne Santos ne de Kaplan Maske maçı satardı. Yaklaşık on yıldır turneye çıkmalarına ve bu süre zarfında aynı soyunma odası ile kıtalar arası altı şampiyonluk paylaşmalarına rağmen, şimdi rakip köşelerdeydiler. İlk üç rauntta muhafazakâr bir şekilde dövüşüldü; her ikisi de sert mata çarpmaktan imtina ediyor ve arenanın havası ciğerlerini zorluyordu.

Gran Auditorio de Guadalajara'nın tavanında yazılı olan Meksika dörtlüğü, dördüncü rauntta kahramanların ya doğduğunu ya da yenildiğini söylüyordu. Ve öyle de oldu: dördüncü raundun yarısında Kaplan Maske, Santos'u başının üstüne kaldırıp yere çarparak gelmiş geçmiş en ünlü ve en sevilen Meksika güreşçisinin belini kırdı. Kutsal gözleri bir daha görülmemek üzere son defa kırpışırken maskesinin kumaşını yıpratan bir acıyla omurgası çatladı. Ölümün ağırlığı hemen göz kapaklarını devirirken üzerinde yüzünün olduğu tüm poster ve hatıralık eşyalarda parçalanmış, siyah bir haç belirdi.

Darbe kanvası yırttı ve ringin üstüne yerleştirilmiş olduğu beton parçalarını gözler önüne serdi. İpler koptu ve Rita dışında ringin hemen önündeki tüm izleyiciler, işi bitmiş olan Santos'u görmek için öne doğru atıldılar. Hareketsiz yatıyordu ve sağlık görevlileri bile maskesini çıkarmaya cesaret edememişti. Santos'un ölmüş olduğu anlaşılınca Saturo Sayama bir dizinin üzerine çöküp eski takım arkadaşını son yolculuğuna uğurladı. Etkinlikteki tek fotoğrafçı, bu anın belgelenmeden geçmesine izin verdi. Kalabalık, hatta yuhalayan marul toplayıcıları bile sessizdi. Çöken toz ve havada süzülen sigara kokusu olmasaydı dünyanın bu bölümü, 117 derece boylam ve 32 derece enlemde, tamamen hareketsiz kalacaktı.

RAMON BARRETO

Ramon Barreto ve Karen Damen dolma ve pilav yerken komiler etraflarında dans ediyor ve Yunan taklaları sergiliyordu. Tatlı niyetine iskelenin oraya gidip yarım kabuklardan istiridye hüplettiler. Midelerinde istiridyenin afrodizyak etkisini hissettiler ve eve dönüşte, şoför onları Los Angeles sokaklarından geçirirken

Lincoln'ün uzun koltuklarında seviştiler. Sularından balon balıkları yükselen Japon bahçelerinin; San Salvador'a doğru eğilmiş, tropik renklerde boyalı, El Salvadorlu yüksek muz ağaçlarının ve sabanla sürülmüş kasabaları çevreleyen kül halkalarının önünden geçtiler. Ramon Barreto ve Karen bir defa bile filmle kaplı camlarından dışarı bakmadı; onun yerine arzu ve şehvetin şiddetine direnen nemli tenlerinin verdiği hazzın keyfini çıkardılar.

Aşk saatte doksan kilometre hızla kanatlanırken Ramon Barreto'nun kilerini ve dolaplarını güveler sardı. Un çuvallarını kemirip makarnaları yediler. Evin içerisinde pır pır uçtular. Ön kanatlarından çıkan toz, duvarların, çerçevelenmiş Diego Rivera tablolarının, vazoların üzerinde bej renkli izler bıraktı. Ramon'un takım elbiselerini delik deşik ettiler ve çamaşır sepetindeki her şeyi yiyip geride sadece Karen'ın elbiselerinin fermuarlarını bıraktılar.

Ramon Barreto düğmeleri açık gömleği ve elinde kravatıyla eve döndüğünde kapıyı açar açmaz un ve böcek tozu bulutuyla karşılaştı. Merced'in parçalarını sakladığı kavanozun kapağı parçalanmış ve içi kâğıt parçalarıyla beslenen güve ve larvalarla dolmuştu. Hiç haberi olmadan, gazete ve el işi kâğıtlarının arasında, döllenmiş güve yumurtaları da kavanoza girivermişti. Çürümeye karşı duyduğu korku ve yıkıma karşı aldığı tedbirlere rağmen, Ramon Barreto mutfak dolabında kuluçkaya yatmış bir salgın saklamıştı.

APOLONIO

Pío-Pío'nun yumurtalarının çatlamasından üç gün sonra Apolonio, kesilmiş serçeparmağı ince bir *mesquite* dalı olarak yeniden çıkan bir kadınla ilgilenmek üzere evden ayrıldı. Pío-Pío çiğnediği kızartılmış muz ve yumurtaları yumurtadan yeni çıkmış üç yavrusunun gagalarından içeri kustu. Yavrularını besleyip yuvadan keneleri topladıktan sonra, onlara müzik skalaları ve armoniler öğretmeye başladı.

Pío-Pío, ne Apolonio'nun annesinin eski odasından yayılan ısıyı hissediyor ne de parlak ışığı görüyordu; Pío-Pío anne olmakla fazlasıyla meşguldü. Fakat Tijuana'nın geri kalanı -montaj fabrikalarında çalışanların dışındakiler- Apolonio'nun evinin üzerinde Trinidadlı Bakire'nin siluetini gördü. Kutsal ana, onun çoktan öldüğünden habersiz, Apolonio'nun annesini ziyaret etmek için geri dönmüştü. Apolonio geri döndüğünde Meryem gitmiş, evin etrafını, Vatikan antetli kâğıtlara notlar alan mahalle kilisesinin papazları sarmıştı; itfaiyeciler de çatının üzerinde yanan ateşi söndürüyorlardı. Apolonio Tanrı'nın denetimi altında olmak istemiyordu, bu yüzden soruları cevaplayacağı yerde evine girdi, Pío-Pío'yu ve yavrularını yuvadan çıkarmadan sarıp sarmaladı, parşömenlerini aldı ve koşarak dışarı kaçtı. Apolonio tel örgü ve sınırı belirleyen beton bariyerlerin olduğu noktanın ötesine geçene dek arkasını dönüp için için yanan ateşe bakmadı.

SANTOS

Bir aziz öldüğünde tütsü kokusu sekiz kilometre çapında bir daireye yayılır. Don Feliz'in arenası gibi kapalı yerlerde, hafif çiçek kokulu hoş bir aroma olması gereken şey, boğucu ve bayıltıcı bir hal alır. Arena üç dakika içinde boşaldı ve Santos'u ringin orta yerinde tek başına bıraktı. Parlak güreş botlarının deliklerinden kan süzülüyordu. Kolları iki yana açılmış ve avuç içlerindeki stigmata genişlemişti. Azizler açık alanlarda ölmeliydi, matın üzerinde değil. Kanları, ringin kenarlarından, sosis yapımı sırasında süzülen horoz kanının katıldığı oluklara ve rezervuarlara akmamalıydı.

BÖLÜM YEDİ III

SATÜRN

Satürn El Monte'nin çatılarını, etrafı saran kül halkasını, içeri boş girip karanfillerle dolu halde çıkan iki tonluk kamyonları görebiliyor. Karşıdan karşıya geçen, çapayla yabani otları temizleyen, karıklarda çömelmiş insanların hareketlerini görüyor. Metal kabuğundan kafasını ve ayaklarını çıkaran kaplumbağa sürünerek yavaş yavaş uzaklaşıyor, arka kapıdan kaçıp sahanlıktan aşağı iniyor ve çiçek tarlalarının arasına karışıyor. Çoğunlukla havada gidip gelen kargaların ve zirai ilaçlama uçaklarının göreceği türde bir manzara.

Satürn asbeste ve tahta kiremitlere, katranlı kâğıda, kontrplağa, sararmış karton kutuların saklandığı tavan arasının karanlığına, sıvalı alçıpana, (ilk başta fırıl fırıl dönen pervane kanadına küt diye çarptıktan sonra) dikkatli bir şekilde sıyrıldığı tavandaki vantilatörün kurşun kanatları haricindekilere nüfuz eden, delici bir güce sahip. Sonra da polyester ve akrilik çarşafların arasından geçiyor ve Küçük Merced'in ayaklarını birbirine sürtüp kollarını yastıklara dolayarak uyuduğu yere iniyor.

Çoğunlukla pencereler ve kapılar açık duruyor ve Satürn'ün görebildiği şeyleri herkes görebiliyor. Gece olduğunda, Küçük Merced yatağında uyurken Federico de la Fe mutfak masasında oturup etini ve kederini dağlıyor. Gazyağından çıkan duman ve koku göğsünden yükseliyor ve havada süzülerek eskiden limon ağaçlarının olduğu arka bahçeye doluyor. Mısırcı arabasını ite ite geliyor. Kazanında sadece iki soğuk mısır koçanı kalmış ve tereyağı kreması kavanozları boşalmış ama cepleri çeyreklikler ve katlanmış dolar banknotlarıyla dolu. Mısırcı, Federico de la Fe'nin evinin önünden geçiyor, dumanı ve yanıp sönen ışığı görüyor ama durmuyor. Ateşin sunduğu imkânları da merak etmiyor. Suyu kaynattığını ve mısırın buharda pişmesini sağladığını biliyor ve bu ona yetiyor.

Federico de la Fe ıslak bir bez parçasını savurarak odayı havalandırıyor ve mısır arabasının plastik tekerleklerinin asfaltın üzerinde gıcırdayarak ilerleyişi ile arabanın zangırtısını duyamaz olunca kapıyı kapatıp kumaş servis altlıklarını masanın üzerinden kaldırarak bir kaplumbağanın kabuğundan kesilmiş iki kurşun parçası çıkarıyor.

Uyandığımda çarşaflarımın üzerinde testere talaşı ve alçı kırıntıları vardı. Yatağımın üzerinde ayağa kalkıp kordonu çektim ve vantilatörün fırıl fırıl dönen bulanık görüntüsünün yitip yavaş yavaş dönen dört metal bıçağa dönüşmesini izledim. Tavanda, vantilatörün yuvasının etrafında çatlaklar vardı, vantilatöre dokununca oynadı ve saçlarımla yüzüme biraz daha talaş döküldü.

Babam, göremediğim ama artık hissedebildiğim bir güce karşı savaş ilan etmişti ve bir şekilde, bu güç varlığının izlerini gösteriyordu. Talaş ve alçı tozlarını faraşa toplayıp mutfaktaki çöp tenekesine attım, avokado ve portakal kabuklarıyla babamın atmış olduğu yanık mendilin üzerini örttüm.

Eski günlerde, henüz kerpiç evimizde yaşarken yağmur fırtınalarından sonraki günlerin ardından genellikle tavanlar yalnızca su değil çamur da akıtırdı. Her ne kadar nemli çamur yığınları soğuk ve ağır olsa da, yağmurun sonuçlarını, bilinmeyen bir gücün kuru ağırlığına tercih ederdim.

Ancak iki gün sonra, Satürn beni kesince babama gittim. Etrafta ne talaş tozu ne de alçı vardı ve battaniyelerim hâlâ üstümü örtüyordu ama şortumun ve birazı da çarşafımın üzerinde kan vardı. Odamdan koşarak çıkıp avaz avaz babama seslenerek mutfağa gittim. Kanı görünce ayağa kalktı ama önce notlarının üzerini sivri uçlu bir kurşun parçasıyla kapattı.

"Satürn yaptı," dedim.

Babam güldü ve ıslak bir havluyu mutfak lavabosunun içine sıktıktan sonra bana uzattı. Endişelenmememi, her şeyin yolunda olduğunu söyledi ve ahizeyi eline aldı.

"*Subcomandante* Sandra..."

Biraz yoğundu; sadece noktalar olması gerekirdi. Kanın bir kısmı çarşaflara geçmişti ama Federico de la Fe'ye her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Küçük Merced'e bezleri nasıl kullanacağını ve sirke banyosunu nasıl hazırlayacağını gösterdim. Küllerle kaplı sınırlar içinde yaşadığımız için Küçük Merced'in döngüsü, ben ve El Monte'deki diğer tüm kadınlarla aynı zamanda başlayacaktı.

El Monte'de, kız kardeşlik bağları ve dayanışma daima kan dökülmesiyle sağlanırdı. Ben kızların ağızlarının üzerine yumruk atardım, kanları çenelerinden yumruklarının üzerine sıçrardı. Sonra açılmış derilerine pansuman yapar, berelerinin üzerine arnika karışımı sürer ve onları EMF üyeliğine kabul ederdim.

Elbisemi yukarı kaldırıp çamaşırımı indirerek pamukla doldurulmuş lekeli pedi gösterdim. "Gördün mü, ben de aynı senin gibiyim," dedim. Küçük Merced başıyla onayladı. Ona sarıldım ve Federico de la Fe'nin evinden ayrıldım.

Froggy'nin evinin, yani eskiden yaşadığım evin önünden geçtim. Kapıları ve pencereleri kapalıydı. En azından perdelerin ardında hareket eden siluetini görmek istedim ama hiçbir şey görmedim, yalnızca evden gelen belli belirsiz bir kuş cıvıltısı duydum.

Froggy'nin kamyonu garaja giden yola park edilmiş, yıkanıp cilalanmıştı; lastiklerinin beyaz çeperleri hafif çamurluydu. Eve girip yatağa uzanabileceğimi ve her şeyin eskisi gibi olacağını hissettim. Froggy mutlu olurdu, ben de mutlu olurdum. Fakat insanın geri dönüp yaptıklarını geri almasına engel olan güçler var; çünkü bu, halihazırda hareket halinde olanı reddetmek, yazılan pasajları geri almak ve silmek, size ait olmayan bir hikâyenin olay örgüsünü kısaltmak anlamına geliyor.

Keşke eve girip "Froggy, evi terk ettiğim için üzgünüm," diyebilsem. Keşke ona sarılıp gömleğinin düğmelerini açabilsem ve saçlarının arasındaki çiçek yapraklarını toplayabilsem. Bunu yapabilseydim, bu savaşa katılmak için hiçbir sebebim olmazdı.

Geceleyin Federico de la Fe *yerba maté*'sinin yapraklarını çiğneyip posalarını çöp tenekesine tükürdü, kaynatılıp çiğnenmiş topaklara talaş ve alçı tozları yapıştı.

Federico de la Fe mutfakta, kalın dilimler halinde kesilmek üzere kurşun kabukları hazırlıyordu. Kabukları ters çevirdi ve meşaleyi yakmak için mutfak masasına doğru ilerledi. Federico de la Fe portatif ocağın bakır ucunu vidalayıp kadranı çevirerek uçuk mavi alevi incelerken kurşun kabuklardan biri ters döndü. Bacakları deliklerden dışarı fırladı ve yavaş yavaş bahçeye doğru ilerledi. Kafasını vurup arka kapının boyasını dökerek hurda yığınından ikinci defa kaçtı böylece.

Federico de la Fe alevi karnının üzerinden geçirip dağınık kıllarını yakarak ufak yumrulara çevirdi ve yanan eti su topladı. Sonra meşaleyi kaplumbağa kabuğunun tabanına alıp karnın düz alt kısmını kubbeden ayırdı ve sert pulları kesmeye başladı, geride düz kurşun dilimlerinden oluşan bir yığın kalana dek buna devam etti. Federico de la Fe kaçan kaplumbağayı hiçbir zaman fark etmedi.

Federico de la Fe her dilimi mum boyayla işaretleyip her parçayı Arap rakamlarıyla etiketledi ve sonra tekrar mutfak masasına oturdu. Üzerlerine örtülmüş iki kurşun dilimi, Federico de la Fe'nin nihai kurtuluş savaşı için hazırladığı planları güvenli bir şekilde Satürn'ün görüşünden gizliyordu.

Ağır kurşun tabakalarının arasından parşömen kâğıdının bir kısmı görünüyordu. Federico de la Fe'nin evde öğrenilmiş el yazısının, çaprazlanmayan x'lerle, noktasız i'lerle ve ucu sarkıtılmamış İspanyolca q'larla dolu bazı bölümleriyle birlikte sayısal ölçümleri olan bir üçgene benzeyen bir şey meydandaydı. Ancak Satürn, karalamalardan Federico de la Fe'nin planına dair hiçbir sonuç çıkaramıyordu.

KÜÇÜK MERCED

Babam topyekûn bir taarruza hazırlanıyordu. Ama bu, silahların ya da havan toplarının patlamadığı bir saldırıydı. Hiç ses çıkmamasını ve çok az hareket olmasını istiyordu. Satürn'ü sessiz ve açık bir gökyüzünden kovacaktık biz, şiddetle parçalanmış bir gökyüzünden değil.

Birinci Etap Froggy olmadan başlayacaktı. Babam herkese Froggy'nin mide kurtlarının yol açtığı sancıyı hafifletmek için gazyağı içtiğini ve parazitleri vücudundan atar atmaz aramıza geri döneceğini söylemişti. Ama Sandra ve ben gerçeği biliyorduk: evde oturmuş Oaxacalı ötücü kuşu dinliyordu.

Her zaman olduğu gibi domino masasının etrafına oturduk. Ben Sandra'nın yanındaki, Froggy'nin boş sandalyesine oturdum. Pelon ve Küçük Oso, horoz dövüşleri ile keçi sütü ve peynir satışlarından topladıkları yirmilik tomarlarını masanın üstüne koyarken Sandra da paraları sayıp etraflarına lastik geçirdi.

Smiley, her bir çizginin savaşa harcanan bir saati temsil ettiği, beşli artış aralığında çentikler çizdi. Birbirine bitişik iki çizelge tutuyordu: biri Satürn'e karşı mücadeleye sarf edilen gerçek zamanı hesaplamak için, diğeri ise ileride harcanacak farazi gün sayısını izlemek için. Smiley'nin tek işi kaybedilen zamanı belgelemek olduğu için dört yerine üç cepli siyah bir *guayabera* gömleği giyiyor, eksik olan cep kaybı vurguluyordu.

Saatler ve bedenler sayılıp listelendikten sonra, Pelon ve Küçük Oso yeni bir horoz jileti seti, hendeği sürmek için bir tırmık ve iki metre tülbent bezi almak için ödenek talep ettiler. Smiley hiçbir şey istemedi, Sandra ise çeteye yeni kabul edilenlerin kesikleri için arnika kremi istedi.

Babam parayı dağıttı ve "Gerisi tamirci için. Daha fazla kaplumbağa kabuğuna ihtiyacımız olacak," dedi. Parayı gömlek cebine sakladı.

SMILEY

Savaş başlamadan önce EMF'ye kabul edilmiştim. Daha on altı yaşındaydım. Ama Satürn'ü öğrendiğimde gömleğimin sol cebini yırtıp söktüm.

De la Fe'den önceki dönemde ne mandıramız ne de horoz dövüşlerimiz vardı; sınırda gezinip uyuşturucu satarak paramızı kazanıyorduk. Tijuana'dan döndüğümüzde kaplumbağa kabukları ve çiftlik hayvanları değil, koka yapraklarının beyaz tozunu ve marihuana balyaları getirirdik; öyle ağdalı ve değerli olurlardı ki şifacılar bile bizden satın alırdı. Birazını sarıp içer ve burnumuza çekerdik ama çoğunu, El Monte'nin hemen kuzeyinde, Arcadia'daki hipodromda atları izlemeye gelen, pudra kaplı Hollywood insanlarına satardık. Kül halkası yoktu o zaman; kara is ayakkabılarımıza yapışmadan El Monte'den çıkabiliyorduk.

Benim işim her zaman muhasebeydi. Ben yalnızca çentik işaretlerini değil ayrıca hiçliğin ve her şeyin işaretini de bulan Pengula kabilesindenim. EMF'nin hesap defterlerini tutmaktan sorumluydum ama Federico de la Fe gelince görülmeyen şeyleri sayabileyim diye bu işi Sandra'ya devrettim.

Froggy anlamlı bir savaş verdiğimizi ve yaşlı gaziler olduğumuzda kokain satmaktan, mahalleleri ele geçirmekten daha fazlasını içeren bir mücadeleye katılmış olmaktan gurur duyacağımızı söylüyor. Satürn'ün bakışından kurtulmuş olacağız.

"İyi de Satürn'ün nesi var?" diye sordum Froggy'ye.

"Yukarıdan sürekli sana bakmasını, nereye gidersen git izlemesini istiyor musun?"

"Benim için sorun değil, Froggy. Birinin bize göz kulak olması gerek. Kafamı kaldırıp gökyüzüne bakmak ve orada hiçbir şey olmadığını düşünmek istemiyorum. Bir şeyin beni izlediğini bilmek istiyorum," demek istedim.

Ama demedim.

Federico de la Fe, Küçük Merced'in odasının tavanındaki vantilatörü indirdi. Onu yatağın üzerine yerleştirip yamulmuş kanatlarını döndürdü ve metale dokunduğu anda periyodik tablonun seksen ikinci elementini tanıdı. Sonra yatağı, okuma koltuğunu ve çalışma masasını salona sürükledi.

Kesilmiş limon ağaçlarından yapılma beşe onluk kalasları ve şifacı Apolonio'dan aldığı bir torba kurşun çiviyi getirdi.

Federico de la Fe kalasları yatak odasının zeminine yerleştirip çivileri çekicinin tek bir darbesiyle tahtalara geçirdi. Tabanca çivilerini yalnızca bir el testeresi kullanarak kesti ve onları paralel beşe onluklar arasına sıkıştırdı. İşi bitince çivilerden ve tahtalardan oluşan çerçeveyi kaldırıp duvara yasladı ve ardından yeni bir dizi kalası yere serdi.

Öğlen olduğunda Federico de la Fe'nin sadece üç çivisi kalmıştı. Küçük Merced'in odasında torna, duvar levhası ve mekanik kaplumbağaların kabuklarından kesilmiş ağır kurşun levhaları destekleyecek bir düzenek inşa etmişti.

Federico de la Fe kurşunu önce yere yerleştirdi, sonra parçaları birbirine lehimlemek için kesme üflecini kullandı. Zemin tamamlandıktan sonra Federico de la Fe tavanı ve duvarları da önce yerlerine yapıştırıp sonra lehimleyerek kurşunla kapladı.

Menteşeli kapı yoktu. Onun yerine, bir sapın çevrilmesiyle, halatları ve kurşun plakalarını kaldırıp indiren dişli makaralardan oluşan bir sistem harekete geçiyordu.

Ve kapı indirildiğinde hiç kimse, Satürn bile, Küçük Merced'in kurşunla kaplı odasının içini göremiyordu.

O gece odamda kurşundan kapıyı indirip öyle uyudum. Ertesi gün domino masasını benim odama getirdiler ve etrafına kurulup konuştular. Kapı ne zaman yukarı kaldırılsa ve Sandra ya da Smiley mutfağa ya da tuvalete gitse konuşmayı kestik, sessizce elimizdeki domino taşlarını oynadık. Kapı açıkken konuştuysak da sadece karanfillerden ve gül paketlemekten bahsettik. Kimi zaman Pelon horoz dövüşlerinden bahsediyordu ama babam kapı kapalı olmadıkça bundan bile söz etmememiz gerektiğini söyledi.

Geceleri Hollywood tepelerinden parfüm ve biftek sosu kokularıyla dolu akşam meltemi eserken Pelon, Küçük Oso ve Smiley kalaslar ve çivi torbaları getiriyordu.

İki gecede evin içinin tamamını kapladılar, duvarları ve tavanı da kurşunla kaplayıp lehimlemeye başladılar. Ağır kapıyı benim odamdan alıp evin önüne yerleştirdiler.

İnşaat tamamlanıp evin içi mavi, parlak bir renkle dolduğunda artık Satürn'den korkmadan istediğimizi düşünüp söylemekte özgürdük.

Masanın etrafına yerleşip banknotları ve madeni paraları saydık ve Smiley *guayabera*'sının sol cebindeki katlanmış kâğıdı çıkardı. Babam da El Monte'deki her bir evi kurşunla kaplamaktan söz etti.

Ve evin içerisinde özgürlüğümüze kavuşmuş olsak da babam bizlere kurşun tarafından korunmadığımız sürece konuşmama ve düşünmeme talimatı verdi.

"Bir şey düşünmek zorundaysanız gül ve karanfil toplamayı, patatesleri, Satürn'ün hiç ilgisini çekmeyen şeyleri düşünün."

Bütün çimenlikler kalaslar ve metal levhalarla kaplıydı. Yapraklarına sarılı körpe ve tatlı koçanlarıyla biberli suda haşlanmış mısırın kokusunun yorgun ve karınları acıkmış adamların aklını çeleceği umuduyla testere ve çekiç seslerini takip ettim. Yaprakları soydum, kırmızı lifleri mısır başağından kopardım ve sonra mısırı bir sopaya geçirdim; talebe göre taneleri tereyağıyla kapladım ve rendelenmiş peynirin üzerinde yuvarladım.

Arabamı kaldırımın üzerinde bir aşağı bir yukarı sürerek kornamı çaldım ama kimse yanıma yanaşmadı. Dışarı çıkıyorlarsa da malzeme almak, omuzlarının üzerine metal ya da tahta yükleyip içeri taşımak için çıkıyorlardı.

"Bugün olmaz," dediler, ben de arabamı iterek yoluma devam ettim.

Çıkan patırtıya ve havadaki talaş tozlarına rağmen etrafta ne bir yapı yükseldi ne de ikinci katlar ya da genişletilmiş salonlar belirdi. İnşa ettikleri şey her neyse, dört duvar arasında tutuluyordu.

Bir defasında kendi etini yaktığına şahit olduğum reisleri, bir evden diğerine gidiyor, inşaat malzemelerini teftiş edip işçilerin kulaklarına talimatları fısıldıyordu. Teftişlerinde dikkatli ve sistemliydi, eliyle metalin pürüzsüz olup olmadığını yokluyor ve tahtaların içindeki kurtları saptamak için gözlerini kısıp dikkatlice bakıyordu. Ve bir reis olmasına rağmen mısır çiftçilerine özgü tikleri vardı; devamlı başını kaldırıp gökyüzüne bakıyordu; bulutlara ve şimşekli, gök gürültülü yağmurlara karşı her daim tetikteydi.

Hepsi çok meşguldü ve kornamın sesini duymazdan geldiler, ben de ilerlemeye devam edip El Monte'den uzaklaştım. Kaldırım ve asfaltın alazlandığı çizgiyi geçerek Arcadia'ya, daha yeşil çimenlikleri olan ve sokakları motorlu döner süpürgelerle süpürülen şehre girdim.

İki hafta içerisinde Federico de la Fe ve EMF, El Monte'deki tüm evlerin içini nüfuz edilmesi imkânsız elementle kapladı. Kırık kalbini Oaxacalı bir ötücü kuşun yardımıyla iyileştirmeye çalışmakla meşgul olan Froggy bile, kumla karıştırılmış kalaslar ve kurşun plakalarıyla yüklü el arabalarını iten ekibe kapılarını açtı.

Ve Satürn karşıdan karşıya geçen, yabani otları ayıklayan, karıkların içinde çömelen insanları hâlâ görebiliyor olsa da EMF'yi artık evlerinin içine kadar takip edemiyor ve mutfaklarında yemek yemelerini, yataklarında uyumalarını ya da döşeme tahtalarının üzerinde sevişmelerini izleyemiyordu.

Ve açık havada bile, koruma kalkanı olmaksızın, El Monte halkı düşüncelerini alakasız bir döngü içerisinde gizliyordu. Düşünceleri karanfillerle, çiftlik hayvanlarıyla ve herhangi bir anlamı olamayacak kadar kahverengi ve şekilsiz şeylerle ilgili oluyordu.

Federico de la Fe'nin kurşunun altında sakladığı notları göremediği için Satürn bu tür bir saldırıyı öngörememişti. De la Fe'nin planı Satürn'ü hikâyenin ortasında afallatmak, hayatlarını kurşundan duvarların ardına saklamaktı.

KÜÇÜK MERCED

Saçaklı çiçek yaprakları ve yeşil saplar. Sımsıkı goncalardan pembe ve beyaz karanfiller açar, hava gübre ve çiçek kokusuyla dolar. Zirai ilaçlama uçakları çiçek yapraklarının üzerine böcek ilacı püskürtür, bitkilerin dibine gübre atılır ve çiçek toplayanların elleriyle yayılır.

PELON

Federico de la Fe bana bakıp şöyle dedi: "Pelon, buradan çıkınca burada duyduğun ve gördüğün hiçbir şey hakkında konuşma ve düşünme. Horozları besle. Tüylerini fırçala ve onları tavuklardan uzak tut. Islık çal; toprağı sürmeyi, horoz ibiğinin rengini, horozun bacağına bağladığın örgülü halkayı düşün. İlla düşünmen gerekiyorsa, horoz dövüşlerini düşünebilirsin ama paranın nereye gittiğini ya da ne için gerektiğini düşünme sakın.

İşin bitince buraya geri dön. Bu gece hepimiz burada uyuyacağız, yarın da elimizden geldiğince çok sayıda eve kurşun kaplayacağız, böylece gidip kendi evlerinizde uyuyabileceksiniz."

Bana böyle söyledi ama artık bunu düşünemem. Hayır, Pelon. Şunları düşüneyim: kahverengi toprağı, gökyüzünde süzülen ve dövüş alanına konup tırmığa yapışan siyah külleri, horozların kırmızı ibiğini, dövüş horozunun ibiğini kesen jiletin üstündeki kırmızı kanı, tavukların kopan sorgucu didikleyen sivri gagalarını, kahverengi yumurtaları, yeni doğmuş kör yavruların üzerini kaplayan vıcık vıcık sümüğü, kabuklu mısırları genizlerine kaçırıp boğulan sarı pofuduk piliçleri, onların gömüldükleri karıkları, ağızlarından büyüyen mısır gövdelerini, topraktaki minerali emip yapraklara çeken karanfil gövdelerini, çiçekleri muşambaların üzerinde biriktirip çeke çeke kantarlara götüren ve sonra iki tonluk kamyonlara ve oradan da çiçekçilere götüren çiçek toplayıcılarının çatlamış ellerini, çiçekçiden düğünlere gönderilmelerini, uzun bir yemek masasının ortasındaki vazoyu, orta süsü olmayacaksa da teşekkür mahiyetinde bir sundurmaya ya da yine teşekkür mahiyetinde bir mezarın üstüne konan bir buketi, çiçekleri, *flores*, El Monte Flores çetesini, hayır, bunu aklına getirme, kahverengi toprağı düşün, gökyüzünde süzülen ve dövüş alanına konup tırmığa yapışan siyah külleri, horozların kırmızı ibiğini, dövüş horozunun ibiğini kesen jiletin üstündeki kırmızı kanı, tavukların kopan sorgucu didikleyen

Çiçeklerden ve kurbağalardan başka bir şey düşünmediler. Konudan saptıklarında çabucak karanfiller ve toprakla ilgili hayallerine geri döndüler ya da kurşundan evlerine koşup kapıyı kapattılar. Ayakları çamura batmış halde tarlalarda derine gömüldüklerinde acı ve kan ile boğulana dek dillerini ısırarak düşüncelerini, çözülmesi imkânsız titreşimlerle karıştırdılar.

Ama El Monte yalnızca Federico de la Fe ve EMF'den ibaret değil. Çeteler ve yatağını ıslatan kederli bir adamdan fazlası var burada. Her şey için zaman ve yer var; tek bir büyüme mevsimi içerisinde binlerce trajediye tanık olmak için. Sapların topraktan fışkırmasını, köklerin birbirine dolanmasını, toprağın mahremiyetinde filizlerin karışmasını ve karışmış yaprakların saplara sürtünecek kadar yaklaşmasını izlemek için vakit var.

Gübre atılıp güneş ışıkları yeryüzüne yayılınca bitkilerin yaprakları solar ve saplar kaşına kaşına yanar. Karığın kenarındaki bitki sabah çiyini yaprağının altında kavrayıp nemi yanı başındaki bitkinin kabuğunun üstüne akıtmak üzere dalını uzatır. Su damlacığı düşer ve ani bir çelik parıltısı dalı yere yıkar, sonra bu da bir sepete atılır. Dört hafta sonra hasat tamamlanır ve toprak traktör pulluğuyla tersyüz edilerek hâlâ birbirine tutunan iç içe geçmiş kökler ortaya çıkarılır.

KÜÇÜK MERCED

Gökyüzünde iki zirai ilaçlama uçağı vardı. Bir tanesi, El Monte'nin tamamını tarayarak aynı yükseklikte seyrediyordu. İkinci uçak onun arkasında ve daha alçakta uçuyor, tarlalara dalıp gonca veren çiçeklerin üzerine böcek ilacı püskürtüyordu. Kanıkların sonunda durup hizalandı ve ikinci defa, bu kez rüzgâra karşı ve yere daha yakın şekilde, pervanesi çiçek yaprakları tükürürken uzun sapları sıyırıp geçmek üzere geri döndü.

SANDRA

Yağmur mevsiminde, yalnızca altı gün süren bu mevsimde, kanıklarda su birikir ve orada kalakalır. Ayakkabılarının bağcıklarını çözüp çoraplarını çıkarırsın ve yalınayak çamur ve suyun içine dalarsın; ayak parmaklarının arasında iribaşlar kıpırdanır, yumurta kolonilerinden fışkırır bunlar, kuyruklarını bırakıp bacaklarını çıkarırlar, jöle kıvamındaki dokuları deriye dönüşür, suyun altında kör olmaları gözlerini kırpıştırmalarına sebep olur, su buharlaşıp ayrım hattına süzüldüğünde ise kurbağa olarak dışarı fırlarlar ve vıraklamaları geceyi doldurur. Altı yaşındayken ona Küçük İribaş diyorlarmış; bütün gününü sulama kanalında bir aşağı bir yukarı yüzerek geçirirmiş. Hızla ilerleyen bir kamyonun arkasına sıçrayınca kuyruğunu atmış ve ona Froggy demeye başlamışlar. Yazları kurbağalar, muşambaların ve unutulmuş naylon gübre torbalarının altında nemin biriktiği yerlere saklanır. Naylonu çektiğinizde, gözlerini kırpıştıran ve ata biner gibi diğerinin üstüne oturan, hem misyoner hem de köpek stili pozisyonlarına uyum sağlamak üzere uzun bacaklarını açmış olan utangaç amfibileri gün ışığına çıkarırsınız.

Merkezde çatılar tahta kiremitlerle kaplı, güneş tahtaların rengini açmış; parlak aylar ve halkalı gezegenin yakınlığı. Kiremitlerin uçup gittiği yerlerdeki boşluklar çiviyle çakılan ve üstüpülenen kontrplak parçalarıyla yamanmış.

Çatıları tahta kaplı sıvalı evlerin etrafında gazeteden ve katrana batırılmış çaputlardan yapılmış çatılar; battaniyeler gibi serilmiş, sabah ışıklarında batıdan gelen meltemle serinleyen yapışkan katmanlar. Yoğun yapışkan madde, iş botlarını ve çorapları ayaklardan çekiyor, süpürge ve paspasla katranlanıyor. Eşleri uyuşmayan, 43 numara altı çift ayakkabı ve muhafaza edilip dört yüzyıl sonra fosil olarak gün yüzüne çıkarılmış bir haziranböceği sürüsü.

En eski kiremit çatılar El Monte resmen kasaba olmadan onyıllar önce inşa edilmişti. İspanyol fırınlarında mısır yapraklarına sarılı mısır ekmeklerinin yanı başında fırınlanan, pişmiş çamurdan yapılma çatılar. Fırınlanınca, kiremitler bir bocurgata ve kâfir işçilerin sırtlarına yükleniyordu, onlar da merdivene tırmanıp kiremitleri çan kulesinin ve kilisenin üstüne yerleştiriyorlardı. İki yüzyıl sonra, mıntıka papazının konutunun içerisindeki su lekeleri, kiremitlerin yerlerine mısır ekmeklerinin konduğu yerlerdeki sızıntıları ortaya çıkardı.

Uçakların birer noktaya dönüşüp gözden yiterek El Monte'den uzaklaşmalarını izledim, sonra içeri girip kapıyı kapattım.

Yumruk yaptığı elinde tuttuğu kısa kurşun boru aracılığıyla Federico de la Fe savaş konuşmasını yaptı. Borunun bir ucunu kulağıma yapıştırıp dudaklarını diğer uca yaklaştırarak şöyle fısıldadı:

"Bir zamanlar bir karın vardı. Yirmi iki doğum lekesi ve flüt gibi ses çıkaran bir hapşırığı vardı ve Satürn, sırf bu hikâye uğruna onu buradan uzaklara gönderdi. Ben Las Tortugas'tan ayrılmaya cüret edeyim, o da peşimden gelip benimle alay etsin diye."

"Günün birinde, Smiley, senin de kendi karın olacak, belki bir kızın ve bir oğlun olacak ve karaltı gibi bir Satürn'ün seni izlemesini istemeyeceksin. Şimdi saldırıya geçiyoruz. Evine gidip kapını ört. Satürn'ü dışarıda bırakıyoruz. Özgür ve bağımsız, Satürn'ün despotluğundan kurtulmuş bir halk olmak istiyorsak yapmak zorunda olduğumuz şey bu. Üzeri örtülmemiş gökyüzünün altındayken hiçbir şey söyleme ve yalnızca, düzensiz bir mantık içerisinde alakasız şeyler düşün. Özgür olmak için şimdi savaşacağız."

Konuşmasını bitirdi, hafifçe omzuma vurdu ve yürüyüp gitti. Onun dediğini yaptım ama çıplak gökyüzünün altında yürüyüp az önce söylediklerini düşünerek eve uzun yoldan gittim. Federico de la Fe karısını uzaklara gönderenin Satürn olduğunu nereden biliyordu? Satürn gerçekten bu kadar meşum ve korkutucu muydu? Bizi koruyor olamaz mıydı?

Gökyüzü gitgide kasvetle doluyor, bulutlu ve kederli bir çehre alıyordu. Meteorologlar hava durumu haritasını temizleyip sarı güneş ışınlarını indirdiler ve yerine manyetik gri bulutlar yerleştirdiler.

Federico de la Fe ve EMF sığınaklarına çekildi, yalnızca küçük işler için dışarı çıkıp sonra kapılarını kapatıyorlardı. Sadece Smiley dışarıda kaldı. Öfkeyle değil de samimi bir merak hissiyle gözünü dikip gökyüzüne bakmasına rağmen o bile sonunda içeri girip kurşundan kapısını kapattı. Bir tek mekanik kaplumbağa dışarıda kalmıştı şimdi.

Kaçak kaplumbağa, sürünerek değil toprağı bacaklarının arkasına iterek güneye doğru yol alıyor, her toprak öbeğinde Tijuana'ya daha da yaklaşıyordu.

Sabah sisi içerisinde toprak çamurumsu ve yoğun oluyordu, kaplumbağa da dinlenmek üzere kafasını ve ayaklarını kabuğunun içine çekip gündoğumunun sıcaklığını bekleyen kuyruğunu dışarıda bırakıyordu. Herkes kurşundan kılıflara sarınmıştı, tüm düşünceler koruma altındaydı, ne görecek ne duyacak bir şey kalmıştı. Meteorologun öngördüğüne benzer şekilde tenha bir gündü bu; tüm dünya Satürn'ü dışlıyordu.

Federico de la Fe ve EMF olan biteni fark etmiyordu çünkü kurşunun içinden dışarıyı göremiyorlardı ama bir şey oluyordu. Satürn yörüngesinden çıkıp yavaş yavaş güneş sisteminin derinliklerine doğru hareket ediyordu. El Monte'nin çatılarından uzaklaşarak sonunda güneşten en uzak gezegen oldu, parıldayan halkaları donuklaşıp pas tuttu ve küme bulutlar atmosferini tıka basa doldurdu.

00000111000110001110010001011110010
10010101010101011110000100100101000
10001001001010101010100110010000010
10001010001000001111100010101010100
01001001010000000100001111100000100
00001010100101011100001000010010100
00101010010010001110100010010000100
01000100001001001010000001010110100
11100101010100100010100110100001100
00100100101010100100101000100001000
01010100000101000010100001010010000
00010000000000011110010101000111000
10100000101000010000101010010111000
11010001001000100010100001010000000
00111000110001110010001011110010000
10101010101011110000100100101010000
01001001010101010100110010000010000
01010001000001111100010101010101000
01001010000000100001111100000100000
01010100100101110000100001001010000
01001001000111010001001000010100000
10000100100101000000101011
85

İKİNCİ KISIM

Gökyüzünde bulutlar ve yalnız sabahlar

BÖLÜM SEKİZ

●

SMILEY

Federico de la Fe'nin söylediklerini duymazlıktan geldim. Koruma altında olmadan konuştum ve düşündüm. Federico de la Fe ve EMF'ye saygı duymama rağmen kurşunun yoğun parıltısı altında yaşamak istemiyordum. De la Fe gelmeden, EMF Satürn'e karşı savaş açmadan uzun zaman önce Flores çetesinin bir parçası olmuştum ben.

Bağımsızlık için savaşa, tiranlığa karşı devrime istemeden katıldım – EMF üyeliğimin getirdiği zorunluluktan dolayı. Seçme şansım olsaydı, bulunacağım taraf Satürn'ünkü olurdu.

Satürn'ün bozguna uğramasının bizim sonumuzu getireceğini, onun çöküşüyle birlikte her şeyin sona ereceğini biliyordum. Ama galaksi ve uydularının çöküşü için endişelenmiyordum. Kendi varoluşumu, bu roman içerisindeki kendi yerimi düşünüyordum, o yüzden de Satürn hakkında bilgi edinmek üzere şifacı Apolonio'ya gittim.

Her zamanki gibi bunun da bir ücreti vardı, bu nedenle dükkândan çıktım ve bir sepeti güller, üç düzine yumurta ve Apolonio'nun *Santeria* kitabını ciltlemek için istediği iki kurşun levhayla doldurana kadar geri dönmedim. Apolonio ancak her bir yumurtayı, güllerin saplarını ve dikenlerini, kurşunun yoğunluğunu ve bükülebilme potansiyelini inceledikten sonra kendisiyle konuşmama izin verdi.

Hazırlık soruları sormadım ve beni oyalamasına ya da birbirinden alakasız şifacı cevaplarıyla kafamı karıştırmasına hiç fırsat vermedim.

"Satürn nedir?" diye sordum.

"Bir mahlas. Ardına gizlenilen bir isim," dedi Apolonio, kurşun levhalarını incelerken.

"Öyleyse Satürn'ün gerçek adı ne?"

Hiç tereddüt etmeden, parşömenine bakmadan ya da mumun üzerinde oluşan duman şekillerini tekrar kontrol etmeden, "Satürn'ün gerçek adı Salvador Plascencia. Aslında tam olarak Salvador Plascencia de Gonzales, ama annesinin soyadını kullanmayı uzun zaman önce bıraktı," diye cevap verdi.

"Onu nasıl bulabilirim?"

Apolonio hiçbir şey söylemedi. Arkasını dönüp kat yerlerinden dikilmiş, yıllardır ilk defa açılmasına rağmen kat yerlerini muhafaza etmiş bir harita bulana dek dolaplarını ve hücresindeki rafları karıştırdı.

"Bunun için fazladan ödeme yapman gerek," dedi Apolonio ve haritayı dikkatlice açmaya başladı. Fazla parayı hiçbir zaman almadı; bunun yerine, haritanın üzerine bir aydınger kâğıdı yerleştirip bana bunu kendisine getiren keşişin hikâyesini anlatırken dolmakaleminin sivri ucunu kullanarak yolun üzerinden geçti, numaralandırılmış istikametleri kopyaladı.

Apolonio Salvador Plascencia'yı, yalnızca inancını değil aynı zamanda hizmet verdiği tarikatın -gezgin bir Fransisken tarikatı- yürüyüş düzenini de terk eden, dinden dönmüş bir keşişten öğrenmişti. Keşiş, kendisine tahsis edilmiş konumu, tek sıra düzenindeki elli üçüncü sırayı bırakıp gitmişti ama pişman olmuştu ve kararından utanç duyuyordu. Günahının karşılığında ceza olarak doğumunda kendisine verilen isimden vazgeçmiş ve ardında bırakıp gittiği şeyi her zaman ona hatırlatsın diye, kendisine sadece Elli Üç demeye başlamıştı. Bağışlanma arayışı içerisinde, *Akkor Işığın Kitabı*'nı, tamamlanması otuz yıllık bir araştırma ve yirmi altı aylık hararetli bir yazım süreci gerektiren elyazmasını yazmıştı. Kitap, onun ölümünden sonra yayımlanmış; sürgün edilmiş serafim melek Juan Vincente'nin işaretparmağını kullanarak kendi damarlarının mürekkebiyle, mürekkep belirsizleşmeye başlayınca da amuda kalkıp bileğini sallayarak yazdığı kanlı mektuplardan bu yana en büyük özür olarak övgü toplamıştı.

Akkor Işığın Kitabı yıllar sonra, keşişin kendi kanlı mektubunu bir cüruf duvarına yazmasının ardından Vatikan'da ortaya çıkmıştı. Yıllar, yıllar boyunca, postayı teslim alan papaz yardımcıları kitabı Vatikan matbaasına iletmeyip es geçmiş, daha geleneksel ilmihal kitapçıklarını tercih etmişlerdi.

Keşiş, gezgin Fransisken tarikatını ararken tesadüfen Satürn'ün yaşadığı yere girmişti - elyazmasında sözü edilmeyen bir keşifti bu; ama keşiş bu bilgiyi, elde örülmüş fitil ve saf balınumundan yapılmış yüz tane mum, bir de sol kulağının arkasında ateşlediği, mürekkep fışkırtan, tek hazneli bir tabanca karşılığında Apolonio'ya satmıştı; duvara yazdığı okunaklı değildi, en dibindeki kompliman niteliğindeki kapanış sözü hariç: *Amin.*

Apolonio bana talimatları ve aydınger kâğıdındaki haritayı verdi. "Tanrı yardımcın olsun," dedi ve ben dükkândan ayrılırken üstüme bir parça kutsal tükürük serpti. Talimatlara harfiyen uydum, El Monte'nin küllerle kaplı sınırlarını aştım, kurumun üzerine bastım, Arcadia'dan başlayan dolambaçlı patikayı izledim, hipodromun etrafından dolaştım, yamaçlara tırmandım ve sonunda San Gabriel sıradağlarının zirvesine çıktım.

Haritanın direktiflerinde söylendiği gibi, elimi kaldırıp ham bir nokta bulmak için yokladım. Bulunca da gökyüzünün gitgide bozulan, dökülen cilasını soymaya başladım ve bir kâğıt hamuru tabakası ortaya çıkardım. *Guayabera*'mın ceplerine pul pul tanecikler dolarken geri kalan döküntüler aşağı süzülüp çalılıkların ya da toprağın üstüne kondular.

Keşişin bir zamanlar gökyüzünü yamadığı yerin tam altında durdum. Gazete ve yapıştırıcı katmanlarını kesip biçmeye başladım, Kaliforniya semalarındaki giriş rögarı açılır açılmaz da karanfil bıçağımı gizledim.

Deliğin kenarlarını yakaladım ve kendimi Satürn'ün evinin içerisine çektim.

Bu, yaratanın hem benim varlığımın hem de okurun tanık olarak rolünün gerekliliğini kabul ettiği an olmalıydı. Ama beklenildiği gibi yüce bir buluşma gerçekleşmedi: her şeyi gören, tüm sürprizleri önceden tahmin eden yazar sandalyesinde oturmuş, üzerinde çift dikişli ve kolalı bir frak gömleği ile elde sarılmış tütün içerek ziyaretçisini beklemiyordu.

Hayır, ben Satürn'ün evine geldiğimde Satürn kontrolü kaybetmişti. Ne benim gelişimi görecek öngörüye sahipti ne de bunu umursuyordu. Hikâyeden ve anlatıcı olarak sahip olduğu güçten feragat etmişti. Onu bulduğumda yüzükoyun yayılarak yatmış, çıplak halde uyuyordu, yastık kılıfları altındaydı ama yastıklar duvara fırlatılmıştı. Üstelik sütun ve bölümlerin sağladığı düzene rağmen, bu mantığın hiçbir kısmını uyuduğu alana uygulamamıştı: gömlekleri ve pantolonları buruşturulup köşelere atılmıştı, çarşaflar ve havlular katlanmamıştı ve kirliydi, kitaplar alfabetik düzeni ve ebatları hiçe sayan, devrilip enkaza dönen çirkin kuleler halinde yığılmıştı. Ve her yere, ciltsiz kâğıtlar saçılmıştı.

Duvarında El Monte'nin kurşun kalemle daire içine alındığı bir Los Angeles haritası, siyah saçları çerçevenin dışına dökülen çerçevelenmiş bir kadın resmi ve üzerinde askısız *Gilda* elbisesi, elinde sigara ağızlığıyla bir Rita Hayworth posteri vardı.

Satürn nihayet uyandığında beni fark etmedi. Odasının köşesinde duruyordum, kâğıtları ve kıyafetleri ayaklarımın alındaydı. Satürn dönüp bana bakmadan ahizeye uzanıp tuşlara basmaya başladı.

—

"Alo," dedi.

—

"Konuşabilir miyiz?"

—

"Öyleyse ne zaman?"

—

"O, orada mı?"

Satürn kapatma tuşuna basarak telefonu kapattı ve çabucak numarayı tekrar çevirdi.

—

"Sadece bir dakika. Bana bu kadarını borçlusun."

—

"Şimdi olmaz mı? Bu da ne demek?"

Yavaşça, ona fark ettirmeden, yatak odasından çıkıp şöminedeki közlerin hâlâ parıldadığı salona geçtim. El Monte'den çok uzaktaydım. Kaliforniya havası ve palmiye ağaçlarının yerini kar katmanları, donmuş dalların çatırtıları ve yollara dökülen granüllü tuz kokusu almıştı. Ve böylece, on yedi yıl sonra nihayet kışı keşfetmiştim.

Satürn'ün evinde EMF üyelerinin yapmak zorunda olduğu şeyler, bize verilen, kurşundan çatılar altında çizilmiş talimatlar vardı. Birimiz düşmanın yanına yaklaşacak kadar şanslı olursa yapılacak şeyler. Karanfil bıçağı kemerden çıkarılıp Satürn'ün gırtlağına dayanmalı, bıçak derinin ve boyundaki kirli sakalın üzerinde sürüklenip mürekkep akıtılmalıdır. Çünkü eğer istediği buysa, yani yazmaksa, bırak da yatağının kumaşı ve süngeri üzerine kendi kanlı mektubunu yazsın. Yerleri lekeleyecek ve altı kat boyanın ardından yine de görünecek yoğun ve ılık bir nesir. Herhangi bir romandan çok daha kalıcı olacak bir şey.

Acelen varsa, hiç değilse hikâyenin ana hatlarını ve yazılmış olan iki yüz on yedi sayfayı çal. Ardında kapak sayfasından ve üzerine "O kadar da güçlü değilsin," diye yazacağın içindekiler sayfasından başka hiçbir şey bırakma.

Ama ben karanfil bıçağımı cebimden çıkarmadım ve hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ettim. Hiçbir şeyi sabote etmeden Satürn'ün kalkıp salona girmesini bekledim.

Federico de la Fe'nin davasına ve Satürn'ün devrilmesine inanıyor olsam da her şeyin bir yolu yordamı vardır, savaşın bile. Uykuda olan ve kalbi kırık bir adamı öldüremez ya da ondan bir şey çalamazsın. Aşkta ve savaşta her şeyin mübah olduğu söylense de, aşk ve savaş aynı anda gerçekleşiyorsa bu hüküm geçersiz kılınır; böyle bir durumda, savaşın kuralları daha zorlayıcı olur. Savaşa yol açan politikalar daima tartışmaya açıktır, ancak bir kadın bir adamı terk ettiğinde, terk edilene mutlak sempati sunulması gerekir. Satürn, Federico de la Fe'nin mahremiyetini işgal etmeden önce, Merced'in onu terk etmesinin üzerinden on sene geçmesini beklemişti. Ben de ona aynı nezaketi sunacaktım şimdi.

Satürn artık hikâyenin gidişatından ve neler olacağından habersiz olmasına rağmen, varlığım karşısında fazla şaşırmadı. Üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla salona girdi.

"Sen de mi yolunu kaybetmiş bir keşişsin?" diye sordu resmi bir şekilde, gözlerindeki uykuyu silmeye çalışırken.

"Hayır, ben Smiley'yim."

"Smiley mi?"

Bir babanın öz oğlunu tanıyamadığı anda hissedilene benzer, kahredici bir üzüntüydü bu; ellerimdeki ve ayak parmaklarımdaki tırnaklar acıdı ve ağzımı ezilmiş limon çekirdeklerinin acılığı kapladı.

Hayal kırıklığını hisseden Satürn oturup birçok karakter, konu ve mekanizma olduğunu ve bu hengâmenin içinde ikincil karakterlerin kimi zaman yazar tarafından bile unutulduğunu söyledi. Her şey için, hele ki şimdi hikâyeden vazgeçmişken, sorumlu tutulmasının anlamsız olacağını söyledi. Ama ben yine de direttim.

"Ben EMF'den Smiley'yim. Üç cepli cenaze *guayabera*'sını giyiyorum," dedim, parmaklarımı gömleğimin ceplerine sokup gökyüzü parçacıkları çıkarırken. Aklıma gelen tüm belirgin kişisel özelliklerimi sayıp döktüm, ama Satürn beni tanıma belirtisi göstermeyip yalnızca omuzlarını silkti.

"Federico de la Fe ve EMF'nin geri kalanına onların kazandığını söyleyebilirsin, Smiley. Kurşundan evlerinin kapılarını açık bırakabilir ya da yıkabilirler ama bundan böyle benim yukarıdan onlara bakmam konusunda endişelenmelerine gerek yok."

Satürn'ün tüm söylediği buydu. Ardından mutfağa gitti, bir bardak su içti, iç çamaşırını indirdi ve tekrar yatağa girdi.

BÖLÜM DOKUZ

● ● ●

SATÜRN

Satürn'ün bir asırdan iki yıl fazla yaşayan büyük büyükbabası Don Victoriano, Tijuanalılar ve Çingenelere âşık olmanın tehlikelerine karşı her zaman uyarılarda bulunurdu.

"Bunlar anavatanları olmayan, bohem bir sadakat mefhumuna sahip insanlardır," derdi Don Victoriano, ırkları suçlamak için değil de tabiatlarını açıklamak amacıyla. Ancak büyük büyükbabasının uyarılarına rağmen, Satürn bir Çingene ailesinden gelmekle kalmayıp aynı zamanda da Tijuana kanından olan esmer bir kadına tutulmuştu. İsmi, bu kitabın ithaf sayfasında da yazıldığı üzere, Helen'den doğma Elizabeth'ti ama Liz olarak kısaltılmıştı.

Satürn kan haritalarını ve çizelgelerini yeniden gözden geçirdi: hepsi Çingene ve Tijuana kanıydı. Ama yine de birleşen kanların etkiyi azaltacağını, bunun yerine resesif bir arzu meydana getireceklerini umdu: tek ve sabit, dingiller ve tekerlekler üzerinde olmayan bir ev isteği.

Sadakat, kimi zaman genetik yatkınlıklara rağmen en olmayacak yerden gelirdi.

"Tüm kan çizelgeleri gideceğini söylüyor," dedi kadına.

"Ne dediklerini biliyorum," dedi kadın, "ama hâlâ buradayım."

"Ya yarın?"

Ve yarın oldu.

"Hâlâ buradayım," dedi kadın.

"Ya yarın?" diye sordu.

Ve yeniden yarın oldu:

"Endişelenmeyi bırakmalısın," dedi kadın.

Ve Satürn savaşa gitti. Kaderi önceden çizilmiş, Çingenelerin DNA yapılarına ve tarih boyunca tüm Tijuanalıların XY sperm hücrelerine yazılmış olan şey,

sonunda gerçekleşti. Tam da kadının gideceğini söylediği gün, Federico de la Fe ve EMF Satürn'ün üzerine yürümeye başlayıp kurşunu gökyüzüne yükseltti. O gün Satürn yatağın üzerindeki çarşafları çekip burnuna götürdü ve idrarın pis kokusu burnuna dolarken en son ne zaman yatağını ıslattığını hatırlamaya çalıştı.

"Ne çişi? Sen hiçbir zaman yatağa işemedin ki," dedi Liz ama Satürn ikna olmamıştı. Bunu bir daha asla yapmayacağına söz verdi; su içmeden yatacak ve elini şortunun içine sokup öyle uyuyacaktı. Çamaşırlarını kendi yıkayacak ve yumuşatıcı koymayı unutmayacak, ayakkabılarını asla yatağın üzerinde bırakmayacaktı. Çok uzaklarda olan erkekler telefon hatlarının fazla gerildiğini, tellerin ve kabloların hızla örgülerinden çözülüp çatırdayarak geri teptiğini ve yol üzerindeki telefon direklerinin devrildiğini hissettiklerinde ne vaatlerde bulunurlarsa hepsi için söz verdi.

Ve direkler dayanamadı; Queen Anne sundurmalarının, Pittsburgh fabrikalarının, Chicago mezbahalarının, sonra güneydoğudaki kiliselerin, zararsız bir şekilde mısır tarlalarının, ardından Arizona'nın kuvars kumu ve kaktüslerinin ve son olarak Liz'in El Monte'deki büyükannesinin diyabetini umursamadan şekerli ekmek yiyerek paslanmış teneke kahve kutularının içine özenle diktiği saksı çiçeklerinin üzerine devrildiler.

Telefon hatları çökmüştü ve Satürn'ün özürleri posta güvercinleri için çok ağır olduğundan tek seçenek olarak telgrafın o beceriksiz kısalığı kalıyordu. Bu nedenle Satürn cephe hattını terk edip Federico de la Fe ve EMF'nin uzun zamandır istedikleri mahremiyetin ve bağımsızlığın keyfini çıkarmalarına izin verdi. Bir uçağa atlayıp devrilen telefon direklerini izleyerek New York'tan ta El Monte'ye kadar geldi.

RALPH VE ELISA LANDIN

Satürn'ün Federico de la Fe ve EMF'ye açtığı savaşın haberi, New York milyonerleri Ralph ve Elisa Landin'in malikânesine gecikmeli olarak vardı. Gecenin geç bir vakti kütüphanelerinde oturmuş mate çayı içiyor ve -Çingene bir kemancının adı ve ihanetiyle beraber anılan- çikolatalı Rigo Jancsi pastasından dilimler yiyorlardı.

Ralph Landin bir defasında, anavatanı olan Macaristan'da swastika çorbası kaşıklamış, erişteler yanak duvarlarını yırtmadan önce onların sert kıvrımlarını dilinin üzerinde hissetmişti. Binaların tuğla ve harçlarının üzerinde yarıklar ve insan vücutlarından akan, kaldırımların üzerine kanlı kar melekleri şeklinde umutsuz aşk nağmeleri bırakan mürekkep izleri görmüştü.

Ralph Landin gençliğinin iki yılını, sağır edici top gümbürtüleriyle yıkılan duvar seslerini duymamak için kulaklarını kapatarak üzerine esmer şeker serpiştirilmiş bayat peksimet yiyerek geçirmişti. Ve şimdi savaşı düşününce kulaklarına köpük tıkaçlar tıkıyor, fincan fincan magnezyum sütü yudumluyordu. Ama savaş anılarının getirdiği sersemlik hissine rağmen Satürn'ün savaşının farklı olduğunu, her nasılsa aşkla ilgili olduğunu da biliyordu. Arka planda belli belirsiz bir senfoni ve sütten bir bıyık eşliğinde, Ralph Landin savaşa sponsor olmaya karar verdi.

"Bence EMF'ye karşı Satürn'e yardım etmeliyiz," dedi karısına, dudağını silip işitme cihazını tutturarak. Düşünceli bir şekilde bakan Elisa başıyla onayladı ve muhasebecisini aradı.

DON VICTORIANO

Satürn'ün yüz iki yaşındaki büyük büyükbabası Don Victoriano, Amerika kıtasından hiç ayrılmamış ama daima gümüş işlemeli kabzası ve tetiğiyle İspanyol yapımı bir tüfeğin, Fransız bağlarından gelme şarabın ve hatıralık eşya dükkânından Aziz Petrus Bazilikası'na doğru giden Vatikan yolunun kaldırım taşlarını öpmenin hayalini kurmuştu. Don Victoriano'nun gözleri katarakt yüzünden zarar görmüş, elleri yıllarca halat ve oraklarla uğraşmaktan nasır tutmuş, dili onyıllardır limon suyundan kavrulmuş olsa da, hiçbir zaman ucuz *cabernet* şaraplarına, oymalı ahşap kabzalara ya da Roma havası altında geçen yüzyılları anımsatmak için miskle yağlanmış taşlara kanmamıştı.

Kendisini üçkâğıda getirmeye çalışan düzenbazları geri çevirdi ve kahve masasından bastonunu alıp parka doğru yürüdü. Don Victoriano yerine otururken yetmişlikler her zamanki gibi desteyi karıştırıp ona da bir el dağıttılar.

Alışıldığı üzere, oynanan eller arasında sert ve ciddi poker suratları gevşeyince erkekler kendi aralarında Guadalajara'nın yeni başpiskoposu, haftalardır gelmeyen sokak süpürücüleri, biriken çöp yığınları ve yeni doğan torunları hakkında konuştular.

Ve günün birinde, eli dağıtan gönüllünün talebi üzerine, Don Victoriano aile ağacının bulunduğu parşömen tomarını getirdi. Ekleri bantlanıp yapıştırılmış olan tomar, poker masasının tamamını kaplayıp yere uzandı. Aile çizgisi Don Victoriano'yla başlayıp torununun-torununun-torununun torunu olan üç hamile kadınla sona eriyordu.

Don Victoriano'nun soyundan gelen iki bin altı kişi arasında; Las Tortugas'ın ilk sakinleri, sekiz avukat, profesyonel bir futbolcu, ilk origami cerrahı, iki papaz çırağı ve bir rahip, bir bankacı, bir romancı, dört fırıncı, bir gurme aşçı ve Don Victoriano'nun eli kulağında ölümünün tatsızlığından kaçınmak için tabut yapmayı reddeden altı marangoz vardı.

Don Victoriano ellerini ham parşömenin içine gerilmiş olan, çatırdayan ve üzerinde hâlâ kıl kökleri filizlenen tütsülenmiş domuz derisinde gezdirdi, aile ağacını yeniden sarıp rulo yaptı, bir kordonla ve düğün gecesinde öğrendiği düğümle bağlayıp tutturdu. Karısının elbisesinin bağcığını çekip onu saman yatağına taşırken aklında nesiller ve miras yoktu.

Don Victoriano'nun yüzüncü yaş gününde radyo mikrofonları evini doldurmuştu. Muhabirler babalık ettiği nesiller hakkında sorular sorarken o, otuz üç yıl önce ölen karısının ismini söyledi sadece.

"Asıl konuşmanız gereken kişi o."

SATÜRN

Uçakta en mükemmel cümleyi yazmaya çalıştı:

Sen olmayınca hiçbir şey olmuyor, yağmur bile çiselemiyor.

~~Sen olmayınca hiçbir şey olmuyor, yağmur bile çiselemiyor.~~

Sana her zaman istediğin o kitap raflarını yapacağım.

~~Sana her zaman istediğin o kitap raflarını yapacağım.~~
Seni özlemek Pittsburgh'den bile beter.
~~Seni özlemek Pittsburgh'den bile beter.~~
Sünnet derimi her gün yıkayacağım.

Satürn El Monte'ye vardı, yani onun beline ilk defa dokunduğu ve saçının kırıklarının ve kepeklerinin tadına baktığı El Monte'ye; bu El Monte'ye, savaşın hüküm sürdüğü ve kurşun evlerle dolu olan El Monte'ye değil. Onun yalnızca hatırası vardı burada: battaniyelerin üstündeki saç telleri, kitapların içinde hafifçe altını çizdiği satırlar—ondan kalan, yıllarca keşfedilmeden duracak izler. Satürn asfaltta bile onun yokluğunu hissedebiliyordu; arabayla geçerken yollar inişli çıkışlı ve çukurlarla dolu bir hal aldı.

El Monte'de hiç hastane yoktu; sütanneler ya da doğum yatakları, doğma büyüme oralı olan kız ya da erkek çocuklar da yoktu - kasabalının tamamı evlat edinilmişti. Ve El Monte'de çocuk doğmadığı için, sevilip sahip çıkılanların burayı terk etmesi büyük acı yaratıyordu. Ve o -yürüyerek, derli toplu fındaları ve boyanmış posta kutuları olan şehre- gidince çiçek açmış limon ağaçları soldu, büyükannesinin arka bahçesinde toplanan kargalar buluşmayı reddettiler ve her gün arabasını ite ite gelen mısırcı, arabasının tekerleklerinin mandalını kilitledi, kornasını çalmayı reddederek greve gitti.

El Monte yokluğu hissededursun, en çok acı çeken Satürn'dü. Hiçbir şey yemiyor, annesinin pişirdiklerinin yüzüne bakmıyordu. Mahallenin etrafında bir tur attığı yürüyüşünü, saatler süren hafif bir koşuya çevirdi. Sonunda geri döndüğünde öğle uykusu geceye dek uzuyor, zirai ilaçlama uçaklarının monoton sesi bile onu uyandıramıyordu.

Annesi, doğal olarak, endişeleniyordu, ama kendisine bir besin piramidi şeması gösterip insanın kederden beslenerek yıllarca hayatta kalabileceği bilgisini veren şifacılar yardımıyla teselli buluyordu.

El Monte harabeye dönmüş, telefon direkleri ikiye ayrılmış, yollar aşınmış, kargalar dağılmıştı; seyyar satıcılar grev yapıyordu ve her yere EMF işaretleri kazınmıştı—ağaçların üstüne, pencerelerin üstüne, fırın duvarlarının üstüne. Yalnızca Guadalupe kilisesi boş kalmıştı. Ve Satürn ne zaman bu işaretlere denk gelse, çarpıyla üzerlerini çiziyordu:

Satürn onun kendisini EMF'ye karşı giriştiği savaş sebebiyle terk ettiğini biliyordu. Her zaman uzaklarda, haritaları ve çizelgeleri incelemekle meşgul olan, beyninde çözmeye çalıştığı stratejilerin arasında kaybolmuş bir savaş komutanına sadık kalmak imkânsızdı. Bu yüzden Satürn Federico de la Fe ve EMF'nin peşine düşmüşken, Liz Los Angeles'ın merkezinde, El Monte'nin yirmi kilometre batısında, Rus stili bir evi geziyordu.

"Yemekleri burada pişiriyorum," dedi uzun boylu adam, "ve burada da uyuyorum." Ve Federico de la Fe, fazlasıyla kurşun kabuk ve kalas biriktirip durmadan çoğalan ordusuyla ilerlerken yorgan sıyrılıyor, battaniyeler ve çarşaflar açığa çıkarılarak yatağın farklı katmanları ve dolap içleri –domates sosu kavanozları ve patates çuvalları– Liz'e gösteriliyordu.

Ve Liz gibi, Merced de bir başkasının sesine ve kıllı yüzüne teslim olmuştu, oyulmuş minicik bir pencereden gelen bir ses yüzünden yavaş yavaş Federico de la Fe'ye ilgisi sönmüştü. Merced çiş kokusuna ve ıslak yatağa kızmıştı ama Federico de la Fe'nin penisinden damlayanlar değildi onu esas uzaklaştıran. Federico de la Fe Küçük Merced'in yanında uyuyup kızı ıslaklığıyla ılıtırken, Merced limon yemek için mutfağa gidip kerpiç duvardaki mısır koçanını sökmüş, minicik bir pencereyi açığa çıkarmıştı. İşte bu açıklıktan Merced'e kur yapılmıştı. Ve Merced'in Federico de la Fe'yi terk ettiği gün pencere genişledi, sıkıştırılmış toprak nemlenip çamur oldu ve eskiden üç parmak genişliğinde olan açıklığa iki yumruk sığar oldu. Üç yıl boyunca duvarın içine, Merced'i kocasından soğutup elde etmek üzere sözcükler, nane kokulu mırıltılar süzülmüş ve provası yapılmış kafiyeli beyitler fısıldanmıştı. İlişkinin tamama ermesi, aralarındaki bu duvar aracılığıyla gerçekleşti. Yüzlerini kerpiç tuğlalara yapıştırıp dudaklarının değil pişmiş toprağın ve samandan jiletlerin tadına bakarak çiftleştiler. Alınlarından ve koltukaltlarından akan terler, vücutlarının değdiği yerde birikip duvarın yumuşamasına, çamura dönmesine sebep oldu, ıslak toprak ve samanlar bacaklarının arasındaki kıllara yapıştı. Federico de la Fe bir hafta sonra deliği keşfedince hiçbir şeyden şüphelenmedi; yarım bir sakalın kile yapıştığı, kıvrımlı dokuyu ve birbirine dolaşmış buklelerin pencereyi çevrelediği dış duvarı hiç incelemeden, açıklığı yamadı. Federico de la Fe, Merced'in kendisini altını ıslatma sorunu yüzünden terk ettiğine emindi.

Satürn nihayet Liz'i ağaçlar ve avukatların evleri arasına sokulmuş olan yeni Pasadena dairesinde bulduğunda hiçbir şey için idrarı sorumlu tutmadı.

"O uzun boylu ve sakallı, üstelik de çok komik biri. Hem de sünnetli," dedi.

"Ve beyaz." Ama bunu söylemedi.

Satürn Napolyon'a sempati beslemiş olsa da, Liz kendisini daha uzun boylu bir sevgili için terk edene dek küçük onbaşının dünyaların düzenini bozup sonra ağlama isteği duymasını tam olarak anlayamamıştı.

"Artık gitmelisin, Sal" deyip kapıyı açtı Liz. Ve Satürn ilişki kayıtlarına kendisinin başıyla onaylayıp sessizce çıkıp gittiğini işlemek istediyse de bunu yapmadı. Ona dokunmaya, öpmeye çalıştı, Liz onu geri çevirince odadan çıkmamakta direndi. Ve Satürn ancak ağlayıp sızlayarak el örgüsü kilimin iplerini sırılsıklam ettikten ve Liz altı defa ısrarla rica ettikten sonra nihayet boyun eğdi.

Liz sürgüyü geçirdi, kapıyı kilitledi ve stor perdeleri kapatmak üzere kordonu çekerken elini kesti.

RALPH VE ELISA LANDIN

Ralph ve Elisa, Satürn'ün Federico de la Fe ve EMF'ye karşı çabalarını finanse etmeyi kabul etti, ancak milyonerlerin ona güveni tamken, avukatlarınınki değildi. Yerine getirilmesi gereken birçok koşul vardı: ilk taksit Satürn'e verilmeden önce her şeyin dökümünün yapılıp kataloglanması gerekiyordu. Avukatlar hukuki defterleri rakamlar ve listelerle dolu halde geri döndüklerinde düğmeleri iliklenmemiş spor ceketleriyle sıraya dizildiler ve bulgularını düzenli bir şekilde Ralph ve Elisa Landin'e okumaya başladılar:

"Kederli" ("keder" dahil fakat "terk eder" ve "zerk eder" hariç olmak üzere) ve "üzgün" kelimelerinin geçtiği seferler: 50

"Mutluluk" kelimesinin geçtiği seferler: 5

Gönül yaralarının dökümü:

1) Maricela ve Tacho
2) Federico de la Fe ve Merced
3) Ramon Barreto ve Merced de Papel
4) Froggy ve Sandra
5) *Akkor Işığın Kitabı*

Sayfa sayfa, ellerinde mekanik bir sayım cihazıyla, kederi her görüşlerinde tıklayıp mutluluk için çentikler atarak her şeyi incelediler. Origami kalpler ve boş kaplumbağa kabukları gibi melankoliyi ancak hafifçe çağrıştıran şeyler bile kayıt altına alındı. Istırabın genişliği ve Satürn'ün savaştaki başarı ihtimali hesaplandıktan sonra sözleşme taslağı hazırlandı ve para tahsis edildi. Ralph ve Elisa Landin savaşa inansalar ve Satürn'le tokalaşmış olsalar da, milyonerlerin her ortaya çıkışında şu açıklamanın eklenmesi gerekiyordu:

> Bu kitabın tamamlanması kısmen, Ralph ve Elisa Landin Vakfı'ndan gelen bir bağışla desteklenmiştir. Burada ifade edilen görüşlerden onlar sorumlu değildir.

DON VICTORIANO

Katolik işgali altında geçirdiği uzun yıllar içerisinde, Satürn'ün büyük büyükbabası asla bir mucizeye tanık olmamıştı. Ne zaman ki Paskalya cübbesi ve sert yakasıyla eski belediye başkanının yerini, Vatikan'a bağışlayacağına söz verdiği paradan

çok kaldırım kenarlarındaki oluklar ve sokak süpürücüleriyle ilgilenen seküler bir fırıncı aldı, işte o zaman Don Victoriano Tanrı'yla iletişim kurmaya başladı.

Bu bir mucizevi dönüşümler dizisi gibiydi; ilk mucize, Don Victoriano çarşıdan çıkmış, bir elinde *mescal* şişesi, koltuğunun altında da gazete kâğıdına sarılmış altı balıkla eve doğru yürürken gerçekleşti. Mucize, çarşı ve mutfak masasının arasında bir yerde meydana geldi. Don Victoriano çay fincanına *mescal* doldurduğunda sıvı çoktan musluk suyuna dönmüştü. Ve ertesi gün, gazete kâğıdını buzdolabından çıkarıp paketi yırttığında akik rengi kuyruklarıyla altı sazan balığı yerine sadece bir balık ve iki avuç dolusu nehir çakılı vardı.

Tanrı'nın ikinci mucizesi Don Victoriano kızarsın diye fırına on kiloluk bir hindi yerleştirip parkın etrafında akşam yürüyüşüne çıktığında gerçekleşti. Geri döndüğünde alttaki tepsi baharatlı etsuyuyla doluydu ama sıcak ızgaranın üzerinde kendi suyuyla ıslanmış kuş yerine Guadalupe Meryemi'nin kilden yapılıp pişirilmiş bebeği duruyordu.

Don Victoriano Tanrı'yla arasındaki bu yeni keşfedilmiş yakınlık dolayısıyla ayrıcalıklı hissetti ama yine de kiliseye gidip mihrabın önünde diz çöktü: "Tanrım, senin bu mucizelerin benim açlıktan ölmeme sebep olacak," dedi ciddiyetle, kâfirce bir ton kullanmamaya dikkat ederek.

Böylece mucizeler kesildi. Ancak yirmi yıl sonra, Don Victoriano Kızılderili hamağında yattığı sırada oğlu Antonio, kucağında gazete kâğıtlarıyla yamalı, ölüp de dirilmiş bir kediyle çıkageldiğinde mucizeler üçlemesi tamamlanmış oldu. Lazarus'un dirilmesi gibi olmasa da, bu seferki ona yemek masasında hiçbir şeye mal olmayan bir mucizeydi.

Ancak bir de hiçbir zaman gerçekleşmeyen mucizeler vardı: oğlu Antonio'nun hızla ilerleyen bir taksinin arka koltuğunda oturup başını önüne eğdiği ve kâğıttan akciğerler şekillendirmeye çalışarak kâğıtları katlayıp buruşturduğu gün. Bu esnada Don Victoriano olanı biteni seyrediyor, doktorlar ve hemşireler bir pipet ve şişirilmiş bir lateks eldiven yardımıyla akciğerlerin iflas etmesini engellemeye çalışırken Don Victoriano'nun karısı hastane yatağının demirlerine bağlanmış, bacakları iplerle sarılmış halde yatıyordu. Antonio nihayet ellerinin içinde tuttuğu iki kâğıttan akciğerle hastane odasına girdiğinde yatağın başında sadece Don Victoriano duruyordu.

"O, gitti," dedi Don Victoriano ve karısının üzerinde can verdiği hastane yatağı çarşaflarına kimsenin dokunmasına izin vermemek için onları çekip alarak alışveriş torbasının içine tıktı. O gece, Don Victoriano çarşıdan döndüğünde, aldığı şeker kamışlarını soydu ve karısının tabutunun içine koyacağı çiçekleri yere serdi - ölümün kokusunu yok etmek için.

SATÜRN

Satürn New York'un soğuk taşrasına gitmek üzere bir uçağa atlayıp El Monte'den ayrıldığında El Monte yas tutmadı, kimse greve gitmedi ve limonlar olağan hızla olgunlaştılar. Ve New York'a vardığı zaman kar yağışı, Satürn'ün gönül yarasının yüzü suyu hürmetine bile durmak bilmedi. Bilakis, beyazlık çoğaldı ve bahar günlerinde Satürn'ün sıklıkla oturduğu fakat şimdi karla ağırlaşmış olan sundurmadaki salıncak, asılı durduğu zincirlerden kopup sundurmanın üzerine çakıldı.

RALPH VE ELISA LANDIN

Bu kitabın tamamlanması kısmen, Ralph ve Elisa Landin Vakfı'ndan gelen bir bağışla desteklenmiştir. Burada ifade edilen görüşlerden onlar sorumlu değildir.

DON VICTORIANO

Don Victoriano karısının yasını o kadar uzun süre tuttu ki, cenaze gömleği ve pantolonunu artık giymemeye karar verdiğinde gardırobunun tamamı, futbol çoraplarına kadar, kara kazanların koyu siyahına boyanmıştı. Ama sonunda kararını vermişti; bundan böyle yas tutmayacaktı, o yüzden yıllardır yanan aromalı mumları söndürdü ve bir gün daha siyahlar içinde dışarı çıkmak yerine kendine, yastık kılıflarından ve pencerelerdeki sayvanlardan bir gömlek dikti. Artık yas tutmamasına rağmen yine de vefat etmiş olan karısına şükranlarını sunmak ve danışmak üzere mezarlığa gitti.

"Papa'yı görmek için Avrupa'ya gitmeyi, belki bir İspanyol tüfeği ateşlemeyi ve senin izninle biraz şarap içmeyi düşünüyorum," dedi ona. Ve karısının dünyayı görmesini istediğini bilmesine rağmen, her yıl geziyi erteledi. Don Victoriano bunu, günah çıkarma kabinindeki tek bir seferin haricinde, hiçbir zaman kimseye itiraf etmemişti ama uçağa asla binmedi çünkü karısından uzakta ölmekten korkuyordu.

BÖLÜM ON

❚❚

SATÜRN

Çatı dün göçtü. Bugün de yemek odasındaki masanın ayakları çöktü. Ve küvet günlerdir akıtıyor.

Özür dilerim.

Mutfak çekmecesini açtığımda içinde pastan ve peçeteliklerin plastik halkalarından başka hiçbir şey yoktu.

Sana mektup yazmak için bütün gece uyanık kaldım. Mükemmel cümleler vardı - hayatımdan yıllar götüren cümleler. Sana söylemek istediğim her şey. Ama uyandığımda mektup un ufak olmuştu ve kül gibi hassastı. Dokunmamla birlikte dağıldı.

Böyle olsun istememiştim.

İthaf sayfasında ifşa edilmemen gerekiyordu. Ama sen her şeyin içine sıçtın. Tavanımda delikler açtın, kaburgalarımda çatlaklar oluşturdun, gardırobumun tamamını toza çevirdin. Hepsi de beyaz bir herif uğruna.

Bunlar benim suçum değil.

Olacağı budur, yeryüzünün doğal fizik kanunları bunlar. Sen beyaz bir herifle düzüşüyorsun ve benim menteşelerim gevşiyor, kemiklerimdeki kalsiyum tükeniyor, kıyafetlerimin dikişleri atıyor.

Her şey zayıflıyor. Kontrolü kaybediyorum. Hikâye rayından çıkıyor. Romanın yörüngesi değişti o herif yüzünden. Onlar her şeyi sömürgeleştirir zaten: Amerika kıtasını, hikâyelerimizi, romanlarımızı, hatıralarımızı...

Sen de la Fe'yle savaşmaya gittin ve [redacted] buradaydı.

O herifin adını söyleme. Onu burada istemiyorum. Karalayıp atacağım.

Ona bir isimle seslenmek zorundayım.

Geri dönmelisin.

Dönemem.

Sensiz çok mutsuzum.

Bu benim suçum değil.

Sensiz hiçbir şey olmuyor, yağmur bile çiselemiyor.

...

Her zaman istediğin o kitap raflarını yapacağım sana.

Artık çok geç.

Çünkü seni özlemek Pittsburgh'den bile beter.

Hiçbir şey Pittsburgh'den beter olamaz.

Sünnet derimi her gün yıkayacağım.

Kes şunu.

Onu geri çekeceğim.

Kapatmam gerek.

Onlara ne deniyor bilmiyorum, saniyeler arasındaki boşluklara—ama bu aralıklarda daima seni düşünüyorum.

Üzgünüm.

Çok kötüsün. Rita Hayworth'ten bile kötüsün. Bizim gibi marul toplayıcılarıyla sevişmek için fazla iyisin sen.

Bunun konuyla alakası yok.

Satıcısın sen. *Vendida*. Malinche'den, Pocahontas'tan bile daha betersin. Beyaz heriflerle düzüşüp tavan arasından asbest dökülmesine sebep oluyorsun.

Ya senin kız? Senin beyaz kıza ne demeli?

O senden sonraydı, telefonlarıma ya da mektuplarıma cevap vermediğin dönemde.

Kimi zaman ona, ona ait olmayan isimlerle sesleniyorum. O da, "Benim adım bu değil," diyor.

Ve yine onun olmayan ismi söylüyorum. Bana dokunma diyor. Ben de dokunmuyorum ya da adını söylemeden dokunuyorum. Ama yine de onun olmayan ismi düşünüyorum. Ama senin çatın çökmüyor. Belki de onun ismini söylemeliyim.

Yarın, senin çatını yıkacağım.

Mutfak sandalyelerin hâlâ sağlam, benimkilerse talaş tozu yığınlarından ibaret. Kaşıklarının yerinde toz, dolaplarının içinde toprak olsun, kıyafetlerin üzerinde lime lime olsun istiyorum. Sana dair her şey kırılıp dağılsın. Elini sürdüğün her şey. Pencere denizliklerin, kapına çıkan merdivenler, hepsi parçalansın. Ve ona dokunduğunda kemikleri kırılsın, kıymıklar pankreasına, ciğerlerine batsın, leğen kemiği çatlasın, akan kan pas tutsun. O, çürüsün, kokuşsun ve silinip gitsin.

Bazı şeyleri atlamayı seçiyorsun. Ben [redacted]'yi seviyorum. Kapatmam gerek.

BÖLÜM ON BİR

● ● ●

KAMERUN

New York'un dışındaki dairesinde elinde balarılarıyla dolu bir kavanozla oturmuş, arıları kollarına bastırıyordu. Gece, zehir ateşini çıkardığında gömleğini sıyırıp külotunu indirdi, gerindi, ayaklarıyla Satürn'ü itip yataktan yere düşürdü.

Yatağın altında: ayakkabılar, birbirine dolanmış sutyenler, yalnızlığın kokusu ve kurumuş, ölü arılardan oluşan küçük öbekler.

"Bunlar ne böyle, Karni?" diye sordu Satürn, avucunun içinde iki bükülmüş böcek tutarak.

"Bilmiyorum," dedi.

Kamerun arıları bir sır olarak saklıyordu, onları dolabının derinliklerinde gizliyor ve kavanozların üzerini havlularla kapatıyordu. Küvette, tüylerini tıraş ediyor numarası yaparken iğneleri kollarından çıkarıp alıyordu. Onu alev alev yakan ve terleten ateşin suçunu ise, bir türlü kurtulamadığı zatürrenin üzerine atıyordu.

Fakat gece olduğunda dolabın kapaklarından belli belirsiz bir vızıltı yayılmaya başladı. Ateşi çarşafları ve duvarları ısıtır, pencerelerdeki karları eritirken Kamerun uyuyordu. Biriken karlar aşağı düşerken Satürn yataktan çıktı, dolaptaki kavanozları aldı ve suyla doldurarak bütün arıları boğdu. Sabah olup uyanınca Kamerun arıları kurtarmaya çalıştı ama iğneleri pörsümüş ve yumuşamıştı, bir yere saplanmaktan acizdiler ve emdirmeye çalıştığı zehir, su ve bal kalıntılarıyla seyrelmişti.

"Artık arı yok, söz veriyorum," dedi. Yükselen ateşi başının üzerinde bir hale oluşturuyordu. Böylece Satürn onunla birlikte haftalarca yatakta yattı, vücudunun tir tir titrediğini hissederek ona sarıldı, Kamerun'un yemeye çalıştığı çiğnenmiş ekmek ve meyve topaklarını temizledi. Manzanilla çayı demleyip göbeğine ve göğüslerine arnika kremi sürdü; sıkarak, etinin derinliklerine girmiş olanlar için de dişlerini kullanarak iğneleri çıkardı.

Hale nihayet yitip gitti. Satürn odadan sadece birkaç saatliğine ayrıldı, dışarıda gri ve tuzlanmış karın üzerinde yürüdü, çamur ve eriyen karları süpermarketin içine taşıyarak süt ürünleri reyonlarının arasında dolaştı.

"Senin için kitap rafları yapabilirdim," diye düşündü, cebinden ithaf sayfasını çıkarıp metnin altına karaladığı alışveriş listesine bakarken.

"Patates ekmeği"nin üzerini çizdi ve somunu sepetine koydu. Diğer şeylerin de üzerini çizdi.

~~yumurta~~

~~süt~~

"Ve ~~bana hepimizin kâğıttan olduğunu öğreten~~ Liz'e," ve şöyle yazdı:

"Her şeyin içine sıçan Liz'e."

Satürn'ün sepetindekileri boşalttığı ve kasiyerin ürünleri geçirdiği sırada, Kamerun evde birilerine telefon açıyordu. Yirmi dakika, dediler. Sonra da yüzlerini örten tel örgü maskeleriyle, az önce söndürülmüş arıcı körüklerini ellerinde tutarak çıkageldiler. Yirmi dolarlık üç banknotu iki cam kavanoz dolusu balarısıyla takas ettiler.

Bu defa kayıtsızdı - saklamak için çaba göstermedi. Satürn halının üstünde ve çöp kutusunda ölü arılar buldu, diğerleri de perdelerin üzerinde yukarı tırmanıyorlardı. Hiçbir şey söylemedi. Kamerun'a arkasını dönüp yattı, cam kavanozlardan vızıltılar yayılıyordu. Kamerun derisine bastırdığı arılarla kollarını kabarcıklarla doldurarak, tüylerini tütsüleyerek, halesinin parıltısıyla odayı ısıtarak yavaş yavaş tüm kavanozu susturdu.

NATALIA

Natalia'nın sadece tek bir talebi vardı: Balayında Quinones'in onu gerçek kara dokunabileceği ve kar yiyebileceği bir yere götürmesini istemişti. Daha önce *eggnog* ile kaplanmış ve üzerine badem parçacıkları ile tarçın serpilmiş, tıraşlanmış buz yemişti, ama makine yapımı buz gümbürdeyen Niagara Şelalesi'ni izlerken yağacak taze karın dilinin üzerine konan tanecikleri kadar yumuşak ve lezzetli olamazdı.

Otuz beş yıllık kesintisiz Ensenada yazının ardından, Natalia bir süveter giymenin ve sıcak bir fincan kahve içmenin tadına varmak istiyordu. Bir kez olsun, Quinones ile yatağa yattığında çarşafların terden sırılsıklam olmamasını istiyordu ve utançtan ya da kara tahtanın üzerinde tırnakların sürtünmesinden kaynaklanmayacak biçimde tüylerinin ürpermesini istiyordu.

"Telafi etmemiz gereken bir sürü kışımız var," dedi Quinones'e.

Quinones Natalia'yı sevdiğini biliyordu ama ne zaman ki güneşlenmekten, tropik kerevitlerin lezzetinden ve sıcak bir sahilin kumlarından vazgeçti, işte o zaman aşkın bedeli neymiş anladı. Soğuk bir ülkede geçirilecek bir haftalık balayı, Georgian Koyu'nun donmuş kıyılarında elli yıllık bir konaklamaya dönüştü.

JONATHAN MEAD

Üç yıl süren bir arayıştan sonra, Jonathan Mead sonunda kızının yerini bulmuştu. Dedektif ona telefon numarasını, saç rengini ve kesiminin tarifini (siyah ve omuzlarının biraz aşağısında) ve yaklaşık boy ölçüsünü verdi: 1,58-1,62 m civarında, yoğun kar yağmıyorsa sürekli spor ayakkabı giyiyor.

Kızını yedi yaşından beri görmemişti ve şimdi, on altı yıl sonra, vicdan azabı çeken ve ailesinden ayrılmış her babanın istediğini istiyordu: terk ettiği çocuğuyla barışmak. Jonathan Mead, kâğıt parçasını elinde tutarken, numarayı çevirip kızının sesini duymanın onu nasıl hissettireceğini hayal etti. Ne söyleyeceğinin ve kullanacağı ses tonunun alıştırmasını yaptı ve numarayı çevirmeye başladı.

KAMERUN

Milyonerlerin salyasıyla mühürlenmiş ilk ödeme geldiğinde, Satürn bu parayı Federico de la Fe ve EMF'yle savaşmak için kullanmadı. Bunun yerine sahte savaş raporları hazırlayıp düzenli aralıklarla New York'a gönderdi, bağışlanan parayı ise Kamerun'un arı sokmalarını tedavi etmek ve kendi kederini dindirmek için harcadı.

Bir termosa manzanilla çayı doldurup Kamerun'a iki kavanoz arnika kremi verdi, o da kavanozları, boş bir cam kavanozun yanındaki kazak ve pantolonlarının arasına yerleştirdi. Doktorlar ve şifacılar istirahat ve ıslak havlu önerisinde bulundular -şişliklerle ve kas kramplarıyla bu şekilde mücadele edilir, dediler- ama Satürn yolculuğu seçti. Arı kovanı ve arıcıların olmayacağı bir güzergâh. Ama başka bir gündem daha vardı ortada: Satürn, Napolyon Bonaparte'ın amacının fetih değil, aynı zamanda seyahat olduğunu biliyordu. Yabancı ülkeleri görmek ve onu üzen kadınları unutmak. Seyahatte aklını başına toplayacaktı Satürn. Kamerun'a dokunacak ve ona ait olan isimle seslenerek ona bakacaktı. Alışveriş listesini başka kâğıtlara, tuvalet malzemeleri ve yiyeceklerden başka hiçbir şeyden bahsetmeyen kâğıtların üzerine yazacaktı. Onu ya da hatıralarını sömürgeleştiren o beyaz herifi düşünmeyecekti. Emperyalizmini her yere saçan o herifi... Kadının her yerine, göğsüne ve karnının üstüne yayılan, dudaklarına ve boğazına bulaşıp yemek borusu ile bağırsaklarının içini kaplayan herif.

"Sen biteceksin," dedi sanki kadın oradaymışçasına. "Yalnızca Karni, bir tek Kami olacak."

Kamerun ve Satürn'ün yolculuğunun ilk durağı, aslında dünyanın yedinci harikası olarak bilinen yerdi; fakat otoriteler Flamingo Casinosu ve dünya üzerindeki en büyük termometreye sahip olduğu iddiasındaki Needles şehri yüzünden onu yerinden etmişti.

Kamerun ve Satürn otellerinin penceresinden dünyanın dokuzuncu harikasının gümbürdeyen sularını izliyordu; balayı süitlerinin ses geçirmez pencerelerinin sesi pek azalttığı söylenemezdi.

"İnsanlar gerçekten balayılarını burada mı geçiriyor?" diye sordu Kamerun.

"Balayında olanlar ve turistler," dedi Satürn.

"Peki biz neyiz?"

"Biz yalnızca buradan geçiyoruz."

Kamerun'un orasına doğru inince aşka dair bildiği her şeyi ona aktardı; aklında ne alışveriş listeleri ne de beyaz herifler vardı. Yalnızca onun yumuşaklığı ve sıcaklığı; dağılan kâğıt tadı olmadan, teni *Akkor Işığın Kitabı* kadar beyaz. Dilini üzerinde gezdirdi ve pürüzsüz teninden başka bir şey hissetmedi. Kulağına ulaştığında şöyle fısıldadı:

"Karni, onları uzatmalısın."

"Neden?"

"Bir şeyler hissedince daha güzel."

Sonra da Kamerun indi aşağılara. Sünnet derisinin tadı doldu ağzına; yavaşça çekilip eliyle sünnet derisini geriye doğru kıvırarak Satürn'ün canını acıttı ve eti ortaya çıkardı. Tuzlu süt akmadı. Hale yastıkları tutuşturana, yatak başını yamultana ve yangını vücutlarından akan terle söndürene değin kilisenin emrettiği gibi misyoner pozisyonunu uyguladılar. Ancak o zaman sıvısını bıraktı.

Satürn yıllarca kilise kayıtlarına geçmemişti ama yine de aşka dair oldukça Katolik bir görüşe sahipti. Prosedürleri sadık bir şekilde uyguluyor, tüm kilise tavsiyelerine ve dindar büyük büyükbabasının ona verdiği nasihatlere sıkı sıkıya bağlı kalıyordu: asla saç çekmeden okşamak, kadını sıkıca altta tutup üstüne çıkmak, nazikçe gidip gelmek, ama -elbette özellikle böyle yapması söylenmediği sürece- kadına asla vurmamak.

"Her zaman önden yap ve hiçbir zaman kadınına, ona ait olmayan bir isimle seslenme," demişti büyük büyükbabası. Düzgün bir sevişme kendini belli ederdi: terli bir alın; ağrıyan ya da berelenmiş uzuvlar; sünnet derisinde kaba bir kızarıklık ve doymak bilmez, elden ayaktan düşüren bir iştah, adeta cinsel birleşme sonrası için yaratılmış bir açlık; Satürn'ün asla hissedemediği bir açlık.

Niagara Şelalesi, balayı çiftinin yolculuğu için sadece bir başlangıçtı, onun ardından Caledon Tepeleri, Kolapore bayırı, Kimberly'nin kalker mağaraları geldi ve gezi Bruce Yarımadası'nda son buldu. Niagara'nın yalçın kayalıklarına geldiklerinde Satürn yediğini hatırlayamadığı bir yemeği kustu, Kamerun ise midesinden gelen kükremeleri bastırmak için bir sandviç aldı, sonra da eriyen buzullardan su içtiler.

Balayı rotasının sonunda, Bruce Yarımadası'nın en kuzeyindeki bölümde, Natalia ve Quinones Hernandez tarafından kurulmuş olan El Hotel de los Novios duruyordu - yalnızca son iki hafta içerisinde alınmış bir evlilik belgesi gösterebilen çiftleri, nadiren de istisna olarak birinci ve yirminci evlilik yıldönümü olanları kabul eden, en sıkı balayı politikalarına sahip otellerden biriydi. Ancak hiçbir yıldönümü, kaçıncı yıl olursa olsun, yeni evlilerden daha öncelikli olamazdı.

Sahte savaş raporlarını düzenlediği kâğıt topunu kullanarak, Kamerun'un da el yazısının yardımıyla, Satürn bir evlilik belgesi hazırlayıp resepsiyona verdi.

Süitte televizyon yoktu; yalnızca acil hava durumu kanalı ve her ikisi de aralıksız bir şekilde aşk baladları çalan iki FM istasyonu olan bir radyo vardı. Yatak, bacaklarından ve ortasından sağlamca desteklenmişti, çarşaflar kolalanmış ve yatağın üzerinde asılı duran evlilik kemendi dört kordondan örülmüştü. Banyoda bir Fransız bidesi ve bir de odun yakan su kazanı vardı. Kamerun bunun içine çok fazla kömür koyunca kaynar su duş başlığından fışkırıp kızın omuzlarını ve Satürn'ün göğsünü haşladı.

El Hotel de los Novios'ta, Satürn kilise kurallarını bir kenara bırakıp Kamerun'un arkasına geçti. Kamerun havlu askılarına ve sandalyelerin arkalarına tutunurken Satürn onun inlemelerine ve çığlıklarına kulak asmıyormuş gibi yapıyordu. Kamerun ise, misilleme yaparmış gibi, Satürn'ün üzerine oturdu, onu büktü ve derisi kızarıp pul pul olana, sürtünmeden bir hale çıkıp pantolonunun önünden görünür şekilde yanana dek sürtündü. Ve Vatikan fermanının kati reddi adına, Kamerun ve Satürn aşkın medeniliğine imada bulunabilecek her tür pozisyondan kaçındı.

Kamerun, onun altındayken defalarca fısıldadığı üzere -üstteyken hiç söylememişti- Satürn'ü seviyor olsa da, banyoya gidip bidenin üzerine oturdu. Kazana küçük bir odun attı ve ılık su musluktan fışkırdığında kısık sesle bide duasını okumaya başladı:

"Suyun da yardımıyla bu adamdan kurtulacağım, bu adamı içimden atacağım. Gideceği Georgian Koyu'na özürlerimi sunarım."

NATALIA

Natalia ve Quinones evlendikten sonra hayatlarını birbirlerine ve otel yönetimine adamıştı. Ve Fransızların Puebla'yı işgalini asla affetmeyen Fransız düşmanları olarak boş zamanlarının çoğunu, Napolyon Bonaparte'ın popülerleştirdiği aforizmaları çürütmeye adıyorlardı. Quinones, odun yığınlarına takviye yaparak ve evlilik belgelerinin orijinalliğini kontrol ederek Natalia'ya otel işlerinde yardım ediyor, görevi bittiğinde ise maun masasında oturup Montreal'deki Fransız Müzesi'ne ve Paris'teki Ulusal Arşiv'e mektuplar yazıyordu.

Henüz Bonaparte'ın en büyük iddiasını irdelememiş olsa da -"Aşkın dünyaya ve bireylere zarar verdiğine inanıyorum. Kısaca, aşkın yarardan çok zarar getirdiğine inanıyorum"- Quinones Napolyon'un diğer tüm beyanlarına karşı savlar geliştirmişti.

Bu nedenle Quinones Napolyon'un, I. Aleksandr'a diplomatik bir mektubunda yazmış olduğu, "Dünyanın tüm kadınları olsa bana bir saat kaybettiremez," iddiasını, okumanın üç ay, altı gün ve iki saat süreceği, dünyadaki tüm kadınların isimlerinin bulunduğu bir listeyle değil, yalnızca bir isim yazarak çürütmüştü: "Marie Louise."

Ve Napolyon'un "düşünecek aşktan başka şeyleri" olduğunu öne sürmesine karşılık olarak da Quinones Napolyon'un birliklerinin giydiği üniformanın fotoğraflarını ve savaş düzenlerinin bir şemasını göndermişti. Her bir üniformanın üzerinde, ilk karşılaşmalarında Marie Louise'in Napolyon'a verdiği dekoratif iğneden vardı, savaşa gönderildiklerinde birlikler daima onun adının baş harflerinin şeklinde mevzilenirlerdi.

Fransızlar ise her zaman olduğu gibi, bunlara kulak asmıyorlardı ve Quinones'in ara sıra aldığı Paris gazetelerinin manşetlerine sarılmış halde gelen porselen bideler haricinde, hiçbir zaman mektuplarını okuduklarına dair resmi bir onay göndermiyorlardı. Quinones'in şevki kırılmıyordu. Sabah bideleri monte edip masasına dönüyor, gece yarılarına kadar mektuplar yazıyordu.

Natalia'nın Bonaparte eleştirisi daha incelikli bir formdaydı, otelin dekorasyonu ve menüsü incelendiğinde belli oluyordu. Etrafta, üzerine çıkılacak hiçbir puf yoktu ve duvarlarda tek bir topografik harita bile asılı değildi. Mutfakta da aşçıların krep veya Napolyon'un en sevdiği hamur işini yapmaları yasaklanmıştı: milföy pasta.

JONATHAN MEAD

Telefonu bir kez çaldırdı ve hemen ahizeyi yerine koydu. Neyi nasıl söyleyeceğinin provasını yapmıştı. Pişman olmuş gibi konuşacaktı, suçluymuş gibi değil.

Son gözden geçirmeler ve simülasyonlar yapılmıştı. Meşgul sesini duymak için kendi telefonunu aramalar, sonsuza dek çalan sesi duymak için mesai saatinden sonra restoranları aramalar, telesekreterlerin klik sesini ve hışırtılarını duymak için eski eşlerin numaralarını çevirmeler. Bir ses duymak uğruna eski arkadaşlar. Kısa vedalar için yanlış numaralar.

KAMERUN

112 Satürn telefonu açtı. Telefonun diğer ucunda, otel sahibi Satürn'ün resepsiyona inmesini istedi.

"Evlilik belgesi..."

"Evet?" dedi Satürn.

"Korkarım sahte. Bu otel balayı çiftleri için."

Satürn itiraz etmedi. Kamerun'a çantalarını toplamasını söyledi ve elinde çantalarla resepsiyon masasına gidip odanın anahtarlarını ve düğümlenip birbirine dolanmış evlilik kemendini iade etti.

"Üzerinize alınmayın. Kimin âşık olup kimin olmadığını biz söyleyecek değiliz. Yalnızca bunu kanıtlayan resmi bir şeye ihtiyacımız var."

"Anlıyorum," dedi Satürn.

Bruce Yarımadası'ndan çıkış yolunda bulutlar aşağı çöküp her şeyi örttü, Satürn ve Kamerun'u beyazlığın altında mahsur bıraktı. Arabayı yolun kenarına çekip motoru kapattılar ve çantalarını açıp birbirlerinin buruşuk kıyafetlerine sokulup sarıldılar. Titreştiler ve uyumadılar.

Satürn Kamerun'u öptü ve ona, onun olan isimle seslendi; ilk defa hissetmesi gereken açlık spazmlarını hissetti ama bunun aşk mı yoksa açlıktan ölmek üzere olduğunun sinyalleri mi olduğunu bilemedi.

"Miden gurulduyor. Karlar eriyince gidip yiyecek bir şeyler alırız," dedi Kamerun ve Satürn'ün saçlarına dokundu.

Kar temizleme makinesi gelip don çözülünce binlerce adaya ayrılmış bir arazinin önünden geçtiler. Köprünün üzerine çıktıklarında toprak birleşti ve bahar

havası, arabanın tavanındaki karları eriterek sokulmaya başladı. Günün geri kalanında, Philadelphia şehrine varana dek arabayla ilerlediler.

Philadelphia'da arı sokmalarının kızarıklığı azaldı, Kamerun'un başının üzerindeki hale tamamen gözden kayboldu ve Satürn sona kalan iğneleri de onun vücudundan toplamayı bitirdi.

"Neden arılar?" diye sordu.

Kamerun insan kederli olduğunda tek seçeneğin ya arılar ya da seks olduğunu söyledi.

"Balarıları ya da düzüşmek," dedi.

Kamerun'un kederi Federico de la Fe'ninki kadar büyük çapta değildi, ama ne ateşle ne balarılarıyla ne de düzüşerek dindirilebilecek bir kederdi bu. De la Fe'nin ıstırabı daha derinlere iniyor, ciğerlerinin minicik hücrelerine bile sirayet ediyordu ve her zaman bir tedavi olasılığı vardı - Merced'in geri dönüşü. Ama Kamerun için hiçbir geri dönüş ya da barışma mümkün değildi. Yalnız geçirilen bir çocukluğu ve sadece yetiştirilmesine değil elbiselerinin eteklerinin altına da el atmak isteyen babaların geçit törenini unutmanın yolu yoktu.

Philadelphia'da yerli arı yoktu. Güney'den, Karayip adalarından ithal ediliyorlardı, kimisi de delikler açılmış ayakkabı kutularının, kavanozların ve pencereli sepetlerin içinde Florida burnundan getiriliyordu. Ve Kamerun, boş cam kavanozlarıyla, eşarbı rüzgârda uçuşarak, ayakları Delaware nehrinin kıyısında arıcıların gelmesini bekliyordu. Yüzlerini örten tel örgü maskeleri ve eldivenleriyle geldiler, Kamerun'un boş kavanozuna takviye yaptılar ve gittiler.

NATALIA

El Hotel de los Novios'un, üç genişleme ve dört farklı dekorasyon düzenini içeren elli yıllık geçmişinde Natalia ve Quinones yalnızca üç sahte evlilik belgesi ortaya çıkarmışlardı.

İlki, özenli bir kaligrafiyle ve sulh hâkiminin mührüyle damgalanmış olsa da, bavullarını ve kollarında on üç yaşındaki gelinini taşıyan elli yaşında bir adam tarafından getirilmişti. Belge orijinal olmasına rağmen, damat gelin için kimlik belgesi gösterememişti ve Natalia ve Quinones çifti geri çevirmek zorunda kalmıştı.

İkincisi Arjantinli bir çiftti; evlilik belgeleri ucuz, silik mürekkepbalığı mürekkebiyle ve öylesine okunaksız bir şekilde yazılmıştı ki Quinones yeni evlilerin isimlerini zar zor seçebiliyordu, mecburi ek sayfada tanıkların isimleri de kasten kuş pislikleriyle gizlenmişti. Quinones parşömenin üzerinden kuş bokunu kazımaya çalışınca gelin, tanıkların ismi ortaya çıkarsa sadece isimleri yazılı olanların değil aynı zamanda bu isimleri okuyanların hayatlarının da tehlikeye gireceğini söyleyerek karşı çıktı. Natalia ve Quinones isimlerin üzerini kapalı ve belgeyi geçersiz halde geri verip çifti belge talep etmeyen bir motele yönlendirdi.

Üçüncüsü ise, oteli işlettikleri son yıllarında, Natalia güneş yağı koklamaya, kum ve Hindistan cevizi sütü ithal etmeye başlamadan önce geldi. Belge steril mürekkeple basılmış, Kamerun ve Satürn isimleri kalın harflerle yazılıp altları çizilmişti ve gerekli tüm imzalar noktalı satırların üstüne özenle atılmıştı. Belge o kadar inandırıcıydı ki Quinones kutsal suyun kâğıttan yayılan kokusunu

alabiliyor ve rahibin ellerinden bulaşmış yağlı misk lekelerini görebiliyordu. Ve uzun boylu, yüzü soğuktan ve rüzgârdan yanmış, başının üzerinde bir hale olan gelin ile Napolyon gibi kısa boylu, elinde valizler ve kar şemsiyesiyle damattan oluşan çift, ikna edici bir şekilde evli gibi görünüyordu. Natalia Satürn'ün kısa boyundan ve Kamerun'un kollarının kırmızılığından şüphelense de, onlara üçüncü katta, Georgian Koyu'nun sularına bakan bir oda verdi.

İlk başta, tipografik bir hata gibi göründü ama Quinones belgeyi yeniden okuyup hem haritalara hem de kilise rehberine başvurarak törenin yapıldığı yeri bulmaya çalışınca buranın yalnızca hayallerde var olduğunu fark etti.

JONATHAN MEAD

Telefonu çaldırdı. Dört defa çaldırdı ve sonra kapattı. Numarayı yeniden çevirdi, kimsenin açmayacağının tamamen bilincinde, kulağı ısınana dek çaldırdı da çaldırdı. Aramakta üç gün gecikmişti. Kızı, kiralanmış bir Buick'in ön koltuğunda dünyanın dokuzuncu harikasına doğru yola çıkmıştı.

KAMERUN

Kamerun uyurken Satürn onu izliyordu. Cam kavanozlar yine boşalmıştı ve kolları iğnelerle benek benekti. İki arı odanın içinde vızıldayıp duruyordu, bir başkası da kendisini Kamerun'un artık uzamış ve biçimsizleşmiş kasık tüylerinden kurtarmaya çalışıyordu; halının üzerinde ise iğnelerinden yoksun bir ölüler yığını vardı.

Arının Kamerun'un tüylerinin arasından geçip karnının üzerinde ortaya çıkışını seyretti. Arıyı kanatlarından tutup kaldırdı ve kendi koluna bastırdı. Zehir vücuduna girip bir anda damarlarını şişirerek kan dolaşımını yavaşlattığında, aşağıdakilerin tümü Satürn'ün zihninden silindi:

1) Federico de la Fe'ye açtığı savaş
2) Kamerun
3) Liz

Satürn çok uzun zamandan beri ilk defa, çocukların çayırlarda tek başlarına bırakıldıklarında hissettikleri yalnızlık hissini duyumsadı—sanki dünyada çimenlerin yumuşaklığından başka hiçbir şey yokmuş gibi.

BÖLÜM ON İKİ

●

SATÜRN

Kadınlığa saydırmaca: Son savaşında, kaybettiği savaşta, Napolyon askeri stratejilerin en tahmin edilebilir olanını kullandı. Birliklerinin tüfeklerini çiçeklerle değiştirdi ve mataraları Marie Louise'in en sevdiği parfümle doldurdu. Savaşa güllerle ve parfüm kokulu nefeslerle, parmaklarının ucunda, üzüm bağlarının üzerinden uygun adım ilerleyerek gittiler; sıcak hava balonlarından aşağı bakan askerler ML harflerini net olarak seçebiliyorlardı. Üç bin asker kıyıma gönderildi, üstü üste yığılan cesetleri yükseldikçe yükseldi, onun bahçesinde kokuşup kan döktüler. Cepleri çikolatalarla, küpelerle dolu takviye birlikleri geldi ve onlar da telef oldu. Vücutlarından akan mürekkep onun kapısının dibinde birikerek harfler oluşturdu ve Fransızca sözlüğe yeni bir kelime kazandırdı: *kaltak.*

Marie Louise kelimenin etimolojisini ve nerelerde kullanıldığını araştırdı. Alıntılar genellikle İncil'le ilgiliydi ama başkaları da vardı:

Cennet'ten düşüşte
kaltak.

Samson'un hikâyesinde
kaltak.

Heat filminde, Val Kilmer'ın mahvoluşunda
kaltak.

Satürn'ün hikâyesinde
kaltak.

aşkta
kaltaklar.

medeniyetin çöküşünde
kaltaklar, kaltaklar, kaltaklar, kaltaklar, kaltaklar ...

BÖLÜM ON ÜÇ

●

ARICI

Sigara içmiyordu ama çarşaflarda her zaman sigara yanıkları ve kıvrımlarının arasında ölü arılar olurdu. Kasık tüyleri tıraş edilmemişti ve karman çormandı.

"Satürn'ün yüzünden," dedi.

Onu suyla ıslattım, o da kutsal olmayan şeyler yaptı ama hale yine de parıldıyordu. İki takım çarşafın ve gardırobun neredeyse kundaklanmasının ardından hale yok olmaya başladı. Ama o yine de birtakım önlemler aldı: başı arkaya atılmış, başka bir şeyin alev almasını engellemek üzere içi su dolu lavaboya daldırılmış vaziyette, oturarak ve tavana bakarak uyudu. Ama sabah olduğunda su buharlaşmıştı ve lavabonun porseleni baloncuklar çıkararak kararmıştı.

Azizlerle birlikte yaşamak işte böyle bir şeydi.

Ama bazı beklenmedik ayrıntılar da vardı. Kateşizmde hiçbir zaman öğretilmeyen, hatta lafi bile edilmeyen ayrıntılar. Azizliğe uymayacak kelimelerle konuşuyor ve aşk olmayan şekillerde sevişmek istiyordu. Vakur ve sessiz biri değildi ve yumuşak bir şekilde konuşmasına rağmen, sözlerinin çoğu küfürdü.

"Satürn'ü siktir et," dedi. "Hikâyenin tamamını anlatmıyor." Onu bu yüzden terk etmişti, yalancı olduğu için.

Bazen hiç konuşmadığımız geceler olurdu. Eldivenlerimi ve yüzümü örten tel örgü maskemi çekip çıkarırdı; birbirimize balarıları bastırır, sonra da karanlıkta, yalnızca onun halesinin aydınlığında sevişirdik. Ve bir de bana Satürn'ün söylediği tüm yalanları bir bir sayarken not aldırdığı günler olurdu:

63. Rita Hayworth kesinlikle Meksikalı değildi.

64. Kederin devası yok.

65. Bide Fransa'dan gelme değil.

66. İçki Yasağı döneminde televizyon yoktu.

67. Onu sevdiğimi hiçbir zaman söylemedim.

Liste altmış dört sayfa boyunca uzayıp gidiyordu.

"Sen *Akkor Işığın Kitabı*'nı okudun mu?" diye sordu. İkinci cümleden sonrasını okumamıştım ama düşünceli bir şekilde, sanki "Hayatımda okuduğum en güzel şey," dermişçesine başımla onayladım.

"O kitap tam bir zirva. Kimse o şekilde düşünmez," dedi ve halesinin ışığı iyice yoğunlaştı.

BÖLÜM ON DÖRT

Sessiz kalacak, hikâyeni yazmana izin verecek, geçmişin senin gördüğün şekilde kalmasına izin verecektim. Çünkü nazik olmayan bendim; pervasız olan, söyleyeceğin ne varsa hak eden bendim. Ama bu bir roman - artık sadece seninle benim aramda değil. Çok fazla kişiyi işin içine kattın, dünyadan çok fazla şey karıştırdın ve burada kötü kişi ben olmayacağım. Nefretini, kızgınlığını, hatta acımasızlığını bile hak ediyorum; karşı çıkacak değilim. Ama bu senin hakkın, yaptığım hatanın karşılığında sana verilen hak bu; paylaşılabilecek bir şey değil. Bu hakkı başkalarına aktaramazsın.

Ama tam da böyle yapıyorsun; okurları marul toplayıcılarına, beni de Rita Hayworth'e çeviriyorsun. Satıcı, sadakatsiz, Malinche, orospu. Ve sen tabii ki sadık ve nazik olansın, Monte'ye sadık kalan tek kişi. Romantik kahramansın.

Hakaretlerini ve çürük marul başlarını fırlatacak olan marul toplayıcıları ordunu yetiştiriyorsun. Bu yüzden uyanıyorum ve kapıma fırlatılan leş yığınını koklamak zorunda kalıyorum; peki sen bunun, sana yaptığım şey için ağlayıp sızlanmamı sağlayacağını falan mı sanıyorsun? Benim hatırlamak için çürümüş marul kokusuna ihtiyacım yok. Yaptığım yanlıştı, bunu biliyorum ve ben kendi leşimi taşıyorum.

Ama Sal, ben senin Rita Hayworth'ün olmayacağım.

Seni sevdim, seni çok sevdim ama bir şey değişti. Sen de la Fe'yle savaşmaya gittin ve sonra Monte'den olmayan, tek kelime bile İspanyolca konuşamayan ve ömrü boyunca EMF diye bir şey duymamış, *menudo* işkembesini hiç tatmamış biri çıktı ortaya. Ona âşık oldum. Ve bu yüzden sen beni yalnızca kalbini kırmış kadın olarak değil, aynı zamanda Monte'ye sırtını dönmüş kadın, adam satan biri olarak da göstermek istiyorsun.

Ben de bu yüzden evden taşındım ve senin yerine beyaz bir herif koydum ama bunun, senin yaptığının, senin sattığının yanında lafi bile olmaz. Düzgünce

yazılmış bir kâğıt tomarı içine sen sadece doğup büyüdüğün yeri, EMF'yi ve Federico de la Fe'yi değil, aynı zamanda beni, büyükbabanı ve büyükanneni ve onların ötesine uzanan nesilleri, anavatanını, arkadaşlarını, hatta Kami'yi koydun. Her şeyi sattın, kendini sakladın. Sen kaldın ama geri kalan her şeyi sattın. Bunların hepsini onların ellerine verdin, peki ne için? Yirmi dolar ve kitap kapağının üstünde adının görünmesinin getireceği şöhret için.

Burada niyetim seni cezalandırmak ya da suçlu hissetmeni sağlamak değil. Ne yapmak istiyorsan onu yap. Tek isteğim var senden: Benim bu sayfaların ötesinde de var olduğumu unutmamalısın. Günün birinde, ne zaman bilmiyorum, çocuklarım olacak ve onların, annelerinin sadakatsiz ve acımasız göründüğü ve kahramanı küçük düşürdüğü bir kitap bulmalarını istemiyorum. Sal, eğer beni hâlâ seviyorsan, lütfen bu hikâyenin dışında bırak. Kitaba yeniden başla, ben olmadan.

kaltak

KÂĞIT İNSANLAR

SALVADOR PLASCENCIA

Babama, anneme ve kız kardeşime

ÜÇÜNCÜ KISIM

Gökyüzü çöküyor

BÖLÜM ON BEŞ

III

SATÜRN

Gökyüzünde buluttan başka bir şey görünmüyordu. Apolonio cam beherlere boya damlatıp ardından solüsyonu süzgeçten geçirerek yağmur suyunu test etti. Üç örneklemeden sonra sonuç kesinleşti: atmosferde Satürn'ün parçacıklarından eser bile yoktu.

Froggy teyit etmek için planetaryumu aradı. "Güneş sisteminde yalnızca sekiz gezegen var," dedi astronom.

Her daim Satürn'ün ağırlığını omuzlarında hisseden babamsa artık yürürken dimdikti ve adımları öylesine hafifti ki en sığ su birikintilerini bile kıpırdatmıyordu.

Haber yavaş yavaş El Monte'deki tüm hanelere ulaştı. İnsanlar barınaklarından çıktılar ve çalılardan örülmüş çitleri kırpmaya, kuş havuzlarında birikmiş olan leş kokulu suyu boşaltmaya başladılar. Kamyonlarının motor kapaklarının altına bakıp karbüratörlere gazolin döktüler ve akü başlarındaki korozyonu kazıdılar.

Ama biz ikna olmamıştık: EMF'nin geri kalanı çimlerini düzeltir ve motorlarını çalıştırırken Pelon su kulesine tırmandı ve sarnıcın çatısına bir siren yerleştirdi. Froggy, Sandra ve babam kemerlerinde karanfil bıçaklarının yanına sıkıştırılmış birer işaret tabancası taşıyorlardı. Bu, bizim uyarı sistemimizdi.

Babam fazla uzağa gitmeyi göze almadı. Verandanın merdivenlerine oturdu, başını kaldırıp sürekli gökyüzüne bakarak Froggy ve Julieta'yla konuştu.

Sandra, bir silahlı soyguncununki gibi kemerinden sarkan işaret tabancasıyla evin önünden geçti; elini sallayarak selam verdi ve başını eğip Froggy'nin elini sıkan Julieta dışında, herkes ona el salladı.

Müsaade istedim ve Ferris Yolu boyunca Medina Meydanı'na doğru Sandra'nın peşi sıra kaldırımdan yürüdüm. Orada, Apolonio bez bir havluyu sallayarak dükkânındaki tütsü bulutunu havalandırıyor, tel tel dumanları kapısından dışarı, özgürlüğüne kavuşmuş gökyüzüne doğru itiyordu.

Benden önce Sandra vardı.

Yastıkların arasında hâlâ pamuk ipliği buluyorum, onun beceriksiz tığ işlerinin kalıntıları: gevşek ilmekler ve iplik budakları.

Ama Froggy'nin ensesindeki motif çetrefilli ve yetkindi, "EMF" harfleri, *Akkor Işığın Kitabı*'nın transkripsiyonunu yapan keşişlerin kullandığı o süslü Eski İngilizce ile yazılmıştı.

Froggy ondan nadiren bahsediyor; çoğu insan da böyle olmasını isterdi. Sevgilinizin sizden öncekinden bahsetmesini istemezsiniz ama yine de bir çeşit onay ararsınız—geçmişle hesaplaşıldığına, açılan yaraların iyileştiğine, iltihap toplanmadığına, kuluçka evresinde aşk kalıntıları bulunmadığına dair.

İplikler, eski çoraplar ve yarısı boş losyon şişeleri buluyorum. Onları havaya kaldırıp Froggy'ye gösteriyorum, o ise yalnızca "Onlar Subcomandante Sandra'ya ait," diyor, eşyaların eve nasıl geldiğini umursamayan, duygusuz bir tavırla.

"Hâlâ onu düşünüyor musun Froggy?" diye sordum.

"Evet, tabii ki. Herhangi bir taktiksel kararda Subcomandante Sandra'ya danışırım."

"Hayır, Froggy. Başka şekillerde düşünüyor musun onu?"

"Hayır, Julieta. Bütün bunlar geçmişte kaldı."

"Yani domino masasında onu gördüğünde onunla birlikte olduğunuz zamanları düşünmüyor musun?"

"Bir savaşın ortasındayız. Bunları düşünmüyorum. Sen ve ben, kendi hayatımızı yaşayabilelim diye Satürn'ü alt etmenin yollarını düşünüyorum ben. Biz yatakta ya da mutfak masasındayken yukarıdan bakan kimse olmasın diye. Subcomandante Sandra ve benim üzerimden çok zaman geçti ve sorduğun şekilde düşündüğüm tek kişi sensin artık."

Ama geceleri onun boynunu öpüyor, mürekkebi çıkarmaya çalışarak tenini tükürüğümle ıslatıyordum.

Bazı kabileler zararsızdır: Tutkal Koklayanlar ile sizden yalnızca sadaka ve dua isteyen Keşişler mesela. Bir de diğer kabileler var, babamın bana selam vermeyi bile yasakladığı kabileler. Ellerinde şeker kamışı dilimleri ve pantolonlarının arkasında sakladıkları ağlarla gezen Çingeneler, emlak ve bina kontratları satan Tijuanalılar - çocuk hırsızları ve adi inşaatların mimarları olarak nam salmış kabileler. Ve bir de babamın güvendiği, Apolonio gibi şifacılar var. Şifacılar sürüler halinde ya da belli bir düzen içinde gezmiyorlardı; onlar tek başına ve mutlu bir yalnızlık içerisindeydiler. Kin tutmuyor ama birlik de olmuyorlardı, ne Newton'ın ne Hipokrat'ın prensiplerine bağlıydılar, ne kiliseyi ne de papayı tanıyorlardı.

Pazar ekonomisi içerisinde, kendi prensiplerine göre, yalnızca müşterilerinin ihtiyaçlarına sadık biçimde hareket ediyorlardı. Ve aksine, şüpheli olan bir şey varsa o da bu tarafsızlıktı - Apolonio'nun ne Satürn'ün ne de EMF'nin yanında yer alması.

Şifacının işi salt ticari bir alışverişti, müşterilerin ihtiyaçlarına cevap vermekten ibaretti: öfkeli bir çiçek toplayıcısına arsenik satmak ve ardından, günler sonra, yıllardır işçileri aldatan, sararıp solmakta olan tartım görevlisine panzehiri satmak. Ama şifacı, katı bir profesyonellikle, aynı zamanda sırdaştı. Vatikan'a karşı hiçbir sorumluluk taşımayan bir günah çıkarıcı. Şifacıya söylenen şey, aksi talep edilmediği takdirde, şifacıda kalırdı. Yani şifacının dükkânına girip bir torba limon istersen hiçbir şey sormaz, bir fiyat söyler, sen başınla onaylarsın, o da sana limonlarla dolu kahverengi bir kese uzatır. Alışverişe dair konuşulanlar bu kadardır.

El Monte çok uzun zamandır ilk defa kanaatkâr bir Kaliforniya çiftçi kasabasının tasasız yaşamını sürdürüyordu.

Federico de la Fe'yle oturdum, domino taşlarını karıştırıp kendi yedi fildişi taşımı aldım ve çift altılıyı oyun tıkanmadan önce elimden çıkarmaya baktım. Aklımızda savaş yoktu; kafamız rahatlamıştı, düşüncelerimiz Satürn'ün altındayken kaçındığımız yerlere gidebilirdi.

Kendimizi düşünmekten alıkoyduğumuz, sadece askeri strateji değildi. Bunun dışında; seçenekleri, olabilecekleri, bizi başka bir yere götürecek yolları ölçüp tarttığımız o huzurlu irdeleme anlarını da yasaklamıştık kendimize.

Geri dönüp baktığımız, başka aşkları ve kasabaları düşündüğümüz anları. Gidip gördüğümüz ve belki de ait olduğumuzu düşündüğümüz, meyve bahçeleri ve meşe gölgeleri arasında gerçek nehirleri ve mevsimleri olan o yeri. Ya da o diğer kişiyi; belki de, ne çiçeklerin ne küllerin olduğu o kasabada onunla olmayı. Bir işe yaramaz ama en azından hatıraları ve nostaljinin kaslarını çalıştırmış olursun.

Ve biz kurşunla kaplı evlerimizde düşünmekte ve hatıralardan söz etmekte özgürken, Julieta her zaman yanımda olur, herhangi bir düşüncelere dalma işaretini hemen yakalardı.

"Froggy, bana ne düşündüğünü söyle," derdi, savaşın neyle ilgili olduğunu anlamayarak.

Ama bugün Monte sokaklarında dolaştım, kimi zaman başka bir yerde olduğumu hayal ettim. Çiçek ve gübre kokusunu taşıyan meltem beni Monte'ye, Sandra'ya ve sonra da Julieta'ya dair düşüncelere döndürdü. Sandra'nın boynuma dövme yaptığı ve benim, aşkımızı ve karanfillerden doğan çetemizi onurlandırmak için onun elbisesinin içini çiçek yapraklarıyla doldurduğum güne.

Satürn de okul da olmayınca, babamdan başka sakınacak kimse kalmamıştı. Öğleden sonrayı, fazla gelişmiş bir karanfilin gölgesinde, Froggy'nin bana verdiği kelebek bıçağı yardımıyla limon dilimleyerek geçirdim. Odamda kapalı kalıp çekirdeklerin acı etini ve cilalı kabuğu çiğnemek zorunda değildim; onun yerine çekirdekleri havaya tükürdüm, kabukları yere attım.

Özgürleşmenin sağladığı imkân, kurşundan kalkanın dışında yaşamak buydu işte.

Limonlarımı yiyip boşalmış kesem ve limon asidiyle kavrulmuş dilimle, kucağım ve ellerim yapış yapış lekeler içinde Apolonio'nun dükkânına döndüm.

"Babam anlayacak," dedim, parmaklarını gösterip dilimi çıkarırken.

Sakin bir şekilde ellerime sabun yağı sıktı, sonra da ponza tozu serpiştirdi.

"Köpürt. Bu, ellerinin icabına bakar. Elbisen için de süngerim var. Nefesin için çiçek yaprakları çiğneyebilirsin."

Soyulan deriyi görsün diye dilimi yine çıkardım ama o yalnızca hayır anlamında başını salladı. Dilim için yapabileceği bir şey yoktu.

De la Fe'ye hiç söylemedim. Gömleğimin düğmelerini çözüp cepleri bütün gökyüzü parçacıkları boşalana dek silkeledim. Gece olunca, verandamdan gökyüzündeki boşluğu görebiliyordum. Satürn'ün yatak odasının ışığı açılıp kapandıkça titreşen o yamanmamış deliği görüyordum.

"Smiley, sence Satürn gitti mi?" diye sordu Froggy.

"Yalnızca mutsuz o," dedim.

"Gezegenler mutsuz olamaz," dedi.

"Ya Pluto?" diye sordum.

"Evet ama o, çok küçük bir gezegen."

Froggy, kadim felsefeye dayanan, belli bir miktar biriktikten sonra kederin sona ereceğini öngören bir inanca sahipti. Ve saymaya başladı:

Aziz Nikola

Don Ho

Winston Churchill

Sir John Falstaff

Hepsi de şişman ve neşeli insanlar. Neşe mutlu olmanın en acıklı dışavurumu olsa da, yine de mutluluktu işte.

Ama Froggy Don Ho'nun Hawaii kumları üzerinde gözyaşı döktüğü ve ancak Tiki lambaları söndürüldükten uzun süre sonra ayağa kalktığı gecelerden bahsetmedi. Ya da Aziz Nikola'nın parmaklarından kıymık toplamakla ve terebentin koklamakla geçirdiği saatlerden. Hele Yaşlı Elvis'in üzüntüsünün lafını bile etmedi. Hepsinin içinde en üzücü olanından da bahsetmedi: arka planda reklam müzikleri, sabunlar ve paspaslar için kısa şarkılar çalarken parayla tutulmuş kadınlarla birlikte kadifelere dolanmış olan Don Francisco'dan. Kadınlar pek güzel değildi ama ona ilk aşkını hatırlatıyorlardı. "Porfedia" diye seslenirse kusura bakarlar mı diye sormuştu onlara.

Satürn nihayet, Napolyonvari bir coşkuyla geri döndü. Federico de la Fe varlığını hemen hissetti, ağırlık onu yere serdi. Siren çaldı ve gökyüzüne ateşlenen iki işaret fişeği, her yanı kırmızı parıltılara boyadı.

EMF üyeleri tarlalardan, arabalarının kaporta kapaklarının altından, ağaçların keyifli gölgelerinden alelacele çıkıp koşa koşa evlerine girdiler.

Froggy, Federico de la Fe'yi çimenlerin üzerinde yerde görünce neler olduğunu hemen anladı. İşaret fişeğini gökyüzüne gönderdi, sonra Julieta'yı aramaya gitti. Titreşen ışık belirsizleşmeye başlayınca Sandra ikinci fişeği ateşledi.

Federico de la Fe sürüne sürüne evine girip doğruca barıyoya yöneldi. Silahı lavabonun içine ateşledi, fişeği ileri itip porselenin etrafında sağa sola sekmesine yol açtı. Çıplak elleriyle onu yakalayıp patlayana dek üzerini elleriyle örttü. Kıvılcımların sıcaklığı onu yatıştırdı ve kaşlarını, kirpiklerini yaktı.

"Geri tepti," dedi Küçük Merced'e ama kız dilini saklamakla meşgul olduğu için hiçbir şey söylemedi.

Dışarıda domino taşları sağa sola saçılmıştı; tartılmamış muşambalar ve çiçek sepetleri öylece terk edilmiş, biçilmiş çimler kaldırımların üzerine yayılmıştı. Karbüratörler ve alternatörler sökülmüş ve gazoline bulanmıştı, tornavidalar dişli çarklar ve triger kayışlarının arasına saplanmıştı.

EMF'nin tüm üyeleri yeniden evlerinin içine kaçmıştı ve ortalıkta güneşli gökyüzünün keyfini sürecek kimsecikler yoktu. Kimse derken, kendisini tanıtmakta kararlı olan Smiley haricinde hiç kimse. *Guayabera*'sını sonra da fanilasını çıkarıp evinin önünde yere uzanarak omuzlarını bronzlaştırdı, sonra da yüzünü dönüp gökyüzüne göbeğini gösterdi.

KÜÇÜK MERCED

Acı acı bağıran sirenlerin sesi Apolonio'nun pencerelerinden içeri girdi. Apolonio bana bir kese limon uzattı. Parasını ödedim ve meyveleri elbisemin altına sakladım.

"Gitsen iyi olur," dedi. "Satürn geri döndü."

Koşarak eve gittim. El Monte'nin tamamı kaçışırken siren sesleri ve işaret fişeklerinin titreşen ışığı her şeyi yavaşlatıyordu.

"Küçük Merced, eve git!" diye bağırdı Froggy, Julieta'yı kolundan çekiştirirken. Pelon ellerindeki motor yağını silip pantolonunun üstüne bulaştırdı, kamyonuna atlayıp yanımdan geçerken beni de aracın içine çekti.

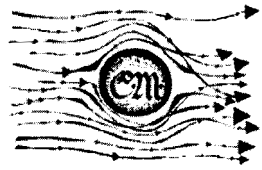
Eve vardığımızda içerisi kırmızı kırmızı parlıyordu. Bir anda dumanla doldu ortalık. Babam tuvaletten elinde küllenen bir fişekle çıktı. Fişeği söndürüp çöpe attı, ben de ön kapıyı indirmeye gittim.

SUBCOMANDANTE SANDRA

Fişeği ateşledim. Zirveye ulaşmasını, sonra da çiçek tarlalarına çakılmadan evvel yıldız kümeleri halinde patlayıp yere düşmesini izledim.

Gri bulutlar uzaklara gitti; yerlerini Kaliforniya yazının sıcaklığı ve havayı ağırlaştırıp hava durumu düzenlerini kaydıran, belirsiz bir varlık aldı.

Batıdan gelen serin meltem El Monte'nin etrafını saran kül halkasının orada yönünden saptı. Hava durumu haritalarında serinletici cepheler, belli bir daireden kaçınan oklar şeklinde gösteriliyordu:

Uzun zamandır ortalıkta görünmeyen çiçek şirketi, bunun üstüne, sızıntıları yamamak ve tüm fiskiyeleri tarlalara taşımak, suyun tamamını kuleden çiçeklere yönelterek çiçek yapraklarının nemli ve serin kalmasını sağlamak üzere sulama ekibini gönderdi.

Kurşundan duvarların içinde, musluklar ve duş başlıklarından yalnızca sıcak hava ve toz aktı. Gün batımına kadar vanalar suyu yeniden evlere çekmedi.

Ve böylece geceler, küvetleri ve lavaboları tıpayla kapatıp sonra da kazanlara, ibriklere ve her bir bardağa su doldurmakla, gündüz kuraklığı başlamadan önce su depolamakla geçirilir oldu.

Sirenleri nihayet susturduklarında El Monte bomboştu. Duyulan tek ses saat başı çalan kilise çanları ve fiskiyelerden gelen fıslama ile tıkırtılardı. Kasabanın üzerine bir sessizlik çöktü; yağ filtrelerini sökerken ve fildişi domino taşlarını ortaya koyarken ıslıkla Rita Hayworth filmlerinden şarkılar çalan sokak tamircilerinin ve çiçek toplayıcılarının hareketli kasabasının tüm gürültüsü patırtısı kesildi.

EMF üyelerinden biri ne zaman kapısını açsa hiç sesini çıkarmıyor ve hiçbir şey düşünmüyordu ya da hiçbir şeyi gözünde nasıl bir şey olarak canlandırıyorsa onu düşünüyordu: toprak, su, çatlamış kaldırım, ayaklar arasındaki doku, yatakların üzerindeki düğmeler ve yukarıda uzanan geniş mavi gökyüzü. İçeriye çeke çeke buz kalıpları ve ayaklı vantilatörler taşıyor, sonra da hemen kapılarını kapatıyorlardı.

Kapısını son kapatan Sandra oldu; yıldız kümelerinin düşüşünü izledi, sıvalı evlerden ve tarlalardan oluşan kasaba manzarasına bakıp bir an için El Monte'nin çiçekler ve karıklar olmadan, EMF ve savaş olmadan nasıl bir yer olacağını hayal etti.

Bir de bütün gün dışarıda kalan, evine sadece akşam geç saatte girip gecenin yarısını duvarlarındaki kurşun plakalarını sökmekle geçiren Smiley vardı. Yorgunluktan tükenmiş ve kaskatı halde, kuruyan teriyle kabuk kabuk olmuş kıyafetleri içinde yatağına girdi.

Devamlı tekrar eden ama hiç hatırlanmayan bir rüyada, Smiley bıçağını çıkarıp Satürn'ün gırtlağını kesti. Bıçak kana bulandı ve kırmızı bir mürekkep sızıntısı yer döşemelerinin üzerinden akarak Smiley'nin açtığı delikten süzüldü; kan, mavi gökyüzüne damlamaya başladı, ufku kirletip öğleden sonrayı mora boyadı.

Diğer rüyalarda, gün doğumunda ona gelen ve hatırladığı rüyalarda, bir masada yalnızca o ve Satürn oturuyordu. Bazen *maté* yudumlayıp çiçek yaprakları çiğniyor, bazen de domino oynuyorlardı.

"Comandante Smiley" diyordu Satürn ve Smiley'nin uykudaki yüzüne bir gülümseme yerleşiyordu.

"Su bütün bir düşünce değil. Şekli yok. İstersen bunu düşünebilirsin," dedi babam. Böylece ben de suyla dolu fincanları ve küvetleri, su kulelerini ve rezervuarları, gölleri ve nehirleri düşündüm. Ellerimizde tutabileceğimiz, avucumuzun içinde saklayıp atabileceğimiz nehirleri. Annemin içinde olabileceği nehirleri.

Babamdan süzülen, ılık ve naylon çarşafların üzerinde kıvrıla kıvrıla akan nehir, annemin tarafında set çekilen akıntı. Sonra nehir yok oldu; onun yerine sulama hendekleri, borular ve karıklarla aktarılan, hazırolda bekleyen itaatkâr akıntılar vardı.

Ve durdurulan nehirler, buz küpleri ve buz kalıpları içinde taşıdığımız nehirler.

Siren sesi duyulduğunda pulluğu traktöre bağlıyor, traktörlerin icadından, John Deere'lerden önce, elle yönlendirilen sabanı çekenin öküzlerin omuzlarına asılan tahta boyunduruk olduğunu düşünüyordum. Tohumları ve sapları yemesinler diye onlara ağızlık takılırdı. Dışkıları metal pulluğun üzerine sıçrayıp toprağı gübrelerdi. Öküzler yavaşça öne doğru ilerleyip pulluğu çeker, bir seferde bir karık kazarlardı.

Traktör gelince öküzlerin boyunduruğunu çıkarıp onları makineler tarafından emekliye ayrılan tüm hayvanların gittiği bir otlağa gönderdiler. Orada yonca ve St Augustine çimleri üzerinde, kıçı kırık eşeklerle ve telgraf operatörleri tarafından açığa alınan güvercinlerle yan yana otladılar.

Tarlanın sınırına dizel bidonları yerleştirirlerdi ve çiçeklerin değil meyve bahçelerinin bulunduğu dağ eteklerinden traktörü süren şoför, sifon borusuyla bidonlardan traktörün tankına gaz çekerdi. Traktöre bağlı olan pulluğun, bir seferde dört karık kazan ve eş zamanlı olarak toprağı tersyüz edip tohum eken bu mekanik mucizenin menteşelerini yağlardı. Herhalde Galileo'nun teleskopundan beridir en büyük icat buydu.

SATÜRN

Tarlanın içinde, Pelon'un pulluğu bağladığı yerden sekiz karık ilerde, kaçak kaplumbağa yeri kaza kaza yol alarak Tijuana'yı yaklaştırıyor, bacaklarıyla toprağı güneyden kuzeye sıkıştırıp karıkların tepesinden yalpalayarak ilerliyordu. Resmi ölçümlere göre San Diego şu anda, bir hafta öncesine oranla Los Angeles'a sekiz yüz metre daha yakındı. Makinelerin yaptığı budur işte - şehirlerin arasındaki mesafeleri kısaltırlar. Bununla birlikte, kaplumbağaları yok etmek, parçalarına ayırmak ve kendi yarattıkları şeyi hurdaya çıkarmak isteyen tamirciler vardı. Bu yüzden kaplumbağa, kabuğunun üstüne fiske fiske toprak atarak bir toprak tümseği kılığına girmişti ve her geçen saat El Monte'yi ve sınırı santim santim birbirine yaklaştırıyordu.

KÜÇÜK MERCED

Fıskiyelerin ağzından çıkan, Mulholland su kemerinden borularla gelen, çimento kaplı kanallarla iletilen, gürül gürül akarken kuruyan nehirlerden hatlarla çekilen, okyanusların üzerinde şekillenen kümülüs bulutlarının şiddetinden ve gümbürtüsünden yağan yağmurla tazelenen sular. Ayın dalga yüksekliğini belirlediği, Satürn ve ay aynı hizaya geldiğinde kabaran Pasifik'in tuzlu suları.

BÖLÜM ON ALTI

● ● ●

BEBEK NOSTRADAMUS

Bebek Nostradamus'un annesinin ölümünden sonra -ki bu, her şeyi bilen bebeğin daha doğduğu gün yasını tutmaya başladığı bir ölümdü- ebeveynlik sorumluluklarını üstüne alan şifacı Apolonio oldu. Katarakt ve derin annelik empatisi sahibi yaşlı hanımlardan oluşan bir ağ, Apolonio'yu, aşılanmış ve katranlanmış dallarla olmasına rağmen yine de Bebek Nostradamus'a bağlayan bir aile ağacı gönderdi. Belgenin yanı başında da bir yorgana sarılmış olan bebek vardı. Kundaktaki Nostradamus'u dükkânının önünde porselen bir Maria Magdalena'nın kırılmış ellerini tamir etmeye çalışan Apolonio'ya ulaştırıncaya kadar evden eve aktardılar.

Apolonio bebeği alt bezine iğnelenmiş imzasız bir notla beraber teslim aldı; burada Bebek Nostradamus'un asla kâr amaçlı kullanılmaması gereken güçlere sahip olduğu uyarısı vardı. Apolonio uyarıyı ciddiye aldı, Bebek Nostradamus'un herhangi bir ticari işlemin en az üç metre uzağında bulunmasını ve mümkünse bir duvar ya da perde ile korunmasını sağladı. İşte böyle zamanlarda, Apolonio müşterileriyle ilgilenir ve Küçük Merced bitişik odada Bebek Nostradamus'la oynarken, Bebek Nostradamus kızı kanatlarının altına alıp ona telepatik dersler vermeye başladı.

Basit bir dersle başladı.

"Bu bir düşünce," dedi:

Üç Merced var:
1) Annen
2) Sen
3) Merced de Papel

Bebek Nostradamus herkesin bildiği genel verilerden ve basit, tartışmasız gerçeklerden türemiş olan, duygu ve yargı içermeyen bir düşünce kullandı.

"İşte bu bir düşünce," dedi Bebek Nostradamus, dudaklarıyla değil Küçük Merced'in avucunun içine dokunarak. "Şu anda Satürn bunu görebilir. Senin ya da benim düşündüğüm herhangi bir şeyi görebilir ama kurşun kullanmadan da kendimizi gizleme gücüne sahibiz."

Ve böylece Bebek Nostradamus, tamamen okunaklı ve görülebilir bir düşüncenin nasıl gizleneceğini gösterdi:

Bazen unutkanlığı tutsa da, Satürn bu kitabın kapağının altında olanların çoğunu biliyordu: *Akkor Işığın Kitabı*'na ezoterik göndermeler, Kamerun'un çamaşır sepetinin dibine saklanmış arı kavanozları, El Monte toprağının organik bileşimi ve bu kelimelerin üzerine yazıldığı kâğıdın ağırlığı ve damar yapısı.

Fakat Satürn Bebek Nostradamus'un siyah alanına girmeyi asla başaramamıştı. Ne zaman koruyucu kalkanı delmeye kalksa karanlık daha da genişliyor, derinleşiyordu. Tıpkı diğerleri gibi Satürn de Bebek Nostradamus'un zihin kapasitesinin karanlığa kaydığını varsaydı.

Oysa kalkanın ardında kehanetlerden fazlası yatıyordu. Bebek Nostradamus geleceği öngörmekten fazlasını yapabiliyordu. Âlimlerin en gösterişsizi tarafından sergilenen doğal bir yeteneki bu; bilgisi bu kitabın hikâyesinin ve detaylarının ötesine uzanıyor, geleceğe ulaşmakla kalmayıp ötesine geçiyor, etrafında tam bir daire çizip geçmişle kesişiyor ve nerede isterse orada mola veriyordu.

Katastrofik olaylar, kulelerin yıkılması, bilgi ağacının yanlışlıkla kökünden sökülmesi (rendelenip testereyle kesilerek Fransız puflarına dönüştürülmesi), kızıl bayrakların başarısız devrimleri - bütün bunlar Bebek Nostradamus'un zihninde güzelce düzenlenmiş ve kataloglanmıştı. Fakat aynı zamanda tarihçiler ve onların kayıtları için önemsiz olan şeyleri, hiçbir zaman yazılmayan ve fotoğrafı çekilmeyen şeyleri de biliyordu. Kaplan Maske Santos'u matın üzerine çarptığında Richter ölçeğinin gösterdiği değeri. Santos'un ruhunun, yüzünde pullu maskesiyle ellerini yumruk yapıp ağırlığını aşağı vermek için dişlerini sıktığı sırada bedeninden ayrıldığını.

Bebek Nostradamus çiftlerin özel şeylerini biliyordu. Satürn ve ismi artık ithaf sayfasında yazmayan kadının yataktan yuvarlandığını ve kadının, fişi çekilmemiş bir ütünün ucuna çarparak poposunun sol tarafını tamamen morarttığını. İlerleyen saatlerde Satürn'ün, morluğun merkez üssünü belirlemek üzere işaretparmağını morarmış bölgenin üzerine bastırdığını.

Bir de kayda alınması ya da teyit edilmesi mümkün olmayan sessiz kararlar vardı, sabahın erken saatlerinde ve hüzünlü savaş komutanlarının mahrem zihinlerinde beliren kararlar. Kimi zaman dudaklarda şekillenen ama asla konuşulmayan şeyler. Ancak Bebek Nostradamus onların dudaklarını ve endişeyle çatılan kaşlarını okuyabilirdi. Bu yeteneği sayesinde Napolyon Bonaparte'ın gizli ıspanak rejimini ve boyunu birkaç santim uzatmak, penisini birkaç santim kalınlaştırmak için uyguladığı esneme egzersizlerini öğrenmişti. Ve yüzyıllar sonrasında, Bebek Nostradamus Satürn'ün sabah olumlamalarını dinledi; Satürn, uyumakta

olan Kamerun'a ve komodinin üzerinde ters dönüp can vermiş arı yığınına bakıp ve kendisi için yalnızca onun var olduğunu söyledi. Yalnızca Kami, bir tek Kami.

Ama aylar, aylar geçtikten sonra koyun derisi hâlâ gevşiyor, sevişme sırasında kayıyordu ve Napolyon yataktan inerken daima pufun yardımı gerekiyordu. Bir şilte üzerinde uyuyan ve onu sıkıca saran bir lateks kullanan Satürn ise, Kamerun'a, ona ait olan isimle seslenmekte zorlanıyordu.

Bebek Nostradamus'un bilgisinin çeşitliliği devasa boyutlardaydı ama şimdi tüm gayretini Küçük Merced'e ders vermeye odaklanmıştı.

MERCED DE PAPEL

Merced de Papel ateşi keşfetti. Alevler çabucak yayılıyor, o daha klozete varamadan dirseğinden yukarı tırmanıyordu. Yanık gazete kâğıdının kokusu perdelere sindi ve kül parçacıkları, girdaplarda batmayarak, neredeyse bir hafta boyunca tuvalette yüzdü.

Yanmış ve fazla su çekmiş olan kolunu mutfak masasının üzerine yaslayıp kararan kâğıt parçalarını yırttı, çöp tenekesine atmadan önce düzgün bir şekilde üst üste yığdı. Doğalgaz şirketini arayıp hizmetin kesilmesini istedi. Taşınacak mısınız diye sordular, o da ocağa ya da sıcak suya ihtiyacı olmadığını anlatmak yerine uzun bir seyahate çıkacağını söyledi.

Merced de Papel kendi halkından hayatta kaldığı bilinen tek kişiydi ve nesli tükenmekte olanların hep yaptığı gibi, her şeyi günlüğüne kaydediyordu. Elyazması *cunnilingus*'un açıklamasıyla başlıyor, insan dudaklarının verdiği hazzı belirtiyor ama ona dokunanlara sonrasında ne olduğunu, akan kanı ve diş ipiyle temizlemek zorunda kaldıkları kâğıt hamuru parçacıklarını tariflerle anlatıyordu.

Son girdide ateşin tehlikelerinden söz ediliyor, ardından da kısaca, yanan yerleri tamir etmek için kâğıt torba ve gazete kâğıdının nasıl kullanılacağı öğretiliyordu.

Ama onarım gerektiren yalnızca yanıklar değildi. Ayakkabılardan kaynaklanan sürtünme ayak başparmaklarını parçalıyor ve çatal tutmak gibi basit işler parmaklarını aşındırıyordu. Ve bu yüzden her haftasonu Hollywood'da, ikinci kattaki dairesinden aşağı iniyor, iki köşeyi dönüp gazete bayisine gidiyor ve elinde bir pazar gazetesiyle dönüyordu. Mutfak masasına oturup kâğıt katmanlarını soyuyor, sıyırdığı yerleri taze gazete kâğıdıyla sıkıca sararak onarıyordu.

Yaratıcısı Antonio ile kıyaslandığında kendi origamisi inceliksizdi, genellikle de yapıştırıcı ve seloteybe başvuruyordu. Kötü katlanmış yerler ve tutkal kabukları, bluzu ve eteğinin altında gizleniyordu. Baştan savma katlar ve kesikler soyunduğunda açığa çıkıyor ve erkeklerin dudakları tutkalı ve çentikli kıvrımları hissediyordu.

SMILEY

Smiley Satürn'ü bilerek yaşıyordu. Onun gerçek adını, çarşaflarının rengini ve yayılıp yattığı pozisyonları biliyordu: her zaman yüzükoyun, elleri yatağın kenarlarını kavramış halde.

Ama hiçbir şey söylemedi. Üzerinde yalnızca pantolonuyla, göğsü ve sırtı güneşe ve Federico de la Fe'nin evinin içerisindeki floresan ışığa açılmış halde, de la Fe'nin domino oyununa gitti. Orada, domino oyununun olduğu yerde

-en büyük değerin kayıpla sonuçlandığı absürt bir oyundu, Smiley'nin, atalarının öncülüğünü ettiği matematik prensiplerinin doğrudan bir parodisi olarak gördüğü bir oyun- masanın önünde dikilirken, fildişi taşlar karıştırıldığı esnada Smiley istifa etti.

"Bunu artık yapamam," dedi. "Satürn'ün beni görmesi umurumda bile değil."

Federico de la Fe yalnızca başıyla onayladı ama bilekleri ve elleri gerildi ve melankoli arteriti eklem yerlerini iltihaplandırdı, o da acıyı bastırmaya çalışarak gözlerini kapattı.

Eninde sonunda Federico de la Fe ve EMF, özgür irade adına bir savaşın içerisinde olduklarını anlayarak Smiley'yi affettiler. Smiley'yi domino oyunlarından ve askeri toplantılardan men ettiler ama yine de ona karşı kibar ve medeni bir tavır takındılar, mandıra ayrıcalıklarını ve aylık horoz dövüşlerine ücretsiz katılım hakkını korumasına izin verdiler. Ama Smiley'nin EMF üyeliği feshedildi ve boynunun kenarında uzanan harfler karalanarak siyah kutucuklara çevrildi.

BEBEK NOSTRADAMUS

Başlangıçta Küçük Merced'in çabaları başarılı olmadı. Yalnızca düşünce parçacıkları ve tek tek kelimeler içeren egzersizler felaketle sonuçlanıyordu.

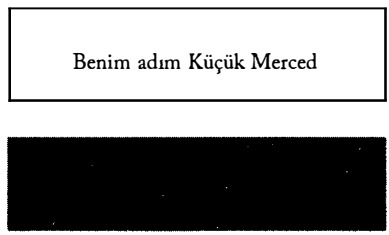
Bebek Nostradamus gösteriyordu:

Sonra Küçük Merced deniyordu:

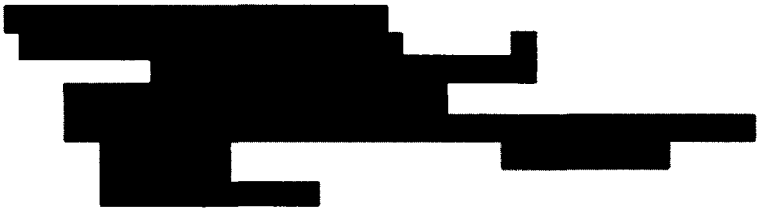

Harfleri, gizlenmek şöyle dursun, daha da vurgulanıyordu. Ama üç gün sonra, Küçük Merced kurşundan tavanının koruması altında alıştırma yaparken, yalnızca temel kısaltmaları değil basit cümleleri de gizleyebilir hale geldi:

Basit ifadelerden sonra, noktalı virgülleri ve virgülleri olan bileşik cümleleri de gizlemeye başladı ve kısa süre sonra bütün paragrafların altından kalkmaya

başladı. Beceri düzeyi yükselerek gelişmiş düşüncelerle boy ölçüşmesine imkân verdi. Dallanıp budaklanan ve teğetler çizerek geri dönen, sonra yeniden bölünüp dağılan düşüncelerle. Öyle ustalaştı ki Bebek Nostradamus'u bile atlatabiliyordu:

Başarılı olduğunda ve düşüncelerine nüfuz edilemediğinde, öğretmenine hürmetinden dolayı Küçük Merced ne düşündüğünü Bebek Nostradamus'un kulağına fısıldıyordu.

MERCED DE PAPEL

Merced de Papel'i sevmeye gelen adamlar oldukça dikkatli bir şekilde hareket ediyorlardı. Ama evden ayrıldıklarında dudakları ve penisleri parıldıyordu ve yara merhemi tüpü sıkılıp bitirilmiş, kapağı öylece yere atılmış, tuvalette unutulmuş oluyordu.

Merced de Papel'in köşeleri tarafından kesilmiş olarak, bir daha asla onunla oturup kendi kan ve tuz lekelerinin bulaştığı parçaları yırtıp atmasını izlemeyeceklerini bilerek ayrılıyorlardı yanından. Buruşturulmuş kâğıtlar masanın orta yerinde birikirken erkekler kimi zaman, en azından öğleden sonraya dek bazı lekelerin durmasına izin vereceğini umuyorlardı.

Ancak Merced de Papel asla tarihin birikmesine izin vermiyor, derisi dünyadan haberlerle devamlı değişiyordu. Ölü bir Samson'un gün yüzüne çıkarılışıyla ilgili haberi soyup çıkardı; sağlıklı saçları toprakta filizlenmiş, kürek ve kazmalara dolanmıştı. Ve ertesi gün, parmaklarının etrafına, takip eden bir haberi, saçlar yüzünden boğularak ölen iki cahil arkeoloğu duyuran manşeti sardı.

Âşıklarının bıraktığı her bir izi ve karalamayı soyup çıkarır, nadiren notları, alışveriş listelerini ve erkeklerin onun üzerine yazdığı küçük hatırlatmaları saklardı: kuru temizlemeciden gömlekleri al, sabah 9'da dişçi randevusu, süt, ekmek, tahıl gevreği. Bir defasında sırtının tamamını soyup çıkarması gerekmişti, çünkü birisi sırtına mavi mürekkeple bin defa Liz ismini yazmıştı.

Merced de Papel'de âşıklarının izi kalmıyordu ama erkekler kesilmiş dudak ve diller, iyice yaşlanana kadar kalacak izler bırakan kesiklerle ayrılıyordu yanından. Los Angeles sokaklarında dolaşıyor, kendilerininkiyle aynı, kâğıt kadar ince yaralara sahip başkalarıyla karşılaşıyorlardı. Kesiklerinin derinliğini ve eskiliğini açığa çıkarmak için öylesine dudaklarını yalayarak, kimi zaman da yarık dillerini kertenkeleler misali çıkarıp hemen geri çekerek kendilerini tanıtıyorlardı.

Ama bu sözü edilmeyen bir kardeşlikti; ne Merced de Papel'den ne de yaraların sebebinden söz ediliyordu. Sohbetleri yaşadıkları şehirler ve çalıştıkları işlere dairdi. Tat alma cisimcikleri lime lime olmuştu ve artık soslarını karıştırırken

hafızasına ve kesin ölçülere güvenmek zorunda kalan gurme bir şef dışında, aralarında pişmanlık duyan yoktu.

Merced de Papel'in birçok âşığı vardı. Herhangi bir gecede, Musso&Frank'in restoranında masa bekleyişi yarım saati aşınca, bir çay kaşığına tuz döküp iki diş sarımsak kıyan şef, (her ikisi de birer Sezar salata ve tuzsuz mercimek çorbası taşıyan) iki garson, üzerinde kumaş pantolon ve yünlü bir süveter olan sekiz numaralı masadaki müşteri ve bifteklerinin orta pişmiş olmasını, yanında da şefin özel terbiye karışımını isteyen on iki numaralı masadaki iki müşteri, Fransız ve Napa şaraplarını bizzat teslim eden tedarikçi ve acil çağrı üzerine, kauçuk yalıtımlı çelik parmaklı ayakkabılarını giymeyi unutup restoranın batı tarafında arızalanmış olan iki sigortayı değiştirmek için gelmiş olan elektrikçi - hepsi birden dudaklarını yalardı. Bu, kâğıtla kesilmiş olanlar için hem bir selamlaşma şekli hem de bir dayanışma işaretiydi.

SMILEY

Smiley duvarlarındaki kurşun plakalarını söküp indirdi ve çatıyı açarak oturma odasını avluya dönüştürdü. Yatak odasına ise, geometri problemleriyle uğraşıp durduğu masasının üzerine bir çatı penceresi yerleştirdi.

Tövbe eden gangsterler sonunda buraya varır: matematikçi olmak için dünyadan ellerini eteklerini çekerler. Ama Smiley inzivaya çekilerek ya da sürgüne giderek ortalıktan kaybolan o çalışkan tiplerden değildi. O, çıplak yatan ve başının üzerindeki çatı penceresinin camı türevlerini ve grafiklerini büyütürken teoremler çözen bir teşhirciydi.

BEBEK NOSTRADAMUS

Bebek Nostradamus *Kâğıt İnsanlar*'ın nasıl bittiğini biliyordu. Sade, beş kelimelik bir cümleyle sonlanıyordu: "Bundan böyle kederin devamı olmayacaktı." Tüm karakterlerin kaderini biliyor, gördükleri bu kitabın sınırlarının dışına uzanıyordu. Okurların kitabı nasıl tuttuklarını biliyordu; kimisi açtığı kitabı kucağına alırken kimisinin kitabı bir masanın üzerine yerleştirdiğini, kimisinin her bir sayfayı çevirirken parmağını yalayıp sayfanın köşesini tükürüğüyle ıslattığını...

Ve bir de, yalnız olduklarında, kitabı açıp Merced de Papel'in orasını yaladıklarını düşünerek sayfaların köşelerini yalayan okurlar vardı. Kanları birikir, kitabın sırtındaki kanıklara akardı. Ve onlar, yani kâğıtla yakın ilişkide olan okurlar, dışarı çıkıp yaralarını ve acıyan dillerini görücüye çıkarırcasına dudaklarını yalar, Merced de Papel'in âşıkları arasına katılırlardı.

Bilgisinin ağırlığı kaslarını zayıf düşürüyor, kehanetleri uzuvlarını hırpalıyor ve onu bereli kollarını kaldıracak güçten aciz bırakıyordu. Her şeyi bilmek Bebek Nostramamus'un sinir dokusunu tahrip ediyordu, gelecek elli yıldan ilerisine baktığında migren ağrısı beyninin içine işliyordu. Ama yıpranan sadece bedeni değildi; katı ve talepkâr ahlaki kurallar da vicdanına eziyet ediyordu. Ahlaklı tüm kâhinlerin uyduğu kurallardı bunlar – kehanetlerine hiçbir zaman inanılmayan Apollo'nun Cassandra'sından etrafını saran öğrencileri nereye gitse onu yalnız bırakmayan, önceden bildiği gibi, şelaleden aşağı kayaların üstüne düşerken bile peşinden gelen Johann von Trittenheim'a kadar gelecekten haber veren herkesin.

Kâhinliğin bütününü kapsayan üç yasa, ilk olarak kumtaşından duvarların üzerindeki hiyerogliflere yazılmış, sonradan papirüse aktarılarak her bir kıtaya

bir nüsha gönderilmişti. Köşeleri çentikli ve renkli mürekkeple hakkedilmiş olan papirüs şöyle diyordu:

YILDIZLAR TARAFINDAN KUTSANAN, KEHANETTE BULUNMA BECERİSİ BAHŞEDİLENLER İÇİN DAVRANIŞ YASALARI

1. Kâhinler ne tehdit ne parayla devletin memuru olarak çalışır.
2. Verilen hizmet madeni para ya da tene temasla takas edilemez.
3. Yaklaşan ölümler duyurulmayacaktır - kan bağı olan akrabalar söz konusu olsa bile.

Bunlar geleceği görenler için belirlenen yasalardı ama Bebek Nostradamus hem geçmişi hem geleceği görebiliyordu. Kilitli kasaların içini görebiliyor ve klapalarını askeri rozetlerle süsleyen adamlar tarafından yazılmış şifreli belgeleri çözebiliyordu; tüm savaş planları onun telepati erişimine dahildi. Hepsi aynı kadına yazılmış, kelimeler farklı yazılıp farklı şekilde düzenlenmiş olsa da hepsi aynı şeyi söyleyen -"Bir gün seni bağışlayacağım; o güne dek bana dokunduğun her yerde kabuklar olacak"- özenle katlanmış ancak hiçbir zaman gönderilmemiş mektuplarla dolu ayakkabı kutularının içini görebiliyordu.

Bebek Nostradamus'un büyük güçleri sebebiyle, onun yeteneklerini eylemlerini daha da sınırlayan ek yasalar yönetiyordu. Bebek Nostradamus, bilgiyi zamanından önce açığa vurarak Satürn'ün ayağını kaydırma ve romanın tamamını sabote etme gücüne sahipti. Karakterlerin başına ne geleceğini bir bir sıralayıp hemen burada, her şeye son verebilirdi: savaşı kimin kazanacağını duyurur, Merced'in Federico de la Fe'ye dönüp dönmeyeceğini ya da Liz'in diasporasının onu Satürn'e geri getirip getirmeyeceğini açıklardı.

Bir özet terörü yaşanırdı o zaman; her şeyi zamanından önce gündeme getirseydi. Ama Bebek Nostradamus onurluydu, mesleğinin yasalarını asla ihlal etmezdi ve Küçük Merced'e yalnızca yasaların izin verdiği kadarını öğretiyordu.

Kendi annesinin ölüm gününü ve saatini bilmesine rağmen hiçbir şey belli etmemişti. Annesinin öldüğü, havanın görece güzel ve nemin düşük olduğu salı günü, Bebek Nostradamus kadının avucunun içine dokunmuş, evden çıkmadan önce ona, "Seni seviyorum, anne," demişti. Annesi üç gün sonra kiraz ağacından bir tabutta, karanfillerden bir çelenk ve ardında tespih çeken rahibeler alayıyla eve dönmüştü.

MERCED DE PAPEL

Merced de Papel hiçbir zaman aşkın kalıcılığına inanmadı. Onun için bir mevsim sürecek bir gönül macerası bile şaşırtıcı derecede abesti.

"Bu, yanan ve küle dönüp yok olan bir şey." Yerleri süpürüp gazete kâğıdı kırıntılarını faraşa doğru iterken söylediği buydu.

Herhangi bir tutuşma, şiddeti ne olursa olsun, en nihayetinde sönmek zorundadır. Kimi yangınlar sadece kıvılcımın çakma anı kadar sürerken diğerleri süpernovalarının geleceği güne değin milyonlarca yıl boyunca devam edip geride yalnızca köz ve soğuk bir enkaz bırakır. Ve bu yüzden aşk ateşinin sonsuza dek yanması gerekmez, yalnızca kâğıdın için için yanacağı kadar sürse yeter.

Merced de Papel hiçbir erkeğin yatağında bir aydan uzun kalmasına izin vermezdi. Kapı dışarı ettiklerinin yapmacık melankolisini ya da ayrılmalarından yıllar sonra bile ona mektuplar göndermekteki ısrarlarını hiç anlamazdı. Bazısı paket bile yolluyordu. Bir tanesinin içinde, düz kahverengi kâğıda sarılmış halde, en mükemmel aşk şarkısını yaratmaya çalışarak iki yılını inzivada geçiren bir adam tarafından yazılıp seslendirilen bir kayıt gelmişti. Adamın başarısına rağmen Merced de Papel hiçbir zaman yanıt vermedi; ne bir şey hissetti ne de adamı hatırladı; radyonun AM kadranının dalgalarından süzülen yabancı seslerden biri söylüyormuş gibi kaydı dinledi. Bir de daima desenli Japon kâğıdına sarılmış halde gelen diğer hediyeler vardı: çiçekler, çikolata kaplı meyveler ve üzerine parfüm sıkılmış arşivlik kâğıt parçaları.

Acı ve öfke dolu hediyeler de vardı: kanayan dudak lekelerine dayanıklı, naylondan yapılma iki yastık kılıfı; dudaklarının etrafında yaralar olan elli farklı adamın fotoğraflarından oluşan, "Bir Kâğıt Fahişenin Resimli Dergisi" başlıklı bir fotoğraf seti. Bir defasında da, otomatik kâğıt öğütücüsü.

Bu hediyeleri anlıyordu; kendi öfkesi bir defasında Ramon Barreto'nun dairesini talan eden bir güve sürüsünü salıvermişti. Ama postanede, öfkeli bir şekilde ya da intikam umutlarıyla değil de içten bir nostalji hissi içerisinde paketlerini göndermek için bekleyen, gururları pantolon ceplerindeki araba anahtarları ile pamuk tiftikleri arasında bir yerde kaybolmuş adamları düşünmek onu sinirlendiriyordu yine de.

SMILEY

Smiley, çatı penceresinden yıldız manzarasını görebiliyordu: Büyük Ayı'yı, gerçek Nostradamus'un büstünü ve Satürn'ün alaycı, titrek pırıltısını görüyordu. Gün boyunca ışık odaya doluyordu. Smiley saksıdaki bitkileri, güneş ışıklarının yapraklara vuracağı şekilde çalışma masasının ve diğer masaların üzerine yerleştirdi. Smiley hayatını ev içi tarım bilimine ve kuramsal matematik sanatına adamıştı.

Güllerin karanfil saplarına nasıl aşılanacağını öğrendi ve sık yapraklı ama dikensiz bir çiçek yetiştirdi. Kareli kâğıt üzerinde çokgenlerin en kederlisini ortaya çıkardı - önceden düşünüldüğü gibi çeşitkenar üçgen değil, aşk üçgeni.

Smiley tam sayıları topladığı kadar kolaylıkla gübre topluyordu. Geometrik kanıtlarının kenarlarında, fotosentezle ilgili tahminlerde bulunuyordu. Federico de la Fe anlamsız düşüncelere ve kurşunun ağırlığının altına sığınırken Smiley dışarıda yürüyüp saksılarına gömmek üzere keçi dışkısı arıyordu. Ve bitkilerini sulayıp kıyafetlerini çıkardıktan sonra, yatağına uzanıp uykunun ve huzurla gelen tasasız konforun tadını çıkarıyordu. Ama yine de gözlerini yukarı dikip Satürn'ün aşağı bakmasını, botanik ve matematiğin bu çıplak, harika çocuğunu fark etmesini umarak gökyüzünü seyrediyordu.

BÖLÜM ON YEDİ

●

SATÜRN

Satürn Kamerun'a sadece bir mektup yazdı. Onun kokusunu özlediğini söyledi. Balı, tırnaklarının altındaki balmumunu, ıslak ayakkabılarını ayaklarıyla iterek çıkarıp yatakta bırakmasını. Keşke başka zaman olsaydı, dedi. Keşke savaşlar, Çingeneler ve Tijuanalılar olmasaydı.

Mektubu şöyle sonlandırdı: Kami, sen mükemmelsin. Seni özlüyorum. Sevgiler, Satürn.

Mektubu katladı, zarfa koydu ve pul yapıştırdı. Satürn onun bölge posta kodunu, daire numarasını ya da gittiği şehri bilmiyordu. Zarfın üzerine adını yazdı. Adının altında, gitmiş olabileceği yerleri tarif etti: nehirleri olan şehirler, meltemlerin estiği sokaklar, basamakları olan daireler, sayvanları olan odalar.

Buna rağmen, üç hafta sonra, hiç yanıt gelmemişti - yalnızca postaneler müdüründen şehir ve su yolları haritaları, rüzgâr hızı ölçen cihazlar ve basamakları tırmanıp yabancıların yatak odalarını gözetlemekle geçirilen tüm çalışma saatleri için masrafları bildiren detaylı bir fatura geldi.

BÖLÜM ON SEKİZ

●

APOLONIO

Hırsızlar Kilisesi'nde her şey yere çivilenmişti: kilise sıraları, porselen azizler, günah çıkarma minderleri. Mumlar parmaklıkların ardında kilitli duruyordu, yanı başında ise bağış sandığı vardı, kolun uzanabileceği mesafenin iki metre uzağında ama çeyreklik ve rulo yapılmış banknotların kolayca içine atılabileceği bir yerde. Kardinal ayin sırasında cüzdanını Efkaristiya kasasının içinde saklıyordu ve toplama tabağı ağır silahlı İsviçre muhafızları tarafından dolaştırılıyordu.

Vatikan meclisinde bir koltuk sahibi olan Kardinal, ciddi görünüşlüydü ama ışıltılı ve sıcak elleri vardı. Alnı kırışmış ve gözlerinin kaz ayağı bölgesi çizgilerle dolmuştu ama elleri hiçbir yaşlılık belirtisi göstermiyordu. Avuç içleri pürüzsüzdü, karaciğer lekeleri yoktu ve öyle beyazdı ki kilise cemaatindekiler ellerinin fildişinden yapıldığını söylerdi. Ancak mihraba yaklaşınca protez olmadıklarını anlardınız. Ara sıra cübbesinin kuşaklarını düğümlemeye çalışırken elinden kaysa da, bir eliyle buhurdanlığı eğerken diğer eliyle hiç zorlanmadan narin Efkaristiya'yı parmaklarının arasında tutar, gergin fildişi parmaklar ve kablolardan oluşan bağ dokularla mümkün olamayacak bir el çabukluğuyla ritüeli icra ederdi.

Kiliseye boş ceplerle, kollarımın arasında Bebek Nostradamus'la girdim. Yankesicilerin koruyucu azizinin porselen heykeli, kapı kemerinin üzerinde asılı duruyordu. Kardinal'inki kadar pürüzsüz olan avuçlarında, Romalılardan çalmış olduğu üç çarmıha germe çivisi vardı - tüm Çingenelere yedinci emirden muafiyet sağlayan bir hırsızlığın eseri.

Komünyon sırasında cemaat kutsal kitapla ilgili dersler dinlerken işin püf noktaları da öğrenildi. Cepler kesilip açıldı, altın saatler ucuz dijital imitasyonlarla değiştirildi ve çantalar boşaltılıp çakıl taşıyla dolduruldu. Hırsızlar arasında onur olmadığına dair söylenenlere rağmen, vaaz bitip dışarı çıkarıldığımızda hırsızlar

dışarıda, kilisenin avlusunda bir araya geldiler. Orada saatleri geri verdiler, cepleri onardılar ve çakıl taşlarını gül bahçesine boşalttılar. Benim özenle bağcıkları çözülüp çekecek ve kâğıt mendil kullanılan bir teknikle çıkarılmış olan cilalı pazar ayakkabılarım bile iade edildi.

"Siz şifacılar hırsızlardan daha betersiniz. Kilisede hırsızlık yaptığınız, benim ayakkabılarımı aldığınız için utanın," dedi adamın biri, yüzünün tamamını kırıştıran bir sırıtışla.

Başımı eğip ayaklarıma baktım ve tüm cemaat gülmeye başladı; ben içine kâğıt mendil tıkıştırılmış bir çift aşınmış sandalete bakakalmışken adam benim cilalı ayakkabılarımla dolanıyordu. Hırsızın sırıtması küçülüp dost canlısı bir gülümsemeye dönüştü. Ayakkabılarımızı değiştirdikten sonra ben bağcıkları bağlarken adam Bebek Nostradamus'u kucağına almayı önerdi.

"Buralarda çift düğüm atmalısın," dedi yeniden sırıtarak.

Bebek Nostradamus'un annesinin birçok pişmanlığı vardı. Tijuana'da geçirdiği tüm o yıllar boyunca sınırı aşmayı hiçbir zaman becerememişti; çalılıkların hafif gölgeleri altında dinlenip Bebek Nostradamus'u ayağında sallarken hep yakalanmıştı. Israrına rağmen hiçbir zaman San Diego topraklarına yedi metreden fazla girememişti ve San Diego Hayvanat Bahçesi'nde flamingo ve pandaların arasında dolaşma hayali hiçbir zaman gerçekleşmemişti. Diğer pişmanlıkları çoğunlukla dini şeylerdi: büyüdüğü kiliseden kopmuş olması ve Tanrı ile Kutsal Ana'nın isimlerini boş yere kullanmış olmaktan duyduğu derin suçluluk hissi. Ve bu yüzden, Aziz Antonio'nun efsanevi ellerinden çıkma bir kâğıt kuğu, bir tarot destesi ve Bebek Nostradamus'un vesayetinden oluşan mirası için bıraktığı vasiyette, sadece iki talimat vardı: Bebek Nostradamus'un her yıl San Diego Hayvanat Bahçesi'ne götürülmesi ve vaftiz edilmesi.

Hırsızlar Kilisesi'ne, özerk bir bölgedeki bu uzak yapıya geldim, çünkü ben Kilise'den kaçıyordum; Trinidadlı Bakire'nin görünmesini bildirmemekten ve şifacılık yapmaktan aranıyordum. İnkâr edemeyeceğim suçlardı bunlar.

Hırsızlar Kilisesi'nde, tüm Katolik cemaatleri içinde en hoşgörülü olanında, sakallarının arasına dolanmış cıvata keskileri ve maymuncuklarla yaşlı adamlar ile sahte çekler ve posta pullarıyla dolu cepleri aşağı sarkmış kadınlar vaftiz olmaya gelmişti. Ancak kilisenin dolandırıcılığa ve hırsızlığa gösterdiği hoşgörüye ve Vatikan hukukunu kendince yorumlamasına rağmen, hiç rahat hissedemiyordum. Kardinal'in gözleri daima üzerimdeydi sanki. Ellerini cübbesinin içine sokmuştu ama dönerken parlak avuçlarından birini çıkarıp ona yardımcı olan çocuklara eliyle işaret etti. Çocuklar birbirlerine baktılar, sonra da bakışlarını Bebek Nostradamus ve benim üzerimde sabitlediler.

Kardinal yüzünü bize döndüğünde döşemelerden tavan kirişlerine uzanan kirli cam pencerenin dibinde duruyordu. Metal ve renkli camda cehennemin altı çemberi resmedilmişti. İlk çemberde lehim dumanı, kurşunu ve kol saatlerini yaldızlayan hırsızların ve simyacıların ayaklarını ısıtıyordu. Pantolonları dumandan is lekesi olsa da, görünüşte keyifleri yerindeydi, altını seyreltirken ve cüzdanları çalıp çantaların saplarını keserken gülümsüyorlardı.

Aşağı doğru ikinci çembere inince lehim çizgileri çatallanıyor, oburların oda sıcaklığında domuz dilimleri kızarttığı sarı alevlere açılıyordu. Temiz cam üzerinde betimlenen, etten çıkan yağ, ahşabın üzerine damlarken tembellik edenler bunun üzerine basıp kayıyor ve bir daha ayağa kalkamıyordu; yağlı zeminin üzerinde uzanmış, yukarı doğru bakıyor, suratlarının üstüne et parçaları düşerken yalnızca havada asılı göbekler ve saçlar görüyorlardı.

Isı yoğunlaştı. Kızıl alevler sarı cam kırıklarıyla iç içe geçerek üçüncü çemberin merkezinde uzanan Fransız kontunun saçlarını ve kaşlarını yakıyordu. Adamın üzerinde, metal saç tokaları ve parfümleri haricinde çırılçıplak olan yedi kadın oturuyordu. İçlerinde en güzel olanı, saçları kıvırcıklaştırılmış ve badem teni yağlanmış halde, kontun yüzünün üstüne oturmuştu ve onu boğuyordu. Kırık camlardan yapılmış kasık tüyleri özenle cama oyulmuştu.

Kontun aşağısında, klapası askeri rozetlerle ve ten rengi paltosunun arka dikiş yeri kırık süngülerle bezenmiş bir general, cipiyle dördüncü çemberin etrafında dolanıyordu. Yolda tekerlek izleri vardı ve tekerlekler jantlara kadar aşınmıştı. Sıcak kulübesinden kaçarken başparmağını kavurucu rüzgâra doğru uzatan bir kadına doğru yürüyordu general. Kadının ardında üç kızının sıcak suda yüzen cesetleriyle dolu bir küvet vardı.

Tamamen kırmızıya boğulmuş olan son çemberde, yerler kömürle kaplanmıştı, Alman bir papaz ahşap bir kapıya parşömen çiviliyordu. Düşünceli bir Nostradamus ise kâfir öngörülerini kafiyeli dörtlükler halinde yazıyordu; parmakları eriyor, kâğıdın üzerine yapış yapış deri damlaları dökülüyordu. Bir masanın üzerinde, büyücüler, *santería* rahipleri ve şifacılar hiç sonu gelmeyen bir domino oyunu oynuyor, her bir parçanın üzerine çift altılı oyulmuş olan taşları bir kurabiye tepsisinin üzerine yerleştiriyorlardı.

Kardinal ellerini cübbesinin cebinden çıkararak kollarını iki yana açtı. Parlak ellerinin pırıltısı vitray közlerini aydınlatırken şifacının ayağının altında ateşi yaktı ve yangını domino masasına, sonra da generalin cipinin motoruna sıçrattı. Akü asidi patladı ve kontun odasına kıvılcımlar saçıldı, duman ve kül dalgaları, domuz etleri ve uyuyan vücutlarla dolu bir mutfağın içinden geçerek simyacıların ve zillerle donatılmış kuklalar üzerinde teknikler deneyen yankesicilerin atölyelerine doldu. Dumanın bir kısmı mavi gökyüzüne süzüldü, bulutların ve atmosferin içinden geçerek birinci melekler korosuna ulaştı – çanların çalmasıyla meleklerin kanatları bitiverdi. Kürek kemikleri ağrıyordu ve yankesicilerin her beceriksiz hamlesinde sırtlarından kanatlar çıkartan çan seslerini hatırlayıp irkiliyorlardı.

Vaftiz töreni sade bir tören oldu. Alacalı bir üçlü: Bebek Nostradamus, laboratuar çalışması başarısız olan emekli bir ateist -yalnızlığın ilacını sentezleyememişti- ve yuvarlak gözlü bir tanrı uğruna Zen konumundan vazgeçen bir Çinli kadın.

Mihrabın etrafını saran parmaklıklara tutunduk. Mihrap kafesi bizi birleştirdi, avuç içlerimizin sıcaklığı parmaklıkların üzerinde buluştu ve Kardinal'in herkesin ellerini görmesini sağladı.

"Bu çocuğu hangi isimle vaftiz edeceksiniz?" diye sordu Kardinal.

"Nostradamus," diye cevapladım ve Kardinal vaftiz teknesine bir fincan daldırdıktan sonra suyu Bebek Nostradamus'un başına döktü.

"Tanrı seni kutsasın; yalnızca refaha değil, dürüstlüğe dair de kehanette bulunasın," dedi, sonra da bilim adamının üstüne suyu döktü.

"Test tüplerinin içinde tanrı olmadığını keşfedesin."

Sonra da Çinli kadının üzerine su döktü ama onun sessizlik geleneğine saygı göstererek hiçbir şey söylemedi.

Törenin ardından, Kardinal vaftiz belgesini imzalar ve ıstampayı hazırlarken, gelişigüzel bir şekilde nereli olduğumuzu sordu. Bebek Nostradamus'un elleri ve ayaklarını siyah süngere bastırmasına yardım ettim ve ona doğudan, narenciye ve hurma bahçeleriyle dolu bir kasabadan geldiğimizi söyledim.

"Kıyafetlerinizde bir çiçek kasabasının kokusu var," dedi Bebek Nostradamus'un elini iki parmağının üzerinde ileri geri hareket ettirirken; bir not defterinin üstüne mürekkep bulaştırdı ama hiç parmak izi bırakmadı, yalnızca başparmağı ve serçeparmağının koyu profilleri çıktı.

Bebek Nostradamus'un ayağını belgenin üzerine bastırdı. Sol ayak izi benim her zaman şüphelendiğim şeyi kanıtladı, hafif bir kavis vardı sadece -neredeyse düz bir ayak- diğer yandan sağ ayağındaki mürekkep hiçbir zaman hayal bile etmediğim şeyleri ortaya çıkardı. Çetrefilli dünya haritaları ve zaman çizelgeleri, görmememiz gereken alınyazıları. Kardinal ayak izinin topografisini görmeye fırsat bulamadan parşömeni kaldırdım ve parmaklarımla mürekkebi bozup geleceği bulandırdım.

Belgeyi sarıp rulo yaptım ve Kardinal'e içinde bağışının bulunduğu bir zarf uzattım. Pürüzsüz ellerinden bir ışık yansıdı ve zarfın içini aydınlatarak yeşil bir yüz doları ortaya çıkardı.

"Teşekkürler," dedi Kardinal ve böylece Hırsızlar Kilisesi'nden çıktım. Ardımda belli belirsiz bir ayak sürüme sesi duyarak arkamı döndüğümde papaz yardımcısı olan iki çocuğun beni takip ettiğini gördüm, bu yüzden doğu yönünde turuncu bahçelere doğru yürüdüm ve güneş batana dek de El Monte tarafına dönmedim.

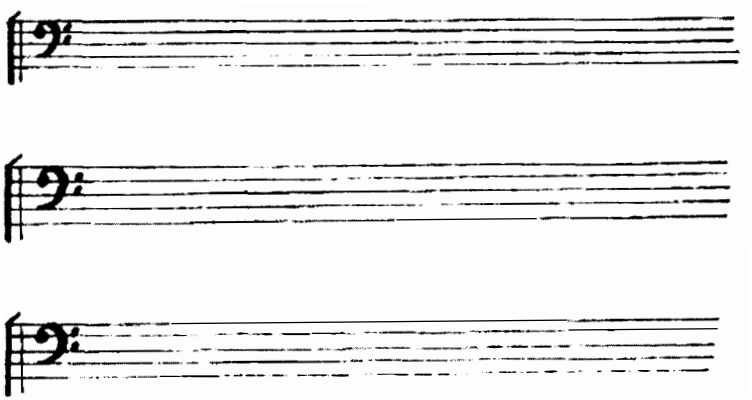
BÖLÜM ON DOKUZ

●

AKKOR IŞIĞIN KİTABI'NDAN ALINMIŞ VE ÇEVRİLMİŞTİR

HIYANET BALADI

Karlı ve arılı günlerde söylenen sessiz ilahi

BÖLÜM YİRMİ III

SATÜRN

Froggy'ye dokunan sıcaklık oldu. Serin meltem şimdi kuru bir rüzgâra dönmüştü ve tüm bulutlar kasabanın etrafında asılı duruyordu. Yerlere ıslak havlular atılmıştı, kurşunla kaplı duvarların boyaları kabarmış dökülüyordu ve Julieta'nın gazete kâğıdına sarılmış halde sakladığı yeşil meyveler çekirdeklerine dek olgunlaşmıştı. Julieta, kolundan çekiştirip kalan son buz küpünü ağzına tıkıştırarak Froggy'yi durdurmaya çalıştı.

Froggy kolunu onun elinden kurtarıp üzerinde sadece şortuyla evden çıktı. Vücudundan boncuk boncuk ter damlıyordu. Küt diye tarlaya düşüverdi, yüzü karıkların içine girdi, çamur yüzünü serinletirken fiskiyelerden akıp çiçeklerin üzerinde toplanan çiy sırtına damladı.

Federico de la Fe, Froggy'yi yakalamak için dışarı çıktı. Bahçesinden çıkmadan önce Federico de la Fe ön basamaklardan birine temiz ve sterilize edilmiş bir çivi çakıp sol ayağıyla pat diye üzerine bastı. Açılan yaradan bir anda ayak tabanına ve zihnine bir beyazlık nüksetti, çektiği acı dışındaki tüm düşünceleri temizleyip stratejileri ve savaş planlarını aklından silip attı. Federico de la Fe Froggy'ye doğru ağır ağır ilerlemeye başladı, bir kibrit kutusu ve pantolonunun cebinde unuttuğu birkaç bozukluk dışında hiçbir şey taşımıyordu. Eğilip onu yerden kaldırmaya çalıştı. Ayakkabısının içine çamur doldu ve kanla karıştı.

"Froggy, hadi gel içeri girelim. Satürn geri döndü. Dışarıda duramazsın, bu şekilde olmaz."

Ama Froggy reddetti. "Hayır, ben burada kalacağım," diye mırıldandı, avuçladığı çamuru sıkarak. Toprak ile fiskiyelerden başka bir şey düşünmeyeceğine söz verdi.

Froggy uyanık kaldığı süre boyunca sözünü tuttu ama sonra gözlerini kapattı, kafasını karığın tepesine koydu ve uykuya daldı.

Kısa süre sonra, dışarı koşup yere düşen yalnızca Froggy olmayacaktı. EMF'yi Satürn'den koruyan kurşun havaya karışıyordu. Kurşun, küvet ile lavabolardaki durgun su tarafından emilmiş, su rezervleri kurşunla zehirlenmişti. Zehir, içtikleri suyla vücutlarına girerek damarlarında dolaşmaya, kanlarını yoğunlaştırıp damarlarını tıkamaya başladı.

Babam bir tencereye ispirto boşalttı ve kaynatmaya başladı. İçine uzanıp uzun bir çivi çıkardı. Dışarı çıkacağını ama benim evde kalmam gerektiğini söyledi ve arkasından kapıyı kapatmamı istedi. Ama ben kapıyı kapatır kapatmaz her şey ağırlaştı, içerideki hava yoğunlaşıp boğazımı kuruttu. Dışarı çıkıp evin sahanlığına oturdum. Basamakların üzerinde taze kan ve beton çatlaklarından birinde de kirli bir çivi vardı. Kana baktım ve kafamı çevirip çimlerin üzerine kustum.

Julieta, de la Fe'yi arayıp dışarı kaçtığımı söyledi.

"Froggy, kalk ayağa," dedi de la Fe.

Önce hiçbir şey demedim, sonra ona içeri girmeyeceğimi, çamurun içinde, fiskiyelerin altında kalacağımı söyledim.

Güneşli bir sabah ve fiçının içinde su var, komodinimin üzerinde bir bardak su. Pencere açık ve meltem içeri giriyor. Julieta yatakta, kimi zaman da Sandra oluyor. Sandra'nın babası içeri giriyor, ben de karanfil bıçağıma uzanıyorum ama bulamıyorum. O yüzden gırtlağını kesmiyorum. Onun yerine, yataktan itip atıyorum onu. Yumruklar ve tekmelerle onu evden çıkarıp çimenlerin üstüne atıyorum. Kırpılmış ve Sandra'nın pamuk ipliklerinden örülmüş mükemmel bir çimenlik. Gökyüzü hafif, berrak ve artık Satürn yok.

Sandra'nın babası her ay geri geliyor ve ben her ay bumunu kanatıyorum ama Sandra burada. Evimde Oaxacalı ötücü kuşlar yok ama yine de ağaçların arasından gelen melodileri duyuluyor, Sandra'nın çok sevdiği şarkılar, ben de ses içeri girsin diye pencereleri sonuna kadar açıyorum. Konuyor ama sonra hemen uçup gidiyorlar, karıkların içine dalıp gagalarının arasında solucanlar ve böceklerle yükseliyorlar. Bazen gagalarını gevşetiyor ve avlarını toprağın üstüne bırakıyorlar.

Çamurun içinden böcekler çıkıyor, sırtında izlerini bırakıyor, onu uyandırmamaya dikkat ederek yüzünün ve kulaklarının etrafında dolanıyorlardı. Nihayet kusma sesine uyandı. EMF'nin tüm üyeleri, (ağaç kabuğu yiyip sindirebilen) Pelon bile, kapılarını açıp dışarıdaki çimenliklerine koşmuş, çimlerin üzerine eğilmiş kusuyordu.

Küçük Merced yalnızca su ve limon çekirdeği çıkarmıştı, safra ya da hazmedilmiş yiyecek kokusu hiç yoktu. Federico de la Fe eğilmiş, midesini çimenlerin üzerine boşaltmakla meşgul olduğu için kızının nefesindeki narenciye kokusunu fark edememişti.

Duvarlarındaki kurşunu sökmüş olan Smiley ve duvarlarını hiç kaplamamış olan Apolonio dışında, Monte'deki herkes kurşun illetine tutulmuştu. En uzun dayanan Froggy'nin midesiydi ama gece yarısı olduğunda onun da yanı başındaki karığın içindeki suyun yüzeyinde ekmek, domuz eti ve çiğnenmiş çiçek yaprağı parçaları yüzüyordu.

EMF üyeleri tehlikeye açıktı şimdi. Boğaz ve kaburgalarında ağrılarla çimenliklerin üzerine yayılmışlardı ve artık kurşunun koruması altında değillerdi. Kusma ve mide bulantısı onları öyle bir tüketmişti ki kendi mide kramplarından başka bir şey düşünecek durumda değillerdi.

Rahatsız edici balgam ve öğürme seslerini duyunca Smiley teoremlerini ve bitkilerini bırakıp Federico de la Fe'ye ve sonra da Sandra'ya bir ibrik ve plastik bir bardak taşıyarak su getirdi. İbrikteki son su damlasını döktükten sonra fiskiyeleri çiçek tarlalarından söküp çatılara yerleştirdi ve bahçelere su çiselemeye başladı.

Haziranın bu üç günü boyunca, on üçünden on altısına dek, sıcak El Monte havasına fiskiyelerin tıkırtıları ve püskürtme sesleriyle kusma sesleri karıştı.

İlk iyileşen ben oldum.

Apolonio'nun yıllanmış sütünü küçük kâğıt bardaklara doldurmasına yardım ettim, bu sırada Smiley de çatlakları tıkayıp fıskiyeleri döndürdü, aralıklarla yağan yağmur sıcak yaz gününü serinletmeye, ağır kusmuk kokusunu seyreltmeye yardımcı oldu.

Süt, Apolonio'nun talimatları altında bir grup sütçü kız tarafından yıllandırılmış ve balmumuyla kaplanmış varillerin içine sıkıca kapatılmıştı. İlaç yapışkan ve acıydı, yutarken bile koyulaşıyordu.

Babam çimenlerin üzerinde oturuyordu. Sütü midesinde tutmayı başaramıyor, dudaklarına değer değmez kusuyordu.

"Bırak biraz dinlensin. Sonra tekrar dener," dedi Apolonio. O, süt bardaklarını dağıtırken Bebek Nostradamus sırtına sıkıca bağlı halde duruyordu.

Sandra gömleğini değiştirmemişti ve üstüne yağan su damlalarına rağmen bluzu meyve ve pirinç parçalarıyla, çiğnenmiş çekirdek ve safra lekeleriyle doluydu.

Yavaşça çöktüğü yerden doğrulup sütü yudumladı. Kolayca boğazından geçti ve uyuşukluk hali dağılmaya başladı. Kısa süre sonra ayakta durabiliyor ve Apolonio'nun verdiği muz dilimlerini yiyebiliyordu.

Sandra muzları çiğneyip babama doğru ilerledi.

"Kurşunları sökmemiz gerek," dedi.

Babam karşı çıkmadı. Yalnızca başıyla onayladı; ilacını yeniden içmeyi denedi ama yine çimlerin üzerine kustu.

Blööeaghhh

Smiley ve Froggy, de la Fe'lerin evindeki kurşun kaplı duvarları söktüler, sert pulları ve plakaları çimenlerin üzerindeki kusmuk birikintisinin hemen yanına yığdılar.

Küçük Merced, Federico de la Fe'yi odasına götürüp yatağa yatmasına yardım etti. Süt bardağını kaldırıp babasının dudaklarına doğru eğdi. Federico de la Fe ilk defa sütü içebildi ama Küçük Merced boş kâğıt bardağı yatak odasındaki yazı masasının üzerine bırakır bırakmaz süt, de la Fe'nin ağzından süzülüp gömleğinin üstüne ve sonra kucağına aktı.

Eğer Federico de la Fe'nin mahremiyetini Satürn'ün bakışlarından korumak istediği bir an varsa, işte bu andı; Küçük Merced'in, babasının uzun kollu gömleğinin düğmelerini çözmeye başlayıp yakasını açarak yıllardır gizlediği yanıkları ve yaraları ortaya çıkardığı an.

Geri çekilip Küçük Merced'i durduramayacak kadar güçsüzdü. Boyun eğerek kızının gömleğini çıkarmasına izin verdi. Her zaman uzun kollu gömlekler giymekte ısrar etmiş, Küçük Merced'e güneşe karşı çok hassas olduğunu söylemiş, kızı derin uykuya dalana dek iş gömleğini asla üzerinden çıkarmamıştı.

Küçük Merced siyah kesikleri ve su toplayan yerleri görünce bunların kurşun zehirlenmesinin içten iltihap toplayıp deri yüzeyine çıkan diğer belirtileri olduğunu düşündü ama Federico de la Fe ona gerçeği söyledi.

"Bazen anneni gerçekten çok özlüyorum," dedi.

KÜÇÜK MERCED

"Bunlar onu en çok özlediğim günler," dedi babam, en derin iki yarasına dokunarak.

"Nasıl yaptın..?" diye sordum. Hiçbir şey söylemeden yatağının altındaki kutuyu işaret etti.

Ahşap kutuyu çekip aldım, deri kayışı açtım ve kapağı kaldırdım.

İçeride yamulmuş ve yanıp kararmış bıçaklar, etrafa saçılmış yüzlerce kibrit çöpü ve benzinle dolu küçük mayonez kavanozları vardı; bir kül ve yanık kibrit tabakasının altında ise annemin, üzerinde beyaz şeritli yeşil bir elbiseyle çerçevelenmiş bir fotoğrafı duruyordu.

"O, her gün aklımda. Bazı günler yataktan çıkmayıp sadece onu düşünmek istiyorum. Bana kalırsa bu yeterli, yani sadece onu düşünmek. Ama bazı günler gidip onu aramak istiyorum. Onu bulup 'Benim, Federico de la Fe,' demek ve bir daha asla yatağımı ıslatmayacağıma söz vermek istiyorum."

Ve en zor olanları böyle hatıralarla, annemin dokunuşunun hasretiyle ağırlaşan günlerdi, çünkü onu aramıyordu. Onun yerine kutusunu açıp bıçağını ısıtıyor, enfeksiyon ve yanmış etin pis kokusunu, annemi başka bir adamın elini tutmuş sokakta yürürken bulma ihtimaline tercih ediyordu.

Ve herhalde babamı Apolonio'ya gidip annem hakkında bilgi edinmeye çalışmaktan alıkoyan da bu korkuydu. Annem hakkında bildiklerimi, o gün avucuma bakıp da neler gördüğümü babama hiç anlatmadım: onun hâlâ Las Tortugas nehrinin kenarında ama açık tenli ve düzgün sakallı bir adamla birlikte yaşadığını söylemedim.

SUBCOMANDANTE SANDRA

Federico de la Fe istirahat ederken biz El Monte'nin tüm evlerindeki kurşunu söktük, plakaları pikapların arkalarına yükledik. Kamyonları El Monte'den çıkarıp güneye, Whittier Tepeleri'ne doğru sürdük. Sonra da kurşunları orada bıraktık ve kanyon maviye büründü.

İki gün sonra Federico de la Fe iyileşmeye ve bir acil durum planı düşünmeye başlamışken Monte yeniden Satürn'ün tam görüş alanı içindeydi, korunmasız halde. Ve akıllarımızı alakasız ve anlamsız fikirlerle meşgul edebilsek, kısa bir süre için gizlenebilsek de, er ya da geç düşüncelerimize teslim oluyorduk.

Son yükü de kanyona boşalttık. El Monte'ye dönerken direksiyonda Smiley vardı; üzerinde gömleği yoktu, EMF dövmesi kutucuklar halinde karalanmıştı ama o, yine de bizlerden biriydi.

"Smiley, Flores'e geri dönmek istiyor musun? Yeniden EMF'nin bir parçası olmak?" diye sordum.

Gözünü yoldan ayırmadı ve nihayet konuştuğunda dönüp bana bakmadı.

"EMF'nin bir parçası olmak istiyorum ama bu Satürn'le savaş halinde olmak demekse istemiyorum."

Ve Smiley'nin EMF'ye geri dönmesi hakkında edilen son laf bu oldu. El Monte'ye vardığımızda Smiley matematik işlemlerine ve bitki saksılarına geri döndü ve Satürn'ün onu tanımasını umarak çatı penceresinden uzaya baktı. Smiley bizden biriydi, çiçek tarlalarında büyümüştü, nefesi daima çiçek yaprağı kokardı ama bizim aksimize o, sakin ve mahrem bir yaşam istemiyordu. Smiley bir tür şöhret arzuluyordu; bu, yatağında öylece çıplak yatmak sayesinde gelse bile.

Küçük Merced Satürn'ün tehdidinden korkuyor olsa da, bu, her zaman babasının savaşı olmuştu. Kimi zaman savaşın gerekli olup olmadığını bile düşünmüştü. Ama hiçbir zaman, Satürn onlara bakarken babasının ahşap kutusunu açıp ateş edevatlarını bulduğu güne değin gezegeni böylesine kuvvetle hissetmemişti.

Federico de la Fe'yi hep EMF'nin kahraman lideri, nazik ve şefkatli babası olarak görmüştü ve o, tüm bunların yanı sıra, aynı zamanda karısını kaybetmenin acısını içinden hiçbir zaman atamamış çok kederli bir adamdı.

Satürn başını çevirip başka yöne bakma nezaketinden, Federico de la Fe ve kızıyla, onların kimseye görünmeden yalnız kalma istekleriyle empati kurma becerisinden yoksundu. Bunu yapacağına, Federico de la Fe'nin kucağından yavaşça çıplak karnına ve göğsüne doğru kayarak kurumuş ve küllenen derisini, yaralarını ve su toplamış yanıklarını ortaya çıkaran kusmuğa odaklandı. Sonra da hasta babasıyla ilgilenen Küçük Merced'e yoğunlaşıp söyledikleri her şeye kulak verdi.

"Özür dilerim," dedi Federico de la Fe kızına. "Hayatta gizli kalması gereken bazı şeyler vardır."

Ve Küçük Merced Satürn'ün varlığını sezerek sessizce başıyla onayladı. Kendi öfkesini duyumsamaya başladı; yalnızca Satürn'e karşı değil, sayfaya bakanlara, cümlelerin peşinden babasının odasına ve yatağına gelenlere, derisine kibrit çöpleri bastırırken onu izleyen, belki de gülerek kendi kendilerine, "Aş artık bunu moruk - alt tarafı bir kadın," diyenlere de öfkelendi.

Küçük Merced babasını korumak, onunla alay edenlerden, yabancıların acımasından saklamak ve kendi kızgınlığını gizlemek istiyordu. Halen Bebek Nostradamus'un eğitimi altındaydı ama gözlerini kapatarak kendi kalkanını kaldırmaya çalıştı.

Evlere çağrıldığında gelmeyen Apolonio babam için çeyrek galon yıllanmış süt getirdi.

"İçebilene kadar vermeye devam et," dedi Apolonio.

İki defa çarşaf değiştirdikten ve bir rulo kâğıt havluyu bitirdikten sonra, babam nihayet sütü içti. Çarşaflar gül yapraklarıyla ve sabunla ıslanmışken babam kurşunun etkilerinden kurtulup iyileşmeye başladı.

Bana annemden ve ateşten söz etti, nasıl birinin diğerine yol açtığından; ama annemden her zaman iyilikle bahsetti, onun yatağını ıslatan biriyle bu kadar uzun süre kalmasının bir mucize olduğundan. Ve bana annemi sevmem ö[redacted] kızını ve kocasır[redacted] birlikte olmak içi[redacted]nda o iyiliği görr[redacted]n bunu ilk defa sö[redacted]uyduğu bağlılık içi[redacted]kın sınırları ve koşulları olmalı, diye düşündüm. Aşkın yanıklara ve su toplayan yaralara sebep olmaması gerektiğini... Onu görmesinler ve benim ona duyduğum acıma hissini duymasınlar diye babamı gizlemek istedim, başkalarından korumak istedim. Benim babam Federico de la Fe'ydi, EMF'nin lideri ve savaş kumandanı. Ve ben Satürn'ün ya da herhangi birinin, yatağında yanıklar içinde, kucağı su ve kusmukla nemlenmiş halde oturmuş ahşap kutusunun içindeki kibritleri ve kararmış çiçek bıçaklarını karıştırıp annemin resmini ararken babama bakmasını istemiyordum. Monte'de artık kurşun kalmamış olmasına rağmen onu korumak için elimden geleni yaptım.

Yıllanmış sütü Federico de la Fe'nin evine getirdim; sütü karafımdan plastik bir kaba doldururken tutması için Bebek Nostradamus'u Küçük Merced'e verdim.

Mutfaktan, Küçük Merced ve Bebek Nostradamus'un başucunda durduğu Federico de la Fe'nin odasına geçtim. Onu birçok kez El Monte'de dolaşırken, çiçek muşambasıyla birlikte kantar istasyonunda ve Küçük Merced'le birlikte Papalık - Rehin ve Ödünç Eşyalar bölümünde görmüş olmama rağmen, bir Yanık Koleksiyoncusu olabileceğinden hiç şüphelenmemiştim.

Her zaman etrafında belli belirsiz bir benzin kokusu olurdu ama ben bunun motor yağını ve tenlerine sinen çiçek kokusunu seyreltmek için kullandıkları çözücüden kaynaklandığını zannederdim. Fakat onu yatağının üzerinde, gömleğinin önü açık ve vücudunun her yeri yanıklar ve siyah kesiklerle perişan halde görünce, Federico de la Fe'nin yanıcı maddelere neden ihtiyaç duyduğunu anladım.

Yıllardır, annemin evini terk ettiğimden beri bir Yanık Koleksiyoncusu'na rastlamamıştım. O zamanlar Koleksiyoncular gösterişli ve küstah olur, ateşi vücutlarının tamamını dekore etmek için kullanır ve hepimizin külden olduğunu ve yine küle döneceğimizi buyuran Kutsal Kitap'tan alıntılar yaparlardı. Koleksiyoncular her zaman doğrucu tipler olur, kül dökerek nihai kaderimize adım adım yaklaşırlardı.

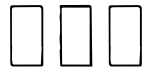
Ama Federico de la Fe mahcuptu, her şeyi gömleğinin ve yatağının altında saklıyordu.

Federico de la Fe iyileşmeye başlamışken Küçük Merced'in yeteneği de giderek güçleniyordu. De la Fe ekmek ve domuz eti yiyebilir hale gelinceye dek koruma kalkanını kendi sınırlarının dışına yaymayı başarmıştı ve başkalarının düşüncelerini bile gizleyebiliyordu.

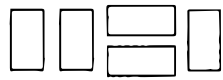
Kalkan, Federico de la Fe ve EMF üyelerinin haberi olmadan genişledi. Küçük Merced odasında derin bir konsantrasyonla, ara sıra çuvalına uzanıp bir avuç dolusu misket limonu alarak otururken Federico de la Fe ve Froggy domino masasının başına geçip bir sonraki saldırıyı planladı.

"Satürn'den gizlenemiyoruz," dedi Froggy Federico de la Fe'ye. "Belki de artık kontrolü ele alıp onu dışarı atma vakti gelmiştir."

Federico de la Fe hiçbir şey söylemedi; domino kutusunu boşalttı ve taşları noktasız olan fildişi yüzleri üste gelecek şekilde ters çevirdi. Froggy yeni savaş stratejilerinden bahsederken Federico de la Fe üç domino taşı alıp şu şekilde dizdi:

Froggy taşları Federico de la Fe'den aldı, çevirdi ve eklemeler yaptı:

Hiçbir şey söylenmemiş olmasına rağmen Froggy ve Federico de la Fe Satürn'le mücadele etmek için yeni bir plan bulmuşlardı.

KÜÇÜK MERCED

Yatağımın üzerinde oturmuş limonların kabuklarını soyuyor, sonra da etli kısımları yiyordum. Babam ve Froggy domino masasının etrafında oturuyordu. Gözlerimi kapadım ve Bebek Nostradamus'un bana öğretmiş olduğu talimatları uyguladım, dikkatimi odakladım ama kendi düşüncelerimi inkâr etmemeye dikkat ettim.

Düşüncelerimi bizi getiren otobüse,

[redacted]

günü düşünüyordu.

EMF

Froggy bizi domino masasına çağırdı. Hepimiz masanın etrafında toplandık ve fildişi taşlara bakmaya başladık.

"Satürn'ü işte böyle durduracağız," dedi Froggy domino taşlarını göstererek, "ama bize EMF'den fazlası gerekiyor."

"Bu onların da savaşı," dedi Federico de la Fe.

Federico de la Fe ve Froggy savaşı genişletiyor, El Monte'nin etrafını sadece külden sınırların dışından da asker topluyorlardı.

Ve böylece hazırlıklar başladı. Saçlarımızı tarayıp gömleklerimizi pantolonumuzun içine soktuk ve pazarlamacılar gibi sevimli bir şekilde gülümseme alışverişlerini yaptık. Sonra da araçlarla El Monte'den çıkıp Alhambra, San Gabriel ve Güney Pasadena'ya gittik. Kapıları çalıp insanlardan Satürn'e karşı savaşta bize katılmalarını istedik.

Kimisi kapılarını açıp nazikçe teklifimizi reddetti.

"Bizi bir arada tutan yegâne şeyi yok etmek istiyorsunuz," dediler. Özür dileyip yolumuza devam ettik.

Kendi mücadelelerini vermiş olan kişilere de rastladık.

"Chromos'ta, Locos'ta ve Chimera'da savaştım ben," dediler.

Ve tüm savaşları kaybettikleri için, onlar da bizi reddettiler.

Üç gün ve dört şehirden sonra, yalnızca iki yeni asker Satürn'e karşı mücadeleye katılmayı kabul etmişti.

EMF üyeleri, parmak eklemlerinin üzerindeki deri hassaslaşıp morarana dek kapıları çala çala asker toplamaya devam etti.

Artık yeteneğinde ustalaşmış olan ve koruma kalkanını çabucak yayabilen Küçük Merced bile, her kapı eşiğine limon çekirdekleri ve kabukları dökerek kapı kapı dolaşıp yardım istedi.

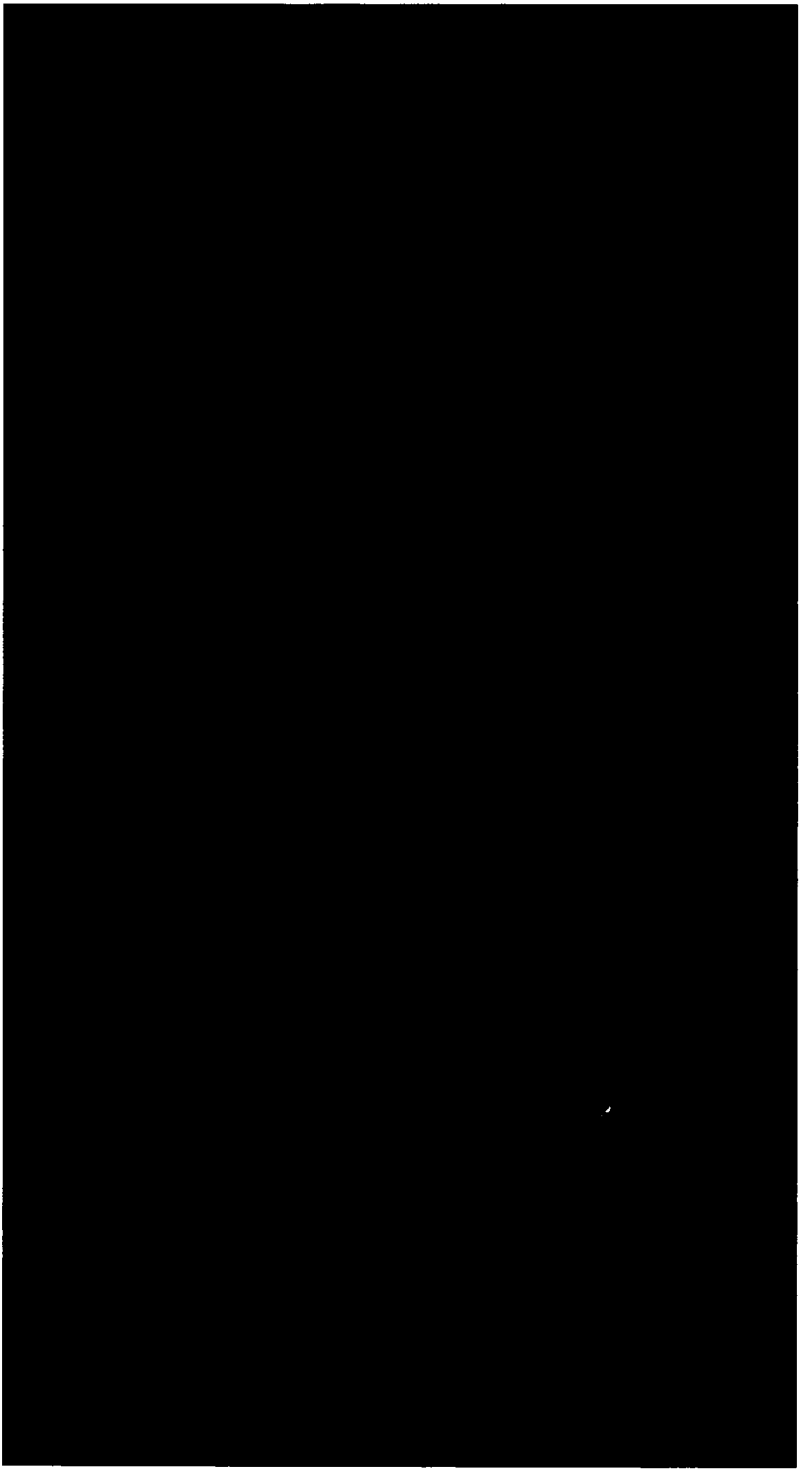
Federico de la Fe'nin başlangıç stratejisi sabır gerektirmişti; Satürn'ün eninde sonunda yorulup geri çekileceğini umut eden bir bekleme, gizlenme savaşıydı önceki. Doğrudan bir çarpışma değil, sonunda kurşunun zehri tarafından baltalanan yavaş bir savunma olmuştu. De la Fe tam angajman vaktinin gelip çattığını anlamıştı. Topyekûn harp zamanıydı.

Satürn, Federico de la Fe'nin başlatacağı her türlü saldırıya hazırlıklıydı. İsmini söylemeyi reddettiği kişiyi aklından çıkarmaya çalışırken kütüphanenin askeri bölümünden çok sayıda kitap ödünç almıştı. Amerika kıtasının tarihindeki bütün deniz, kara, hava ve mektup savaşlarını okudu. Bilgi dağarcığına, Küçük Onbaşı'nın sürgündeyken kaleme aldığı Napolyon Bonaparte otobiyografisini okuyarak katkıda bulundu. Eser ofansif felsefeler üzerine yoğunlaşıyor, defansif önlemlere kısa bir bölüm ayırıyordu. Sonsöz ise piliç çevirme tariflerinden ve sağlıklı bir perhiz için yapılması gerekenlerden oluşuyordu.

Perhiz Napolyon'un, son iki savaşı haricinde -Beşinci Koalisyon tarafından yenilgiye uğratıldığı Özgürlük Savaşı ve Mary Louise'e yenik düştüğü asla adı konulmayan savaş- dini buyruklar misali uyduğu altı temel kuraldan oluşuyordu.

Satürn, biyografinin iki yüz yirmi üçüncü sayfasından, dikkatli bir şekilde, bir kumandanın uyması gereken altı temel kuralı yırtıp aldı:

1) Kahvaltı: 2 yumurta, 28 gr domuz yağı ve bir bardak süt.
2) Öğle yemeğinden önce: yüz şınav, iki yüz mekik ve bir Ave Maria.
3) Aşk mektupları yazmaktan kaçın.
4) Onu düşünme (onun Aziz Günü'nde bile.)
5) Onu düşünürsen de bunu tekrarlama.
6) Geceleri uyku gözlüğü kullan.

BÖLÜM YİRMİ BİR

●

Matematikçi ve botanist Smiley'nin defterlerinden:

METRİK DÖNÜŞTÜRMELER
(*İncil, Yeni Ahit'ten)*

2, 482 litre su	=	1 galon şarap
68 ons pişmiş hamur	=	30 sepet ekmek
1 kutu tuzlanmış ançüez	=	3 ağ dolusu balık
Lazarus'un ölümü	=	kısa bir şekerleme
1 kayıp, bağımsız hale	=	300 akrelik yanıp kül olmuş orman

(Akkor Işığın Kitabı'*ndan*)

gülümseme (ön dişler arasında boşluk)	=	kadını hatırlama biçimi
sabahları onun yatağında uyanmak	=	mutluluk
büyükannenin ördüğü battaniye, çıtırdayan pikap, iki prezervatif	=	ilk aşk
½ morarmış popo	=	*sana, sana, colita de rana*
iki çanta dolusu Susan B. Anthony doları ve bir tomar iki dolarlık banknot	=	onun tasarruf hesabı
16 inç kar	=	keder
gidiş-dönüş bilet (NY-LA)	=	başarısız olunmuş görev
kollarını arı sokmuş kız	=	kefaret
bir roman	=	özür
kadının şöyle dediği bir telefon konuşması: Bu kitabın hayatımı mahvetmesini istemiyorum.	=	Mahvetmeyecek, der erkek.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

● ● ●

KÜÇÜK MERCED

Froggy pazar sabahı Küçük Merced'i limon kabukları arasında sırtüstü yatarken buldu. Sabahki çiy sırtına yapışmış ve elbisesinin arkası çimenlerden leke olmuştu. Froggy Küçük Merced'i kaldırdı ama içinde hiç soluk yoktu, yalnızca narenciye kokusu vardı. Dudakları çatlamış, limonun asidiyle kesilmişti; onu kucağında çimenlikten Federico de la Fe'nin evine taşırken soğuk kan damlaları Froggy'nin gömleği tarafından emildi. Froggy eve vardığında yanakları ve çenesi kurumuş, tuzlu gözyaşlarından yol yol olmuştu ve gömleğinin sol koluyla omzu paslı öpücüklerle lekelenmişti.

Apolonio, sırtındaki askıda taşıdığı Bebek Nostradamus'la birlikte Federico de la Fe'nin evine varınca Küçük Merced'in ağzını açıp dilini çıkararak herkesin şüphelenmekte olduğu şeyi doğruladı.

"Sitrik asit zehirlenmesi," dedi ve Küçük Merced'in salamura olmuş dilini ağzına geri soktu.

Ölüyü beklerken sadece tespih duasını okuyan görevli rahibe ile Bebek Nostradamus ağlamadı. Profesyonelliğiyle iftihar eden Apolonio bile mendilini çıkardı ve ağladıktan sonra eve gidip bütün porselen azizlerinin üzerini kadife yas örtüleriyle örttü.

Froggy ve EMF'nin diğer üyeleri gül yaprakları çiğneyip dövmelerinin üzerini katranla kapattılar ve üç günlük tespih duası için diz çöktüler, yaprak posalarını tükürmek haricinde de odadan hiç ayrılmadılar. Verdikleri soluklar odayı çiçek aromasıyla doldurdu ve Federico de la Fe'nin evinin önünden geçip havayı koklayanlar bir azizin ölüsünün beklenmekte olduğuna inandı.

Bunlar Federico de la Fe'nin hayatının en kederli günleriydi, öyle üzgündü ki kendi edep kurallarını bile çiğneyerek ateşi, herkesin yanıkları görebileceği şekilde, boynuna ve ellerinin tersine uyguladı.

Federico de la Fe tespih duasının yalnızca ilk günü ve gecesinde diz çöktü. İkinci gün odasına gidip bir kırtasiye takımı ile kendisine düğün hediyesi olarak verilmiş bir dolmakalem getirdi. Kâğıt, elde preslenmiş papirüsten yapılmıştı ve zarfların ağızları gerçek balmumuyla kaplıydı. Federico de la Fe neredeyse yirmi yıldır karısına hiç mektup yazmamıştı.

Masasına oturdu, yan odada kokulu ve yorulmuş dudaklar tarafından mırıldanılan tespih duası altıncı döngüsüne girerken tek kızlarının ölümünü nasıl duyuracağını bulmaya çalışarak bir şeyler karalamaya başladı.

"Sevgili Merced'im," diye başladı ve hitap bölümünü bitirdiği sırada bacağından aşağı, sol ayakkabısının içine süzülüp takım elbise çorabını ıslatan bir idrar sızıntısı hissetti. Mektubun içeriği üzücü olsa da, bunca yıldır âşık olduğu kadına mektup yazmaktan tuhaf bir heyecan duyuyordu. Merced'i Küçük Merced'in ölümü konusunda bilgilendirdikten sonra, Federico de la Fe imlâsını iki kez kontrol etti ve ardından mektubun son satırını, Merced'e onu hâlâ sevdiğini ve artık yatağını ıslatmadığını söylemek için kullandı. "Çöl kadar kuru," diye yazdı ve mektubu katlayıp zarfın içine koydu. Elleri ve boynu için kullandığı sıcak bıçakla balmumunu eritip zarfın ağzını mühürledi.

El Monte'de geçen yıllar boyunca, Federico de la Fe hiç Apolonio'ya gitmemişti. Biliyordu ki bu mektup Merced'e ulaşacaksa, bunun şifacının dullar ve postacılardan oluşan ağı yoluyla gerçekleşmesi gerekiyordu.

"Nerede yaşadığını bilmiyorum," dedi Federico de la Fe zarfı uzatırken.

Apolonio yalnızca başını salladı ve mektubu aldı.

MERCED

Jonathan Smith İngiltere'den İspanyol Amerikası'na sömürgecilik ve Protestanlık tohumlarının atılmasına yardımcı olmak amacıyla gelmişti ama Las Tortugas'ta geçirdiği onca yıl boyunca, Papa'nın aleyhinde tek kelime bile etmedi. Kendisini güneşten korumak için kullandığı kanvas çadır haricinde, bırakın bir koloni kurmayı, küçük bir bina inşa etmeye bile kalkışmadı. Amerika kıtasındaki görev süresince sadece iki şeyde başarılı oldu: 1) evli bir kadına âşık olmak ve 2) onu ayartıp kocasından ayırmak.

Federico de la Fe'nin mektubunun Jonathan Smith ve Merced'in posta kutusuna ulaştığı gün Merced Guadalajara'da çuvalla şeker ve tuz satın alıyordu. Ziyadesiyle Avrupai bir terbiye almış olan Jonathan Smith mektubu açmadı, zarfı Merced'in ismi yukarıya gelecek şekilde mutfak masasının üzerine bıraktı.

Merced eve gelince şeker ve tuz çuvallarını masanın üzerine koydu ve zarfı aldı, dikkatli bir şekilde kenarını yırtıp mektubu çıkardı. Çiçek kokuyordu. Başta

gül aromasını yanlış algılayıp aşk mektubu sandı ama el yazısı düzensizdi ve yatay bir çizgide gitmekte zorlanıyordu. Tüm cümleler mavi satırlardan dışarı taşmıştı.

Jonathan Smith düzgün sakalını sıvazlayarak mutfağa girdiğinde tuz ve şeker masaya saçılmış, şelale misali yere dökülüyordu. Merced başını eğmiş oturuyordu, saçları yüzünü ve parıldayan şeker granüllerini örtmüştü.

Jonathan Smith kadının başını nazikçe yukarı kaldırdı ve gözyaşlarının masanın üstüne damlayışını, ıstırabının ahşabın damarlarının derinliklerine işleyişini izledi.

MERCED DE PAPEL

Ender görülen fırtınalı bir Los Angeles sabahında, Merced de Papel otomobilinin frenlerine abandı. Arabası Wilshire Bulvarı boyunca kayıp ancak üzerine doğru gelen Chevy'nin ön paneline çarptıktan sonra durdu. Ambulans Impala'nın sürücüsünü direksiyondan söküp yüzünü ve ağzını kaplayan kanı sildikten sonra alıp götürdü. Diğer sürücü hiçbir zaman bulunamadı. Temizleme ekibi gelip iki aracın üzerine de ateş geciktirici püskürttü, sonra tuzla buz olmuş ön cama ve kaportaya yapışmış ıslak kâğıt parçalarını kazıyarak temizledi; hamur haline gelmiş kâğıtların bir kısmı asfalta düşüp yağmur suyuyla birlikte oluklardan içeri aktı. Kâğıttan yapılan tüm insanlar gibi, Merced de Papel'in ölümünün de resmi bir kaydı olmadı, ne ölüm belgesi ne de cenaze duyurusu; kaza raporu bile varlığını tanımıyordu. Onun geçmişi âşıklarının dudakları arasındaydı, ağızlarını ayıran yaralarda. Ancak bu, âşık olunan Merced de Papel'in geçmişiydi, ona dokunmanın ıstırabının tarihi. Merced de Papel yara dokusuna bıraktığı miraslar konusunda temkinliydi ve bu nedenle çıkarıp attığı kâğıt parçaları üzerinde kendi hesabını tutuyordu. Başlığını anadili İspanyolca olarak koyduğu kendi kitabını bir araya getirmişti: *Los Dolores y Amores de la Gente de Papel* (Kâğıt İnsanların Acıları ve Aşkları.)

KÜÇÜK MERCED

EMF'den ayrılmasının ardından, Smiley bir daha asla siyah cenaze *guayabera*'sını giymeyeceğine yemin etmişti. Ama Küçük Merced'in ölümünün haberini aldığı sabah yataktan kalktı. Vücudu yıldızlar ve güneşin altında bronzlaşmıştı. Yas içerisinde giyinerek siyah *guayabera*'yı yeniden üzerine geçirdi. Ceplerini gül yapraklarıyla ve karanfil fırfırlarıyla doldurup Federico de la Fe'nin evine doğru yola koyuldu.

Diz çökülen dördüncü günün sonunda dizleri hissizleşip ağızları gül yaprakları çiğnemekten ve kutsal anaların isimlerini bir bir sayıp dökmekten kurumuştu. Görevli rahibe hazırlıklı gelmişti; siyah örtüsünün altına kalın tamponlu dizlikler takmıştı ve astarının içinde gizli bir matara vardı. Yaşayan son İsviçreli azizle birlikte eğitim görmüş olan rahibe, Katolik yasalarını harfiyen uyguluyor, doktrinlerin en ezoterik olanlarını savunuyordu: hamile bir gelinin beyaz giydiği düğüne katılmayı reddetmek, araç gerecini sadece kutsal suyla yıkamak ve

Eski Ahit'te yer alan, sadece üç yıl boyunca karantina altına alınıp temizlenmiş domuzları yeme geleneğine harfiyen uymak.

Ve böylece rahibe Küçük Merced'in dirilişine tanık olduğunda ilk arzusu kilise papazını alarma geçirip Vatikan'ın mucizelerle ilgilenen birimini bilgilendirmek oldu.

Küçük Merced'in ölümü kısa bir ölümdü. Beş gün, üç saat ve yirmi altı dakika sürmüştü. Gözlerini ovuşturup uykuyu silip attı ve çatlamış, kuru dudaklarını yaladı. Federico de la Fe kızına koşarken Froggy rahibeye doğru yürüyüp karanfil bıçağını rastgele savurdu.

"Burada hiçbir şey görmedin," dedi Froggy rahibeye. Kadın mucizeyi belgelemenin ve az önce olanları resmi kayıt altına almanın önemini açıklamaya çalışırken EMF'nin geri kalan üyeleri bıçaklarını çekti.

"Bu uğurda ölüp şehit olmak istemezsin," dedi Froggy. "Hizmetlerin için teşekkürler." Froggy rahibeye içinde kilise bağışının bulunduğu bir zarf uzattı ve onu evden çıkardı.

MERCED

Federico de la Fe'nin yası beş günden biraz fazla sürmüşken Merced'inki daha da kısa sürmüştü. Mektubu okuduktan tam üç saat sonra bir telgraf ulaştı. Jonathan Smith mesajı aldı, kâğıdı imzaladı ve daktilo edilmiş yazıyı Merced'e okudu. "Yeniden dirildi," yazıyordu telgrafta.

Merced gözyaşlarını silip saçlarındaki tuzu ve şekeri fırçalayıp temizledi, sonra yerleri süpürüp her şeyi düzgünce bir araya topladı. Gözyaşlarının ahşabın üzerinde bıraktığı lekeleri çıkarmak için Jonathan Smith'in zımpara kâğıdı kullanmasını izledi. Masanın üzerinde talaş tozu birikti ve ayaklarının dibine, yeni süpürülmüş yerlere döküldü ama koyu leke alışabın damarlarından çıkmadı.

Merced biraz sulandırılmış tiner döküp bir koyun postu parçasıyla ovalayarak lekeyi çıkardı. Jonathan Smith'in mahcubiyetine rağmen, Merced hiçbir zaman onun beceriksizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğramıyor, en temel çiftlik işlerini bile yerine getirememesini sevimli buluyordu. Attığı düğümler asla yeterince sıkı olmazdı ve birçok sabahını, kaybettiği kovaların peşinde kuyu duvarlarından aşağı inerek geçirirdi. Ve kuyunun dibinden, yankılanan sesiyle, Jonathan Merced'e şarkı söyler, Gal dilinde nasıl küfredileceğini öğretirdi - İrlanda adalarında Protestanlığı yaymaya çalışırken edindiği bir beceriydi bu.

Yağmur mevsiminde Jonathan sabahların büyük kısmını öküzleri boyunduruğa koşmakla geçirir, sonra akşamın geç saatlerine kadar çalışırdı. Öküzlerinin ağızlıklarını takmayı unutur, hayvanlar tarlada burunlarının ve tat alma cisimciklerinin dikine gider, Jonathan'ın dürtmelerine ve emirlerine kulak asmazlardı. Bunun sonucunda karıkları her zaman alçak olur, genellikle iç içe geçerdi. Ama Merced bunu bile romantik bulurdu. Bazen kesişen X'lerin arasında Merced bir O görür, Jonathan ise, Avrupai nüktedanlığını kullanarak, "Bu, kucaklamalar ve öpücüklerden oluşan bir tarla," derdi.

Diğer günler öküzler zayıf emirlerine başkaldırır ve onu dikenli telin içinden çeker, komşunun mısırlarının, birbirine dolanmış pis kokulu sakız kabaklarının ve yeşil fasulye saplarının arasında sürüklerlerdi. Ama çiftçi olarak beceriksizliğine rağmen, Federico de la Fe'nin yanına bile yaklaşamayacağı bir kendini zapt etme becerisine sahipti. Jonathan Smith asla yatağını ıslatmazdı.

Merced Jonathan Smith'i seviyordu. Federico de la Fe'yle hiç olmadığı kadar mutluydu onunla ama yine de ilk kocasını soranlar oluyordu.

Bir defasında, evini iki katırın sırtında taşıyan ve Federico de la Fe'nin ilk komünyonunu yönetmiş olan gezgin bir rahip, Merced'e neden bir Protestan'la birlikte olduğunu sordu.

"Yataklarını ıslatmıyorlar," diye cevap verdi Merced ve beyaz Protestan erkeklerin diğer birçok cazip niteliğini saymaya başladı. Merced boylarının uzunluğunu, gerçek edebiyattan yola çıkarak kinaye yapma becerilerini, bir de sahip oldukları olağanüstü komik ancak bir nebze tatsız mizah anlayışını andı. Ve daha eğitimli olduklarını söyledi, kutsal kitapları okudukları için İncil'in dipnotlarında keşfettikleri geniş bir cinsel ilişki pozisyonu dağarcığına sahiplerdi.

"Bu, Kral Davut," dedi Merced rahibe, hareketi ve birbirinin üzerine çıkma pozisyonunu anlatmak için ellerini kullanarak.

Bir başka pozisyona geçmek için parmaklarını yeniden konumlandırdı. "Ve bu da sevişmenin en üzücü yolu; Eyüp Kitabı'ndan." Ve bu gerçekten de en melankolik yoldu; Satürn'ün otel odalarında çok defa Kamerun'a oral seks yaptıktan sonra kullandığı, arkasını çevirip kollarıyla bacaklarını açarak tüm ağırlığını avuç içleri ve dizlerinin üstüne vermesini sağladığı pozisyon.

MERCED DE PAPEL

Merced de Papel'in kitabının altmışıncı sayfasında, bir zamanlar karnının üzerindeki deri olmuş olan sayfada, kadının beyaz âşıklara meyletmesine değinen bir madde vardı. Başka erkeklere fikren karşı olmasa da, açık tenlileri ve dilleri İspanyol dilinin uzun sesli harfleri ve çift r'leriyle esnememiş olanları tercih ediyordu.

Ancak Merced de Papel parçalara ayrılıp lif ve hamura dönüştüğünde onun yasını tutanlar yumuşak huylu ve kısa dilli erkekler değil, yaralı ve uzun dilliler oldu. Çok küçük yaşta *mariachi* grupları için eğitilmiş olanlar, aşkın trajedilerini gitar baladlarına ve şehitlik için Vatikan'a başvurularında özgeçmişlerinin satırlarına dönüştüren erkekler.

Diğer erkekler Merced de Papel'in ölümüyle ilgili yorumlarda bulunmakla yetindiler - buzlu çay içerken eski günleri andılar. Ama müzik enstrümanları olan ve kederden hastanelere düşmüş erkekler yataklarında tespih duası okudular ve bu şekilde Merced de Papel'in bir beyaz güvercin değil de origami kuğusu şeklini alan ruhunun, Kutsal Ana'nın yumuşak ellerine teslim edilmesini sağladılar.

Federico de la Fe mucizeler bilimiyle ilgilenmiyordu. Küçük Merced'in dirilişini yalnızca kader olarak kabullendi ve hiçbir açıklama aramadı.

"Tanrı'nın işine akıl sır ermez," dedi ve konuyla ilgili başka hiçbir şey söylemese de, pazar günü tabak gezdirilirken her zamanki bağışına fazladan on dolar ekledi. Salı günleriyse, porselen azizler ve günah çıkarma kabinlerinin tozu alınırken mihraba iki mum getirdi.

Fakat Tanrı açıklamalardan sadece bir tanesiydi. Federico de la Fe Küçük Merced'in belki de Tanrı'nın eliyle değil de, Apolonio'nun hazırladığı karışımlardan biri sayesinde dirilmiş olduğunu düşünmekten hiç vazgeçmedi. EMF üyeleri dizlerinin üzerinde tespih duasını okurken sırtına sıkıca bağladığı Bebek Nostradamus'la birlikte dükkânına kapanan Apolonio en karmaşık formülleri ölçüp hazırlamakla meşguldü. Küçük Merced'in ölüsünün beklendiği dördüncü gün, kızı son yolculuğuna uğurlamak üzere Federico de la Fe'nin evine geri döndüğünde serçeparmağını küçük bir şişeye batırdı ve saçlarını okşadığı sırada parmağını Küçük Merced'in ağzına soktu. Küçük Merced uyandığında nefesinin berbat kokma sebebi, ölümün yol açtığı bir şey değil, yalnızca Apolonio'nun gözden kaçırdığı bir hususta: iksire nane koymayı unutmak.

Küçük Merced kendi ölümünün farkında değildi; uyanıp da bir oda dolusu yas tutan insanı görünce Federico de la Fe'ye kimin öldüğünü sordu.

MERCED

Bir pazar sabahı, Jonathan Smith sütü ocağın üzerinde kaynamaya bıraktıktan sonra, Merced'e arkadan kaşık pozisyonunda sarılıp onu sarsmaya başladı, ta ki Merced üzerine çıkıp yatana dek. Jonathan Smith Merced'le iki yatak direğine tutunarak sevişti; güçten dolayı direklerin biri devrildi, o sırada süt taştı ve buharlaşıp tavanda toplandı.

"Bu, Samson'du, Hâkimler Kitabı'ndan," dedi Jonathan Smith ve kırık yatak direğini yere attı.

Merced mutfağa girdiğinde tencerenin gümüş kaplaması erimişti ve tavanda yoğunlaşan süt yere damlıyordu. Merced'in en iyi tencereleri ve iki günlük süt Jonathan'ın dikkatsizliği yüzünden ziyan olmuştu. Merced ilk defa, onun bu işe yaramazlığını ne çekici ne de eğlenceli buldu.

"Çatıda bir sızıntı olmalı," dedi Jonathan. "Süt yağıyor." Ama Merced gülümsemedi ya da her zamanki gibi başıyla onaylamadı; bir süt damlası dudaklarına çarpıp ağzından içeri süzülene dek çattığı kaşları gevşemedi. Sakarlığına rağmen, Jonathan Smith incelikli Avrupa terbiyesine ve şans eseri değerli şeyler keşfetme hünerine sahipti. Tavanda asılı kalıp yere damlayan süt, badananın içerisindeki şekeri çekmişti. Ve böylece potansiyel bir mutfak yangını yerine karamelize sütün keşfi gerçekleşmişti.

Jonathan Smith'in mevsimlik hasadı sadece sekiz mısır koçanı ve iki sakız kabağı kütüğü vermişti ama karamelize sütten elde edilen kâr, temel gıda

maddelerini, iki sürü güvercini ve her pazar yemek pişirirken kullandığı Portekiz baharatlarını almaya yetiyordu.

Her sabah, Jonathan Smith ve Merced sevişirken süt taşıp tavanda birikiyor, geceden yere koydukları tencerelerin içine damlıyordu. İki mevsim boyunca, kaynatılan süt tavana yapışık kaldı. Ama yaz geldiğinde duvarlar tatlılıklarını kaybetti ve acı ökse tadı sütün tadını bastırdı.

MERCED DE PAPEL

Origami cerrahı Antonio, Merced de Papel'in keskin köşeleri yüzünden yaralanan ilk erkekti. Kâğıt yırtıp katlamakla geçirdiği onca yıl boyunca, hiçbir projesi Merced de Papel'in ellerinde bıraktığı kâğıt kesikleri kadar derin yaralar açmamıştı.

Yaratıldığı gün isimsiz olan Merced de Papel fabrikadan çıkmış ve yağmurun içine atılmıştı. Antonio baygındı, kanayan elleri gazete kâğıdına sarılmıştı, kendinden geçmeden ve buruşuk gazete kâğıdı yumuşayıp kırmızı mendillere dönüşmeden önce bir anlığına gözlerini açmıştı. Kendisini bırakıp giderken kadının yalnızca sırtını görmüştü ama üzüntü ya da terk edilmişlik hissi duymamıştı. Nihayet kendisinin ölümünden sonra uzun yıllar yaşayacak, tıbbi dergiler ya da ameliyathane dedikoduları yardımıyla gözden düşürülmeyecek bir şey yarattığını biliyordu.

Antonio'nun gök gürültülü bir fırtınaya, yüzlerce dudaktan yayılan salyalara ve eski âşıklarının peş peşe gelen hınç alma çabalarına dayanan eseri, takılmamış bir emniyet kemeri ve tuzla buz olmuş bir ön cam yüzünden çözülüp parçalanmıştı.

Ve sirenler çarpışmanın olduğu yere yaklaşırken hafif ama devamlı bir yağmur kâğıt parçalarını sırılsıklam etmiş, sürükleyip yol kenarındaki olukların bilinmezliğine götürmüştü. Suyla sürüklenmeyen parçalarsa Merced de Papel'in arabasının kaportasına yapıştı ve günler sonra, bulutlar dağılıp güneş ısısı hurdalığa vurunca sertleşti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

●

FEDERICO DE LA FE

Dirilişinden iki hafta sonra Küçük Merced hâlâ güçsüzdü ve su kaybetmiş durumdaydı. Nefesi ise, devamlı nane yaprakları çiğnemesine rağmen, iribaşlarla dolu durgun sular gibi kokuyordu.

Şifacı Apolonio'yu Küçük Merced'in odasına buyur edip durumu ona danıştım ama onda bile bunun ilacı yoktu.

"Ölümden kolayca kurtulunmaz. Geride mutlaka bir şey kalır, en azından bir süre için. Biraz zaman tanı. Lazarus'un ağız kokusu iki ay sürmüştü; gerçi o zamanlar gargara ve diş macunu yoktu," dedi Apolonio, Küçük Merced'in başucuna doğru yürürken.

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu Küçük Merced'e. Eliyle ağzını kapatıp anlaşılmaz bir tonda cevap verdi.

"Ben iyiyim ama, bu kötü koku..."

"Nane yaprakları çiğnemeye devam et ve Froggy'den sana gül yaprağı getirmesini iste. Kısa süre sonra bir azize gibi kokacaksın."

Apolonio ve Küçük Merced vedalaştı, sonra ben Apolonio'yu evin önüne kadar geçirdim.

"Merced'den haber var mı?"

Hayır anlamında başını salladı.

"Mektubu almış mı?"

Başıyla onayladı.

"Peki telgrafı?"

"Evet."

"Emin misin?"

Yine başıyla onayladı.

İşi düzenbazlık ve büyücülük olmasına rağmen, Apolonio açık yürekli biriydi ve gücünün ötesinde tahminlerde bulunmazdı. Merced'den bahsederken hem kelimelerine hem de ses tonuna dikkat etti, sözlerini nazik bir çekingenlikle sarf etti.

"Merced'i bilemem -her kadın farklıdır- ama kadınlar bazen gider ve bir daha geri dönmezler. Beklemek iyidir, çünkü bazen de geri dönerler. Kimisi dizlerinin üzerinde sürünerek, arkalarında sargı bezleri ve kan izleri bırakarak, etlerini kaldırım taşlarının, sonra da asfaltın üzerine sürte sürte gelir, sonunda da eski âşıklarının serin ve pürüzsüz sundurmalarına ulaşır."

"Diğerleri ise çok daha kolay bir yolu seçerek sadece eve yaklaştıklarında dizlerinin üzerine çöker, kilometrelerce yürümüş numarası yapmak için dizlerinin üzerine zımpara kâğıdı sürer. Her halükârda çiziklerine ve yaralarına bakım yapman gerekir. Ve bir de hiç geri dönmeyen kadınlar vardır, bir daha kendilerinden hiç haber alınamayan kadınlar. Pişmanlığın ya da kefaretin izini bile taşımayan, yumuşacık tenleri ve losyonları olan kadınlar."

Apolonio'nun tüm söylediği buydu işte, Merced'in ne tür bir kadın olduğu konusunda hiç ipucu vermemişti. Belki de yolda olduğunu, yavaş yavaş bu yöne geldiğini düşündüm. Sargılarını bağlamak için mola veriyordu ve eninde sonunda evin sundurmasına ulaşacaktı.

Son aşamayı onun için mümkün olduğunca yumuşak ve kolay kılmak istedim.

Ertesi gün, Küçük Merced uyurken bahçedeki toprağı tersyüz ettim, yabani otlardan temizledim ve St Augustine çimi tohumları ektim. Çimleri uzamaya bıraktım ama çok da uzatmadım, Merced'in dizlerinin toprağa değmesini engelleyecek kadar sadece. Basamaklara köpük dolgusu döşeyip üzerlerini yumuşak bir kilimle örttüm.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

SATÜRN

EMF üyeleri ve askerlerinin saldırıya geçtiği gün gelen ilk kartpostal Belçika pullarıyla kaplıydı ve Satürn'e değil "Sal Plascencia" adına gönderilmişti.

Kartpostalın arkasında şöyle yazıyordu:

> Bugün, kum tepeciklerinin üzerine oturup çikolata yedim. Seni düşündüm.
>
> Sevgiler,
>
> *Kami*

Satürn kartpostalın arkasını çevirip kuşe kâğıda basılmış, kürekleri olmayan, bir kanalın kıyısına demirlenmiş, bir direğe sadece bir yün ipliğiyle bağlanmış kimsesiz kayık resmine baktı. Kayığın üzerinde ve Belçika semalarında Flamanca bir selamlama süzülüyordu. Ne yazdığını anlayamadı ama bir zamanlar Kamerun'un başının üzerinde havada duran hale gibi ışıldayan, parlak sarı renkte yazılmıştı.

Bir anlığına -çok kısa bir an- Kami'yi düşündü: sırtüstü uzanmış, Satürn parmaklarının ucuyla arı iğnelerini çekmeye çalışırken göğsü yumuşak ve pembe. İğneler çok derinde ise dişlerini kullanıyor, arada sırada da arıların bıraktığı tortuyu yutuyor. Zehrin kalıntısı dilini uyarıyor ama tükürmüyor; Kamerun'un yanına uzanıp ağzında arılardan artakalan tatla uykuya dalıyor.

Ama onu düşünecek vakit yoktu. Satürn yaklaştıklarını, sayfanın içine doluştuklarını duydu; ittirip kaktırarak onu ileriye, sayfanın en kenarına sıkıştırmaya çalışıyorlardı.

Konsantre olamıyordum. Çöp kutusunu çiğnenmiş gül ve nane topaklarıyla doldurmuştum ama koku yine de düşüncelerimin içine süzülüyordu. Uykudayken bile rüyamda çöp yığınları ve gittikçe küçülen bir denizin kokusu vardı; sular çekiliyor, güneşin altında tek başlarına kalan balıklar ve deniztarakları çürüyüp gidiyordu. Kapanmış istiridyeler yavaşça aralanıyor ve çırpınan balıklar kabukları parçalıyor, yerin altından yengeçler sürünerek geliyor ve sonra her şey duruluyordu; iğrenç kokunun yükselen dalgaları dışında.

Gözlerimi kapatıp siyah katmanı genişletmeye çalıştım ama koku her defasında konsantrasyonumu bozup beni yeniden başlamak zorunda bıraktı. Siyahlığı şundan daha fazla genişletmeyi başaramadım: [redacted]

Apolonio'dan başka bir şey istedim ama başka ilacı yoktu. Önemi yoktu yine de. Artık Satürn'den saklanmıyorduk. Froggy herkesin ne istiyorsa onu söylemesi ve düşünmesi çağrısında bulunmuştu, böylelikle konuşma ve düşünce selinin Satürn'ün sesini boğacağını umuyordu. Buna rağmen babamı korumak, kalkanın ardına gizlemek ve annemi kendi yordamınca, kimsenin acıma ve alay dolu bakışları altında kalmadan hatırlamak için ne yapması gerekiyorsa yapsın diye ahşap kutu ve fotoğrafla baş başa bırakmak istiyordum.

Bu yüzden mide bulantısına yenik düşene dek tekrar denedim: [redacted]

İlk hamlemden biraz daha genişti ama keskinliği kaybettim biraz; köşeler köreldi ve aşağıya doğru sabitleyemedim. Kalkan bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Naneli gargara yuttum ve gargaranın ardından nane ve gül yaprakları çiğneyip gözlerimi kapatarak yeniden denedim: [redacted]

"Hikâyeye, Satürn tarafından yazılan tarihe karşı bir savaş veriyoruz. Satürn'ün izinsiz girişine karşı en iyi silahımızın sessizlik olduğuna, bizim sessizliğimizin sonunda Satürn'ü susturacağına inanmıştık.

Ama kurşuna karşı alerjik olduğumuzu keşfettik ve tarihle mühürlü dudaklarla savaşılamayacağını, Satürn'ü ancak kendi sesimizle durduracağımızı anladık."

Yaptığım tek konuşma buydu, ama fazla destek çağrısına ihtiyaç olmadı. Kurşunla kaplanarak ve açık havada mecburi sessizlikle geçirilen yıllardan sonra, konuşmaya hazırdık. Sokağa çıkıp her zaman söylemek istediğimiz şeyleri söyledik ve kelimeleri havada süzülmeye bıraktık. Kelimelerini doğrudan kullanmaya çekinenler söyleyeceklerini önce kâğıda yazıp sonra yüksek sesle okudu. Diğerleriyse arka ceplerinden ve yatak altlarından mektuplar çıkardı ya da aşınmış ve köşeleri kıvrılmış kitaplardan altı çizili pasajlar okudu.

EMF'nin ordusu seferber oldu. Koordine edilmiş kollar savaş cephesindeydi; yedeklerse arkada, savaşa hazır halde bekliyordu. Rüzgârı ve güneşi arkalarına almışlar, Sextus Julius Frontinus'un düşmanın güneş ışınlarıyla gözünü kamaştırmayı ve tozla kör etmeyi öğütlediği *De re militari* prensiplerini izliyorlardı. Frontinus doğadan faydalanmış ve oklar ardında havada uçuşurken süvarilerini ileri sürmüştü. Silurlar ateşe karşılık verince, okçuları kalkanlarını başlarının üzerine kaldırmış, dairenin çevresindekilerse kalkanlarını göğüslerinin üzerinde tutup kaplumbağa düzeninde uygun adım ilerlemişlerdi. Beş yüz ayaklı bir kaplumbağa.

EMF'nin stratejisi Satürn'ü kuşatmak, etrafını sarmak ve onu bölgeden çekilmeye zorlamaktı. Satürn hiçbir zaman topyekûn savaştan yana olmamış, işin bu raddeye varmasını istememişti ama direnecekti. Konumunu muhafaza edecek ve kendi taarruzunu başlatıp gerekirse tüm toprakları ele geçirecekti. Bunca zamandır düşüncelerini ve dikkatini tüketen, terk edilmesinin sorumlusu olan bu insanlara türn öfkesiyle karşı koyacaktı. Satürn'ün dikkati, Federico de la Fe ve onun çiçek kasabası sebebiyle dağılmıştı. Onların yüzünden, onun yataktan kalkıp yeşil elbisesini giydiğini ve çekip gittiğini, duvarlarında açık tenli adamların resimleri asılı olan, sebzelikleri ağızları çıtçıtlı poşetlere düzgünce yerleştirilmiş marul yapraklarıyla dolu bir eve gittiğini fark etmemişti. Portrelerden Kennedy gözleri ona bakarken ve yıkanmış marullar buzdolabında dururken elbisesini yukarı kaldırdı ve birbirinin üzerine çıkmış, tam tekmil kıyafetli iki Napolyon'a tepeden bakacak bir adama koyu renkli kasık tüylerini gösterdi. Ve adam kulağına bir şeyler fısıldadı. Güzelce, net bir şekilde, bir marul toplayıcısının asla telaffuz etmeyeceği kelimeler kullanarak konuştu onunla.

SUBCOMANDANTE SANDRA

Asker toplama dönemimizde, yabancıların kapılarını çalarken Satürn'ü tanıdığını ve birçok geceyi onun yanında yatarak geçirdiğini söyleyen bir kadına rast geldim. Ama bunun uzun zaman önce olduğunu söyledi.

"Onu çok gençken tanıdım, Satürn olmadan önce. İkimiz de gençtik. Özür dilerim ama size yardım edemem. Hatta sizinle konuşuyor bile olmamam gerek," dedi.

Ve ben uzaklaşırken beyaz şeritli yeşil bir elbise giymiş olan kadın arkamdan seslendi.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Evet," diye cevapladım.

"Şimdi nasıl görünüyor?"

"Satürn mü?"

"Evet, Satürn."

"Bilmiyorum - sadece o bizi görüyor. Biz onu görmüyoruz."

Akşam domino masasının etrafında toplanmış de la Fe'yi beklerken Froggy'ye kadından ve bana söylediklerinden bahsettim.

Froggy inanmakta güçlük çekiyormuş gibi başını salladı.

"Mümkün değil. Madem o kadar yakınmış, onun yatağındaymış, neden gırtlağını kesmemiş?"

SMILEY

Kül halkası El Monte'nin etrafını çevirdiğinden beri ilk defa, insanların ne çiçek ne de horoz dövüşü için kasabaya adım atmalarına şahit oldum. Satürn'ün sonunun gelişine tanık olmak için girmiştiler kasabaya. Kimi silahlı geldi, ellerinde tabancalarla, Satürn'ün mermilerden etkilenmediğinden habersiz. Diğerleri flaş ampulleri ve fotoğraf makineleriyle geldi, düşen Satürn'ün fotoğrafını çekme umuduyla.

Akşam olduğunda daha çok sayıda insan El Monte'ye akın ederken siyah bir lümuzin yanaştı, tekerlekleri küllerin üzerinden geçti. Kurum izleri Apolonio'nun dükkânının önünde son buluyordu.

APOLONIO

Milyonerler, vilayetin kenar mahallelerinden kasaplar, ellerinde avuç dolusu kabayonca ile çiftlik sahipleri, iki Hollywood yıldızı adayı (ikisinde de sigara ağızlığı), kaç bölümdür ortalıkta görünmeyen karakterler, bir kardinal ve iki papaz yardımcısı, bir marul toplayıcısı kavmi—kimi tekerlek üstünde kimi yayan, hepsi El Monte'ye hücum etti.

Bazıları konuşmak ve Satürn'e karşı mücadele etmek niyetindeydi ama çoğu yalnızca gösteri için gelmişti; bir stadyuma giriyor edasıyla girdiler kasabaya; eğlence beklentisi içinde, salt varlıklarının, konuşmalarının ve düşüncelerinin Satürn'ü daha da köşeye kıstırdığının farkında olmadan.

MARUL TOPLAYICILARI

Onu buraya kadar takip ettik; gösterişli Hollywood evinden çıkıp çiçek tarlalarını geçerek El Monte'ye varana kadar. Arabası durunca "Rita, *vendida*!" diye bağırarak onu marul başı yağmuruna tuttuk. Beyaz Hollywood çocuklarıyla düzüşmesini söyledik.

Şoför kapısını açtı ve o, rahat bir şekilde arabadan indi, marulu ayağıyla kenara iteleyip imza ve öpücük dağıtmaya başladı ama hiçbirini bizim tarafa göndermedi. Bileğini nazikçe kıpırdatarak sigarasının külünü silkti ve sonra başını kaldırıp gökyüzünde Satürn'den bir iz aradı.

SATÜRN

Satürn disiplinliydi, Napolyon'un salık verdiği perhizi ve egzersiz rutinini harfiyen uyguluyordu: kahvaltıdan önce yumruklarının üzerinde yüz şınav, arkasından üç tuzsuz, beyazları tam pişmiş ama sarıları sulu bırakılmış yumurta. Öğle yemeği için de dudaklarının arasında tuttuğu, metaldeki demiri emip kaslarına gönderdiği üç marangoz çivisiyle üç yüz mekik. Ama en önemlisi, tıpkı Napolyon gibi, ona yitirilmiş aşkı hatırlatacak şeylerden kaçınmaya özen gösteriyordu.

Ama Sandra bilmeden, bir zamanlar adı ithaf sayfasında geçmiş olan kişinin kapısını çaldığında Satürn savaşın en önemli ilkesini ihlal etti: aşkın aklına düşmesine izin verdi.

Dikkatini Federico de la Fe ve EMF'ye yoğunlaştıracağı yerde, fotoğrafları ve eski mektupları çıkardı. Masasının üstünü boşalttı, savaş planlarını ve haritaları bir kenara itti ve bir aşk mektubu yazmaya başladı.

EMF tugayı ilerlemeye başlayıp Satürn'ü sayfanın kenarına doğru itti ama o masasında oturmuş bir daha asla rahatsız etmemeye söz verdiği kadına mektup yazıyor, uygun adımların yaklaşan sesinden etkilenmiyordu.

FROGGY

Güçlüydük, varlığımızı daha önce hiç olmadığımız yerlere yüklüyor, kendimizi ortaya koyuyorduk. Başta muntazamdık, kusursuz düzende uygun adım ilerliyorduk. Ancak ilerledikçe, adamlarımız, planlarımızı ve stratejik düzenlememizi unutarak dağıldılar. Seslerimiz, yabani çiçekler misali her yerde bitmeye başladı. El Monte Flores nihayet nereye isterse oraya gitmekte, ne isterse onu düşünmekte özgürdü; hikâyemiz Satürn tarafından engellenmeden, sömürülmeden.

Ve hepsi buraya, bizim zaferimize tanıklık etmek için gelmişti. Film yıldızları, din adamları ve halkın geri kalanı, önlükleriyle zanaatkârlar, marul toplayıcıları, milyonerler...

Ve burada olacaktı; Monte'de, Hollywood'dan kilometrelerce, Vatikan'dan ise iki kıta ve bir okyanus uzakta, Galileo'nun halkalı gezegenin zorba tabiatını ilk defa gözlemleyişinden yüzlerce yıl sonra - Satürn'ün çöküşü burada gerçekleşecekti.

PELON

Haftalarca sadece toprağı ve çiçekleri, toprağın mineral bileşimini ve sulama akışının düzenini, tarımın en önemli ayrıntılarını -hiçbir anlamı olmayan, gerçek düşüncelerimizi Satürn'den gizlemeye yarayan ayrıntıları- düşündükten sonra, şimdi bütün bu teferruatı aklımdan çıkaramıyordum. "Özgürüz, Pelon," dedi Froggy. "Ne istersen onu söyleyebilir ve düşünebilirsin." Ama ben dünyanın daha önce nasıl olduğunu unutmuştum - eğer dünya borularının çapından ve fiskiye başlarının ebadından ibaret değilse, dünya çiçeklerden ibaret değilse, başka da bir şey bilmiyordum.

Bana sadece tek bir şekilde düşünmemi emretmişlerdi, her şeye anlamsız birtakım nesnelerden oluşan bir katalog gibi bakmamı; oysa şimdi kalkmış daha ileriye bakabileceğimi, karıkların ve çiçek ticaretinin işleyişinin ötesini görebileceğimi söylüyorlar. Ama bunun için artık çok geç. Ne kolumu kaybettim ne de şarapnel isabet etti bana; benim savaş yaram gözümün retinasında. Geçmek bilmeyen ıstırabım miyopluğum benim; sadece yakınımda olanı görüyorum, bir de büyütülmüş şeyleri. Hatta burada, El Monte'de bile, sakin günler ve biçilmiş çimenlikler görmüyorum. Onun yerine ben, toprağın münferit kristalin kütlesini -tortul silt ve püskürük kumdan oluşan bir bileşim- üst toprak tabakasının yalnızca yirmi yedi milimetre içine giren sığ kökleriyle St Augustine çimlerinin uzun yapraklarını, çimenliğin havalandırma ihtiyacıyla kahverengine döndüğünü gözlemliyorum. Benim gördüğüm bu işte; toprağın işlenmesi ve tohumların ekilmesinin ötesinde bir dünya yok.

İKİ PAPAZ YARDIMCISI

Bugün, Meryem Ana yılının 14 Haziran Salı günü, Kardinal Hazretleri (ve Los Angeles'ın öz oğlu) ve haşmetlimiz, onu vaftiz etmiş olan başmeleklerin izinden giden, Kardinal Ryan Jeff Mahony'yi takdim ederiz.

Bugün Kardinal Hazretleri El Monte'ye, adını varolmayan tepelerden alan bu yere adım atıyor.

Bu kasaba kutsansın

Tanrı'nın Anası Meryem tarafından kutsansın

Lourdes Meryemi tarafından

Merhametli Meryem tarafından kutsansın

Fatima Meryemi

Yedi Kederin Meryemi tarafından kutsansın

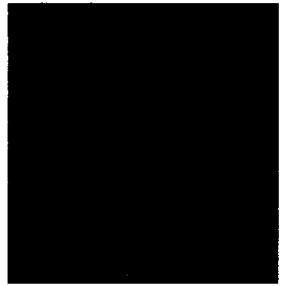
Karların Meryemi

Walsingham Meryemi

Günahkârların Kutsal Anası

Hırsızların Kutsal Anası

BEBEK NOSTRADAMUS

KAMERUN

Napolyon'uma,

Bu, senin en sevdiğin onbaşıya ait kartpostalı Louvre'da buldum. Bir pufun üzerinde durduğunu fark ettin mi, ne komik. Haklıymışsın, Paris'te kuru kuruya silinmek yokmuş, her yerde bideler var ama benim burada yıkanıp da içimden atacağım kimsem yok.

Sevgilerimle,

Kami

SATÜRN

Marangoz çivileri Satürn'ün dudaklarından sarkıyordu ve demir, çözünüp salyasına karışmıştı. Kan olduğunu sanarak lavaboya tükürdü, sonra mektubu bitirmek için masasının başına döndü. Kapanış cümlesinde şöyle yazdı: "Senin için bir çimenlik yaptım. Her gün suluyorum ve salı günleri havalandırıyorum ama daha pürüzlerini gidermedim."

Mektubu imzalayıp mühürledi ve zarfın üzerine onun yeni şehrinin ismini yazdı; geniş sokakları ve gürbüz meşeleri olan, köşe başlarındaki eczanelerinde hâlâ kafalarına kâğıt şapkalar takan adamların soda makinelerinden servis edilen dondurmalar sattığı o şehrin ismini. Kaynayan kazanlarını iten mısırcıların ya da enseleriyle elleri güneş ve gübreden yanmış, gölgede dinlenen çiçek toplayıcılarının olmadığı yeni şehrinin.

Ama Satürn de düzgün, köşeleri kartpostallardaki gibi keskin bir çimenlik yapabilirdi. Kaldırımda lamba direği yoktu; Satürn verandanın ışığını açık bırakarak onu bekliyordu.

KARDİNAL MAHONY

Tanrı'nın gözleri her zaman üzerimizdedir. Ve biz O'nun ilm-i mutlakından saklanamayız. Bu nedenle Satürn yenilip düşse bile, onun üzerinde Tanrı vardır.

İncir yapraklarından ve hicaptan önce bile, O buradaydı, onlar hayvanları ve bitkileri işaret edip yaratıklara ve sebzelere isim koyarken ilk ebeveynlerimizi izliyordu. Havva'nın pulları ve titreşen bir kuyruğu olan canlıyı okşarken dilindeki tıslamayı keşfedişini dinledi. Ve O, onları, nefesleri elma kokarken kovduğunda Cennet'in yeşil çayırlarından yürüyerek çıkışlarını izledi ve çorak bir diyara dek peşleri sıra gitti.

"Ben yalnızca Julieta ile sevişirken kimsenin yukarıdan beni izlememesini istiyorum," demişti EMF *cholo*'larından biri, böylesi bir mahremiyetin asla varolamayacağından habersiz.

JONATHAN MEAD

Burada Kamerun diye biri yok, adı kimseye tanıdık gelmiyor. "Kami," diyorum, hayır anlamında başlarını sallıyorlar. Onu tarif ediyorum, sanki son görüşümün üzerinden yalnızca birkaç gün geçmiş gibi. Kendi kendime yitirilmiş bir kız evladın neye benzeyeceğini hayal etmeye çalışarak... "Güzel bir kız," diyorum. Bal gibi kokar demek istiyorum ama her nasılsa bu, nezaketsiz olacak.

Kasaba çiçek sıraları ve bir su kulesinden ibaret, üzerlerinde rüzgâr gülleri olan sıvalı evlerin hepsi kiliseye dönük. Ama burada ondan eser yok. İsmini söyleyince bilmiyorum dercesine omuzlarını silkiyor ve dökülen gökyüzünü işaret ediyorlar.

RITA

Tüm MGM filmlerinin başında görünen kükreyen aslan, Charles Gay tarafından bir kamçı ve et parçalarıyla eğitilmişti. Vahşi kediyi aslan çiftliğinde kırbaçlayıp kafese kapatarak sirk numaraları yapmaya ve işaret verildiğinde kameraya kükremeye zorlamıştı Gay. Her film makarasından sonra Charles sahte kürk yeleyi çekiştirir, akrilik tüyleri kabartırdı - MGM yöneticilerinin, o vahşi alfa erkeğinin kostüm giydirilmiş bir dişi aslan olduğundan asla haberleri olmadı.

On yıl sonra Charles onu gezici bir sirke sattı ama yavrularını kendine sakladı. O, rüyasında orman temalı eğlence parkları ve safari şapkaları görürken, üç aslan yavrusu pençeleriyle ayaklarını, kollarını yaraladı. Hayatta kaldı; bana asla unutmayanın filler değil ihanet ettiklerimiz, canını yaktıklarımız olduğunu söyleyen de ta kendisiydi. Hatırladıklarını gelecek nesillere nakleden, acılarını ve öfkelerini akrabalarına aktaran, asla affedemeyen, daima ellerindeki marulu atmaya hazır bekleyen türler. Bir adres ya da gardırop değişikliğini mazur göremeyenler. Çocuklarına ve torunlarına benim onların satılmış fahişesi olduğumu söyleyenler.

KÜÇÜK MERCED

Babam yatak odamın penceresini açtı ve içeriye havayı tazelemesi için karanfillerle kaplı büyük Valencia portakalları getirdi. Komodinimin üzerine içi nane ve gül yapraklarıyla dolu bir kâse yerleştirdi.

Portakalı burnuma götürdüm, tatlı narenciye ve baharat kokusunu içime çekerek şekeri ve çiçekleri çiğnedim. Bebek Nostradamus'un bana öğrettiğini yapmaya çalıştım: Gözlerimi kapattım, yalnızca siyahlık gördüm ve bu karanlığı genişletmeye çalıştım. Ama bitkinlik ve pis koku be[redacted] Uyandım, babam [redacted] zına kadar doldur[redacted] yaprakları ve nane[redacted] Pencereden dışarı [redacted] dizlerinin üzerine çökmüş, çimenlerin üzerinden yumurta kabukları topladığını ve mutfak havlularımızla çimlerin üzerindeki yumurta sarılarını sildiğini gördüm.

Yeniden, kâseden bir avuç alıp ağzıma attım, yavaşça çiğneyip şekeri emerek ve karanfille kaplı portakalın kokusunu içime çekerek kendimi pis kokudan kurtarmaya çalıştım. Ama işe yaramıyordu; kokmuş balığa parfüm sıkmaktı yaptığım. Lazarus'un kokusu üstüme yapışıp kalmıştı.

KÜÇÜK OSO

Söyleyeceklerimi bir kâğıda yazdım: Ben El Monte Flores'ten Küçük Oso'yum. Maxson Yolu üzerinde kendi boyadığım ve çatısını padavrayla kapladığım sıvalı bir evde yaşıyorum.

Ama yazabildiklerimin hepsi bu kadardı. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Burası benim evim, bu karıklar ve karanfiller kasabası; çiçeklerimizin nereye gittiği, asilzadeler ya da film yıldızları tarafından koklanıp koklanmadıkları umurumda değil.

Bizim sınırlarımızın ötesinde ne olduğu derdim değil, benim umurumda olan sadece Monte ve onun üzerindeki gökyüzü.

APOLONIO

Federico de la Fe'nin kendisi ve kızı için istediği şey, yalnızlık ve huzurdu. Bir çiçek kasabasının sakin ve kanaatkâr hayatını yaşayabilmekti istediği. Ve Satürn'ün çöküşü yaklaşırken Federico de la Fe savaştan elini ayağını çekmişti; bahçesinde kalıp kızına bakıyor, ona naneler ve oda parfümleri taşıyordu. İğrenç koku diner gibi olduğunda ise, dışarı çıkıp çimlerini biçiyordu.

Günde iki defa yumuşaklığı test ediyordu: güvercinlerin kırılgan yumurtalarını ve suyla dolu balonları çimlerin üzerinde yuvarlıyor ve sonra, son bir test olarak, dizlerinin üzerine çökerek kendi pantolonunu lekeliyordu. Pelon'a danışarak sürtünmeyi ve çimen lekelerini azaltacak ekin biçme ve sulama tekniklerini, yani Merced'i uzun nakışlı pişmanlık elbisesini temizleme işinden kurtaracak yöntemleri kafasında tartıyordu. Dizlerinin üstündeki yürüyüşünü kolaylaştıracak yöntemleri.

Beyaz renkli ya da narin malzemeden yapılmış bir elbise değil de sert kumaştan ve toprak tonlarında bir elbise. Kolayca sökülmeden sürüklenip aşındırılacak bir elbise. Çürük yeşillik ve hakaret yağmuruna tutulduğunda da lekelerin kumaştan kolayca çıkarılabileceği bir elbise.

KAMERUN

Sevgili Salvador,

Barcelona tam hayal ettiğim gibi. Çingeneler ve sahne sanatçılarıyla dolu, ama *sangria*'dan ve turistlerden bıktım usandım. Burada aksanı seninkine benzeyen insanlar var, bir de senin soyadını taşıyan sokaklar.

Tekneler iki günde bir Fas'a gidiyor. Yarın gidiyorum. Sen bunu okuduğunda ben oraya gitmiş ve oradan da ayrılmış olacağım.

—*Kami*

SATÜRN

Satürn bekledi. Çimlerini suladı. O, ortalıkta görünmeyince, dudaklarının arasındaki incelmiş marangoz çivilerini bahçesine tükürdü. Beş saat sonra, hâlâ ondan bir iz görünmeyince çimenlerin üzerine iki avuç kestane attı, dikenli kabukları onları toprağa demirledi. İki gün sonra ise, hâlâ gelmemişken, altı şişe parçalayıp cam kırıklarını çimenlerin içine süpürdü. Haftanın sonunda çimenlik öyle hain bir hal almıştı ki ayakkabılarının tabanlarını deşiyor, ayaklarını kesip çoraplarını kana buluyordu.

NATALIA & QUINONES

Kırk yıl süren bir kışın ardından oteli satmış ve eve doğru yola koyulmuştuk. Oteli, bir evrak çantası taşıyan ve bideleri söküp yerine erkek ve kadın lavaboları ile havluluklar koymayı planlayan bir adama satmıştık. Tuvaletlerdeki kömür kazanlarını söktürüp otomatik bir termometre tarafından kontrol edilen merkezi su ısıtıcıları yerleştireceğini söylüyordu. Ayrıca aşkı kolaylaştırmayı, yalnızca misafirler çek defterlerini çıkardıklarında ya da bir paket teslim almak üzere resepsiyona geldiklerinde kırmızı gösterilmesini istemeyi planlıyordu.

Romantik çağ sona ermişti artık, biz de o yüzden güneye yöneldik; bir gezegenin çöküşünü izlemek, aşkın yıkıcı etkilerini görmek için de burada mola verdik. Belki de Napolyon en başından beri haklıydı - belki aşk yarardan çok zarar veriyordu insana... Gökyüzünde çatlaklar açıp ufku mahvediyordu.

SUBCOMANDANTE SANDRA

Satürn'ün sonunun eli kulağındaydı. Hikâyedeki rolü küçülmüştü. Bir zamanlar muktedir bir gezegen olan şey, şimdi kütlesini pul pul döküyor, çözünüp tuzla buz oluyordu.

"Bunca zamanı kurşunun altına gizlenip boşa geçirdik, kendi özgürlüğümüzden ve sesimizden çekindik," dedim Froggy'ye. "En başından savaşmalıydık."

"Ama de la Fe'nin yöntemi hiçbir zaman bu olmadı," diye cevapladı Froggy.

De la Fe'ye kalsa, Satürn'ün sıkıntısından kurtulmasını bekleyerek hâlâ etrafta dudaklarımız sımsıkı kapalı, kıvrımlı çiçek yapraklarını düşüne düşüne dolanıyor olurduk.

Fakat strateji ne olursa olsun, bizi ilk olarak Satürn'e karşı yönlendiren Federico de la Fe'ydi. Federico de la Fe bizlere özgür insanlar olmadığımızı, köleleştirildiğimizi ve Satürn'e hizmet ettiğimizi göstermişti.

Özgürleşmenin birden fazla yolu vardır, bazısı diğerlerinden daha kargaşalıdır, ama keşişlere özgü sessiz meditasyon bizi başarısızlığa uğratmıştı. Sessizliğimizden vazgeçip ağızlarımızı açtık, açık havada ağzımıza geleni söyledik.

Bunca sayfa sonunda, Satürn giderek belirsizleşirken hikâyeyi yönlendiren bizim seslerimiz oldu. Satürn'ü köşeye sıkıştıran bizim kolektif gücümüzdü.

Efendiler tarafından ne ileri itildik ne geri çekildik. Bundan böyle kendimizden başka hiç kimsenin beklentilerine uymak zorunda değildik. İstersem sandalyemde hiçbir şey yapmadan öylece otururdum. Zafer de gelse sonumuz da gelse, kılımı bile kıpırdatmak zorunda değildim.

KAMERUN

Satürn'üm,

Afrika göklerinde pustan eser yok, ama dumanın kokusu her yerde. Tanca gözlemevine uğradım, seni görmek istedim ama astronom artık Satürn'ün varolmadığını söyledi. "Halkaları bile kalmadı," dedi.

Kamerun hâlâ çok uzakta, oraya varınca yazacağım.

Hep seni sevecek olan,
Kami

MARUL TOPLAYICILARI

Her zaman spot ışıkları altında olmak ister o, ona ait olmayan hikâyelere zorla dahil eder kendisini. Gökyüzü parça parça dökülürken dans rutinine başlar. Sigara ağızlığını havaya atıp dudaklarının arasında yakalar.

Hep aynı rutin olsa da her defasında çılgınca alkışlanmayı bekler.

"Orson bunu benim için aldı," der ve bilekliğini çözer. Ama Hollywood ve beyaz adamlardan önce onun dansını biz izliyorduk. Payetli elbisesi lekelenmesin ya da ayakkabılarının altı aşınmasın diye yerlere marul'dan halılar sererdik.

Bize ihanet edince marul yapraklarını koparmayı bıraktık. Onun yerine hayran kulübünün merkezine çürük salatayla dolu el arabaları boşalttık ve Hollywood'daki evinin duvarının üzerinden göbekler fırlattık.

Şap diye havuzunun içine düştüler; sabah olup her gün olduğu gibi yüzmeye geldiğinde kâhya suda sallanan göbek salataları toplamak zorunda kaldı. Filmlerinin galalarında da perdeye bulaşmış yeşil lekeler vardı.

JULIETA

Her şey parçalanmaya başlayınca El Barranadero'dan, çürümenin adıyla anılan kasabadan kaçmıştım. Ardımda bıraktığımı sandığım bir hastalıktı bu. Ve şimdi El Monte'de gökyüzü pul pul dökülüyordu, çiçek tarlaları ayaklar altında çiğnenmişti; her yere çiçek yaprakları saçılmış, fiskiyeler kırılmış, ayakkabılarımız su içinde kalmıştı.

Küçük Merced'in kelimeleri bile çürük kokuyordu. Liderimiz Federico de la Fe ise, günlerini çimenliğinde, dizlerinin üstüne çöküp karanfil bıçağının ucuyla toprağı havalandırarak ve çimlerin üstünde yumurta yuvarlayarak geçiriyordu.

Ama Froggy cesaretini ve özgüvenini koruyordu. "Merak etme Julieta. Savaş böyle kazanılır," dedi; saçlarında gökyüzü parçacıkları, ayakkabıları çamurlu, buhur kokulu.

"Yeniden yapılanma," dedi Froggy. "Sokakları süpürüyoruz, tarlalara yeniden tohum ekiyoruz ve çatıları yamıyoruz. Yeniden inşa ediyor ve her zaman istediğimiz gibi yaşıyoruz, arka bahçelerimizde sallanan hamaklarımız ve pencerelerimizde asılı kumaş perdelerimizle; dünyayla aramızda sadece incecik perde kıvrımları."

SMILEY

Çiçek tarlalarını ayaklarıyla çiğneyip önlüklerini fırçayla temizlediler, talaş tozlarını ve domuz yağı kırpıklarını karıkların arasında, sigara küllerini ve marul başlarını sokaklarda bıraktılar; buhurdanlıktan çıkan gri duman papaz yardımcısı çocukların etrafında asılıydı ama adımlarını attıkları her yerde Roma'nın pis kokusunu bırakıyorlardı.

Çöpleri -gazeteler, paket kâğıtları, kartpostallar- rüzgâra kapılmış gidiyor, çatı penceremin önünden süzülüyordu.

İçeride kalıp çiçekleri suladım ve Monte'nin yavaş yavaş yok oluşunu izledim. Satürn'den, yıllardır bizi hizada tutan, anlatının muntazam ve hikâye geleneklerini hesaba katarak ilerlemesini sağlayan düzenden kurtulmuştu burası. Artık düzen bozulmuş, yıllardır özgürlüklerine kavuşmak isteyen seslerin dalaşında kaybolmuştu.

MISIRCI

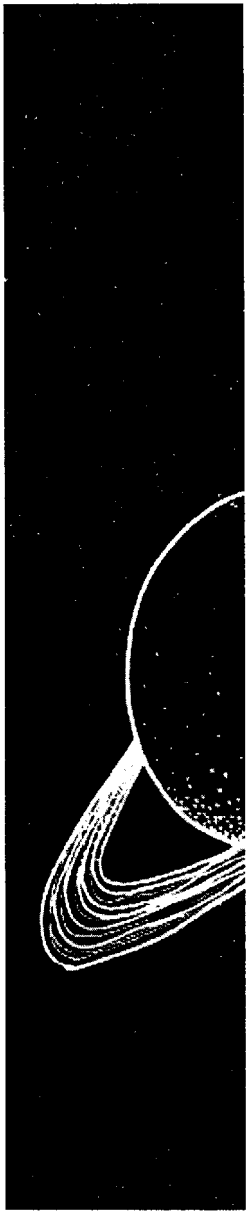
Tereyağı ve rendelenmiş peynir kaplı mısır sattığım arabamı izleyicilerin arasından sürdüm. Satürn'ün düşüşünü bekleyerek gökyüzüne bakıp duruyorlardı.

Ama benim orada bulunduğum, Hollywood yıldız adaylarına ve milyonerlere mısır sattığım süre içerisinde Satürn falan düşmedi. Çiçek tarlalarında duyulan çarpma sesi kendi kanatlarına dolanmış yaşlı bir güvercinden başkasına ait değildi. Akşamüstüne doğru, boyunları hâlâ gökyüzüne dikilmiş halde beklerlerken, nihayet Satürn'ün küçük bir parçası düştü aşağıya: mavi bir parçacık havada süzülerek indi ve Federico de la Fe'nin yumuşak çimenliğine konuverdi.

SATÜRN

Son günlerinde Satürn zamanını kanayan ayaklarına bakım yapmak ve yatağından küvete doğru giden pas renkli ayak izlerini temizlemekle geçirdi.

BEBEK NOSTRADAMUS

APOLONIO

Federico de la Fe işaretparmağının ucuyla mavi parçacığı çimenliğinden kaldırıp çöp kutusunun içine sıyırdı. Satürn'ün düşüşü şiddetli bir sevinç dalgası yaratmadı. Yavaş bir dökülme oldu. Akşamleyin, güneş ufku pembeye boyadığı sırada, El Monte'nin çeşitli yerlerine başka parçacıklar indi.

De la Fe'nin çimenliğinden süpürüp temizlediği parçacıklar.

Benim toplayıp kavanozlara kapattığım, *santeria* kitaplarımın içine Satürn gezegeninin mavi külleri olarak kaydettiğim parçacıklar.

RALPH VE ELISA LANDIN VAKFI HUKUKİ KONSEYİ

Satürn'ün (Salvador Plascencia'nın) Federico de la Fe ve El Monte Flores (EMF) çetesine karşı savaşı kısmen Ralph ve Elisa Landin Vakfi tarafından finanse edilmiş olsa da, vakıf Satürn'ün eylemlerinden sorumlu değildir.

Vakıf ve bağış fonu, *Kâğıt İnsanlar*'dan, her şeyi bilen anlatıya karşı savaştan (diğer adıyla kederin metalaştırılmasına karşı savaş) kaynaklanan ve kazara, doğrudan, ceza gerektiren, emsal niteliğinde ya da herhangi bir özel kayıp ya da zarardan veya bu kitaba herhangi bir şekilde dahil olmaktan mesul değildir. Buna tüm kâğıt kesikleri dahildir, ister parmaklarda ister dillerde olsun.

KAMERUN

Sal,

Bir süreliğine Fas'ta mahsur kaldım. Otobüs şoförleri grev yapıyor. Dans salonları saatlerini uzatmadıkça otobüslerini kaldırmayacaklar. "Sabahın erken saatlerine dek dans etmek istiyoruz," diyorlar. Bütün gün oturuyor, o yüzden de bütün gece dans etmek istiyorlar.

Pazaryerinde ayakkabı kutularında balarıları satıyorlar. Önlerinden geçerken vızıltılarını dinliyorum.

Gündüzleri bir şeyler okuyor ve mektup yazıyorum. Geceleri ise, kimi zaman otobüs şoförleriyle, kapanış saatine dek dans ediyorum.

Jiri Grusa'nın *The Questionnaire* (Anket) adlı kitabını okuyorum. Okudun mu? Senin seveceğin bir kitaba benziyor.

Sevgiler,

Kami

BİRİNCİ GEZGİN FRANSİSKEN KEŞİŞLER TARİKATI

San Andreas civarında bir kardeşimizi kaybettik; ilerleme düzenimizden ayrılıp kendi yoluna gitti. Bizim kırkayak düzenimizden ayrılan bir ayak izi, okyanus meltemini hissetmek için batıya doğru yürüyor. Alaska'nın donmuş ovalarından dönüş yolculuğumuzda, insan yapımı yeni kanalıyla mekanik geçiş havuzlarını ve barajları kutsamak üzere Amerika kıstağına doğru yola koyulmuşken kardeşimizin kendi bedensel mürekkebiyle bir cüruf briketi üzerine karalanmış mektubunu okuduk. Fotoğrafını çektik ve onun ölümünden sonra yayınlanan, keder ve aşk üzerine yazdığı bilimsel eseri *Akkor Işığın Kitabı*'nın arka sayfalarının arasına tıkıştırdık. Fotoğraf daha sonra, kardeşimizin tüm imlâ yanlışlarının düzeltildiği ve ayaklarındaki nasırların kalınlığını çizelge ile gösterdiği grafiklerin çıkarıldığı, gözden geçirilmiş üçüncü baskının resmi sonsözü haline geldi.

TAMİRCİ

Nostradamus'un *Yüzyıllar*'ının, Parisli Laurent de Murrell tarafından ince parşömen üzerine tam basıldığı ilk Fransızca edisyonunda yer alan onuncu bölüm, kıta 67a'da kâhin, bir zamanlar naifken şimdi makinelerden olağanüstü bir şekilde anlamasına hayıflanmakta olan, bu yüzden tüm hidrolik planları ile vites ve tork diyagramlarını yakan bir tamirci tarafından yapılmış mekanik bir kaplumbağanın toprağı eşeleyeceğini, tektonik plakaları sıkıştıracağını öngörüyordu. Kafiyesiz olarak çevirdiğim dörtlükte şöyle diyordu:

X. 67A

Satürn düşerken,
toprağı metal bir sürüngen sıkıştıracak.
Motor yağı ile kirlenmiş,
dişlilerle kesilmiş bir adam,
makineler soyunun sonuncusunun
vidalarını sıkacak ve emekliye ayrılıp
güzel eşi, bir de portatif ocağıyla
hayatına devam edecek.

SATORU "KAPLAN MASKE" SAYAMA

Don Feliz bana ödül parası ile birlikte telle tutturulmuş ve noter damgasıyla onaylanmış, içinde Santos'un gümüş maskesi bulunan bir kâğıt poşet uzattı. Potpuri kokusu oldukça yoğundu, torbadan yayılıyor ve Don Feliz'in ofisini dolduruyordu. Santos vasiyetnamesinde, herhangi bir adam gibi suratı çıplak halde ve mezar taşının üzerinde vaftiz edildiği ismi yazacak şekilde gömülmeyi ve maskesiyle belgelerinin bana verilmesini istemişti.

Sevgili Satorum,

Eğer bu eline geçtiyse öldüğüm ve ringlerin ya da iplerin olmadığı bir yere doğru yola çıktığımdandır. Santos'u yanımda götürmemin hiçbir anlamı yok, o yüzden bu maskeyi sana bırakıyorum. Senden ayrıldığım için çok üzgünüm, *compañero*. Dünya üzerinde hangi matın üstünde güreştiysem, her zaman en iyisi seninle oldu.

Kendimi Santos'un ölmeyeceğine, varlığını sürdüreceğine olan inancımla avutuyorum.

Senin bu ismi taşıyacak ve onun kutsallığından sıyrılacak değerli birini bulup himayene alacağından eminim.

Daima, yaşamda ve ölümde,
Juan Meza

RALPH VE ELISA LANDIN

Finanse ettiğimiz savaşı görmeye geldik. Saha raporlarını okuduk; parmaklarımızla topografyayı ve aşkın tehlikeli bölgelerini gösteren haritalar üzerinde Satürn'ün yolunu takip ettik.

Ama bu kâğıt üzerindeydi. Ve bu hikâyeden bir şey öğrendiysek o da kâğıt söz konusu olunca temkinli olmak gerektiği - hassas yapısını, keskin kenarlarını dikkate almak ve en çok da üzerine ne yazıldığı konusunda temkinli olmak gerek.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

●●●

KARDİNAL MAHONY

Papa II. Jean Paul, Peder Mahony'yi aradığında peder çatıda bir faraşın içine köpek kakası süpürüyordu. Manastırın köpeği Leviticus iki çocuğun tombul ellerini ısırınca kilisenin çatısına gönderilmişti. Leviticus çatıda, bir zamanlar aziz olan porselen kırıkları yığını ile bir gün yakılıp kül olacak ve alınlara sürülecek sekiz palmiye fidesini koruyordu.

"Peder Mahony?" diye sordu Papa.

"Evet?" diye cevapladı Mahony.

"Kardinal olarak atandınız," dedi Papa.

İki hafta sonra, Leviticus'un çatıdan atlayıp çarpma anında öldüğü gün, İsviçreli Vatikan muhafızı elinde bir tavus kuşu tüyü ve mürekkep hokkasıyla Mahony'nin kapısını çaldı.

"Burayı imzalayın," dedi muhafız, yoğun bir şekilde çikolata kokan nefesiyle. Muhafız daha sonra yeni rütbesiyle Kardinal Mahony'ye üzerinde "Hırsızlar" yazan ve Roma'ya çağrıldığında yanında getirmesi gereken bir masa plaketi uzattı.

O sıcak bahar gününde, İsviçreli Muhafız Kardinal Mahony'yi El Monte'den, karanfiller ve güller kasabasından alıp çöl havzasının derinliklerindeki yeni görev yerine götürdü: Hırsızların Kutsal Anası Kilisesi. Peder Mahony bavul toplamadı; yalnızca Paskalya cübbesini ve Leviticus'tan ayakkabılarına bulaşmış olan kan damlalarını yanına aldı.

Yirmi yıl sonra Kardinal Mahony, ayakkabıları cilalanmış ve manşetlerine yaldızlı iplikler dikilmiş şekilde El Monte'ye geri döndü. Satürn'ün düşüşüne tanıklık etmek ve köpek dostunun parçalanarak bir et ve kemik yığınına dönüştüğü noktaya palmiye külü macunu ile kutsal su serpmek için gelmişti. Kardinal Mahony daha önce gökyüzünün çöküşünü görmüştü, yıllar önce, henüz bir tarih öğrencisiyken, teolojiyi keşfetmemişken. Gökyüzünün bir kısmı sırtına düşmüş, omuriliğini zedelemiş ve kollarında taşıdığı yumurta kartonunu dümdüz etmişti.

O zamanlar dizlerini ilk yaraladığı günü hatırlayacak -kaldırımda tökezlemiş, sahip olduğu tek kumaş pantolonu yırtmıştı- bir hafızaya sahip olan şu mahzun öğrencilerden biriydi, teni çakıl taşlarına sürttüğünde hissettiklerini bile hatırlıyordu. Geçmiş daima üzerdi Mahony'yi; Amerika kıtasına barutun gelişini düşününce ağlar ve dodo kuşunun yitik güzelliğini düşünerek günlerce yataktan çıkmazdı.

Mahony duyarlılıklarına karşın tarih kitaplarının sayfalarını karıştırır ve kıtaya yaklaşan İspanyol gemilerinin gravürlerinin olduğu sayfaları işaretlerdi. Bayrak direklerine ve şişirilmiş yelkenlere bakar, gemilerin demirleyeceğini ve içlerinden atlarla güvertenin altından zincirlenmiş adamlar çıkacağını, yeni dünyaya köleliğin ve İspanyol *conquista*'sının geleceğini bilirdi.

Öptüğü ilk kızın tadı tuzluydu. Kız dudaklarını kurutup çatlatmış; ertesi gün şekerli mısır unu yerken dudakları şişip kanamaya başlamıştı. Mahony elini kızın saçlarının arasında gezdirmişti; saçları yumuşak ve cansız değildi, parmaklarının arasından kayıyordu ama biraz kalın telliydi; tarak gibi kullandığı eline takılıyordu. Saçları öyle güzeldi ki onlara dokunmak avuçlarındaki parmak izlerini ve yaşam çizgilerini siliyor, dedektifleri şaşkına çeviren ve el falına bakanların aklını karıştıran pürüzsüzlükte ellere kavuşmasını sağlıyordu.

İsmi Ida'ydı, bir zamanlar El Monte'de yetişen bir çiçeğin ismi verilmişti ona. Büyük büyükbabası, çiçek hastalığından ve parlak miğferler takan beyaz adamlardan kaçmak için kalaslar ve yatak çarşafından yapılma yelkenlilerle Espaniola adasından denize açılmıştı. Kastilya İspanyolcası ve Haiti Fransızcası konuşan, Latince kökenli dillerde tecrübeli olan ama silindir şapkasının içinde aşk mektupları ve dişçi faturaları taşıyan bir adam tarafından özgürleştirilmeden önce iki defa satılan bir kadına kur yapmak için bozuk bir İngilizce kullanmak zorunda kalan bir adam... Yelkenlerden perde yaptılar ve bir nehir tarafından beş yerden kesilen bir eyalete yerleştiler. O nehirde adam, onun elbiselerini ve avucunun çizgilerini derinleştirme umuduyla tamamen pürüzsüz ellerini yıkadı ama porselen görüntüsünden bir türlü kurtulamadı.

Mahony parmak izlerini ve yaşam çizgilerini Ida'nın saçlarında bırakarak tarihin tekerrür etmesini sağladı. Kölelik ile sömürgeleştirmenin zaruri hasarı, yiten parmak izleri ve bu iki tarihin soyundan gelen bir kıza âşık olmaktı. Gökyüzünün parçalanmasına neden olan da Ida'ydı. Mahony eve doğru yürürken gökyüzü beklenmedik bir anda sırtına düşerek gömleğini yumurtaların sarısıyla sırılsıklam etti, gökyüzü kırıkları ve yumurta kabukları yerlere saçıldı.

APOLONIO

Annesinin Meryem'in halesinin ateşiyle yandığı günden beri, Apolonio kilise yetkililerinden uzak duruyordu. Asla, karnavallarda bile, kilise arazilerine adım atmıyordu; çanlar çaldığında her sesin ardından kulaklarını temizliyordu; kapısının altından bağış zarfları atıldığında onları yalnızca lastik eldivenle tutup kaldırıyor, parmak izlerini bırakmamaya dikkat ediyordu. Apolonio azizler ve melekler tarafından uygulanan sihri ve simyayı biliyordu ama onaylanmamıştı, Roma'nın gözünde yasa dışıydı, bu nedenle de kilisenin herhangi bir temsilcisinin yoluna çıkmamaya özen gösteriyordu.

Ancak Satürn'ün parçalarının aşağıya süzüldüğü günlerde, Apolonio da El Monte'deki diğer herkes gibi tüm dikkatini gökyüzüne vermişti. Kollarında Bebek Nostradamus'la başını kaldırmış gökyüzüne bakarken iki papaz yardımcısı onun dükkânına girdi, aceleyle resimler çekip notlar aldı. Ses çıkarmayan ayakkabılarının yardımıyla zeminde adeta süzülüyorlardı. Kapı çarpmamış olsaydı, Apolonio asla arkasına dönüp bakmaz, sessizce koşarak kaçtıklarını görmezdi. Guadalupe kilisesinin içine girip çabucak işlerine devam ettiler, mihrabın öbür tarafına geçip kutsal su kâsesini Efkaristiya'nın altında tuttular ve papazın karyolasının altındaki şarabı sessizce çıkardılar.

KAMERUN

Kamerun, adını aldığı ülkeye hiçbir zaman varamadı. Tanca'da kalıp naneli Fas çayı içti ve tenine balarıları bastırmaya devam etti. Otobüs grevi bittikten iki gün sonra, iğnelerle benek benek olmuş ve zehirle dolu cesedini buldular orada. Otobüs şoförleri onu bal damlayan kokulu çarşaflara sardılar, sonra Asilah'ın mavi kayalıklarına doğru giden bir Ferguson otobüsünün koltuğuna yerleştirdiler. Kanları koyu renk olan, bez tur şapkaları takmış dört şoför onu kaldırıp denize attı. Balıklar hemen çarşaflara yayılmış olan bala doğru yöneldi, çarşafları da Kami'yi de silip süpürdü. Kami'nin artıkları ve kırpıntıları havada gezinen leşçil kuşlar tarafından kemirildi.

Ertesi gün sahil köpekbalıkları ve metanga balığı sürüleriyle ile doluydu; balıklar kumların üzerine serilmiş, zehir ve bal kusuyordu.

KARDİNAL MAHONY

Ida bütün gün güneşte kaldı.

Mahony ise sadece bir saat kaldı ama yanıp soyulan ve derisinin pembeliğinden utanan o oldu.

"Ida," dedi, omuzlarına ve kollarına aloe sürerken, "sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Evet?"

"Sen benim ilk... ilk öptüğüm kızsın."

"İlk siyahi kız mı demek istiyorsun?"

"İlk kız."

Ida'nın yanakları kızardı ve gülümseyerek onun on birinci, ama öpüşürken dilini kullandığı ikinci erkek olduğunu itiraf etti.

"Peki ilki kimdi?"

Omzunu silkti. Omuzların umursamaz bir şekilde yükselip inişi. İlk çatlağa, sonunda gökyüzünün çöküşüne yol açacak minicik iğne deliğine sebep olan bir omuz silkme.

Mahony'nin dine yönelmesine ve sonradan hayatı boyunca sürdüreceği düşük sodyum perhizini benimsemesine henüz yıllar vardı, o zamanlar Ida'ya yiyecek ve hediyelikler getirirdi. Her zaman çift halinde olan hediyeler arasında şunlar vardı: akide şekeri ve kucağında bebek İsa'yı tutan bir Meryem heykeli, üç kalıp çikolata ve bir Başmelek Mikail hologramı, limonlu pastiller ve maundan bir haç.

Mahony'nin Ida'ya verdiği son hediye Bethlehem kilinden yapılma bir kutu dolusu azizdi, kapağın üzerinde içerideki nane şekerlerini kutsayan St. Martin de Porres'in bir resmi vardı. Hediyeyi onun penceresinden uzatmış, masasının üzerindeki Darwin kitapları ve hayal kırıklığına uğramış Erasmus'un son dönem mektuplarının arasına yerleştirmişti. Ida'nın hediyelerini fark edeceği anı hayalinde canlandırdı. Mahony evde, sekiz kilometre uzakta, bumunu tarih kitaplarına gömmüş olacak ve kâğıdın açılışını duyacaktı, sonra da Ida'nın ellerinde şekeri tuttuğunu ve ardından ona verdiği çerçeveyi astığını ya da azizin hangi mesleğin ya da hobinin koruyucusu olduğunu tahmin etmeye çalıştığını hayal edecekti.

Ama o gün yumurta kartonunu kucaklamış, çiçek tarlalarının arasından yürürken paket kâğıdı falan hışırdamadı. Ida kutuyu masasından alıp dış pencere denizliğine koyarak paketi açılmamış hediyeyi iade etti. Tam da kilden azizler kutusunun pencere denizliğine konulduğu an, gökyüzü yarılıp Mahony'nin üstüne düştü. Mahony orada, sırtında gökyüzüyle, karnının üzerinde yumurta sarılarını ve aklarını hissederek ama gömleğini ıslatanın kan olduğunu sanarak öylece yattı.

APOLONIO

Kilise yetkilileri gece çökmeden önce bir muhafız taburu eşliğinde geldiler. Kimisinin elinde mızraklar vardı, diğerleri ise çektikleri iki tekerlekli yük taşıyıcılarıyla hep birlikte hazırolda duruyordu. Kardinal, Ida'nın saçları sayesinde pürüzsüzleşmiş elleriyle dükkânın kapısını çaldı. Apolonio kapıyı açtığında karşısında havaya kaldırılmış bir keskin mızraklar cephaneliği buldu.

Dükkânı talan ettiler, azizlerin heykellerini ve malzemelerle, iksirlerle dolu dolapları çekerek çıkardılar. Apolonio bir zamanlar porselen Maria Magdalena'nın durduğu yerde dikiliyordu. Hollywood yıldızlarının koruyucu azizi battaniyelere sarılıp kargo kamyonuna taşındı. Apolonio Bebek Nostradamus'u kucağına almıştı, ona diş çıkarma kurabiyeleri yediriyor ve İsviçreli Muhafızlarla sivri mızrakları görmesin diye gözlerini kapatıyordu.

Sabah olduğunda dükkân bomboş kalmış ve Apolonio resmi olarak cezalandırılmıştı. Üç yüz adet dine aykırı düşünce, altmış dört adet kutsal şeylere karşı saygısızlık cezası ve köhneleşmiş portatif ocak kullanımı dolayısıyla iki adet yangın yönetmeliği ihlali. El koyulanlar arasındaki en çirkin şey, kurşun levhalarıyla ciltlenmiş ve içinde bunyondan stigmata yaralarına kadar her şey için tedavi reçeteleri bulunan bir parşömen metindi.

Mahkeme falan kurulmadı. Apolonio oracıkta aforoz edildi. Gönüllü olarak yıllardır kiliseyle irtibat kurmaktan kaçınmıştı ama şimdi kilise arazisine adım atmaktan resmen men edilmiş ve haç çıkarması sonsuza dek yasaklanmıştı.

Cezasının son hükmü ise, ağzından çıkacak herhangi bir duada ayırt edilmesini ve dualarının hiçbir zaman duyulmayacağı arafa yönlendirilmesini sağlamak üzere dilinin üzerine açılan üç küçük kesikti.

Kilise görevlileri her şeyi aldılar, sadece tezgâhı ve uzun zamandır sandıkların ve azizlerin heykellerinin arkasında unutulmuş eski bir uçurtmayı bıraktılar. Uçurtma kâğıttan ve tıraşlanmış ince dallardan yapılmıştı, kâğıt ve yapıştırıcı yardımıyla kolayca tamir edilebilen cinstendi.

Apolonio düğümler atıp kâğıt kanatları gererek uçurtmayı tamir etti ve bir makara bağladı. Satürn'ün döküntüleri aşağıya inerken Apolonio ve Bebek Nostradamus uçurtmayı uçurdular. Bıraktılar rüzgâr onu alsın ve göklerin en tepesine yükseltsin.

KAMERUN

Balıklar tarafından yendiği haberini aldıktan sonra, kat hizmetlileri içeri girdiler. Otel odasında şunlar bulundu:

Kıyafet dolu bir bavul

İçinde yitik aşkın efsanevi metni *Akkor Işığın Kitabı*'nın da bulunduğu bir kitap yığını

Gönderilmemiş kartpostallar ve mektuplarla dolu bir tanesi dışında,

ölü ve parçalanmış arılarla dolu dört ayakkabı kutusu

Kamerun'un İspanyol sahilinden postalamak niyetinde olduğu bir mektup, on sayfa uzunluğundaydı, paragrafların bazılarının tamamen üstü çizilip çıkarılmıştı ve öyle öfkeli bir el yazısıyla yazılmıştı ki harfler kâğıdı delip geçmişti. Mektup zar zor bir arada duruyor, biri eline alsa parçalanıyordu. Mektup Satürn'e yazılmıştı ama ona farklı isimlerle hitap ediyordu: Salvador, Sal, Chava ve kaba ama hak edilmiş olan başka isimler. Mektup şöyle başlıyordu:

Beni tanıdıklarını söyleyen insanlara rastladım. Beni bildiklerini söylüyorlar. Benim hakkımda bir şeyler öğrenmeye sayfa yüz dörtte başlamışlar, öyle diyorlar. Onlar için ben balarılarından ibaretim; soğuk havalarda düzüştüğün biriyim sadece. Bir bidenin üzerine oturmuş, yapışkan ve çaresiz bir kız. Hangi pozisyonlarda ve tam olarak nerede seviştiğimizden haberleri var. Hiçbir zaman bana dokunmamış olsalar da oramın neye benzediğini, dokunmanın verdiği hissi biliyorlar. Beni düzmek yetmiyor sana, illa başkalarına da söylemek zorundasın. Kurmaca ve hayal dünyanda kimi istersen onu düz; dehanla mastürbasyon yap. Ama ben kâğıttan değilim. Bu yakışık alır bir şey değil, Sal. Düzüşmek ve arkadan konuşmak başka bir şey ama bir de bunu yazmak - dilden dile aktarılmasının son bulmasına asla müsaade etmemek...

Son sayfada şöyle yazıyordu:

... karşılaştığım insanlar beni biliyorlar ama senin ne kadar cahil, naif ve çaresiz olduğundan haberleri yok. Nasıl da hep sünnet derin inik halde seviştiğini, ben deriyi çekip sana gösterene dek kendi penis başını bile hiç görmemiş olduğunu bilmiyorlar. O misyoner pozisyonunla pek Katolik ve kibarsın; oysa düzüşmenin başka yolları var, Sal. Benim sana bunları göstermem gerekti. Bunu da yaz, o harika Amerikan romanına bunu da koy. Ateşin kederi dindirdiğine inanarak kendini yaktığın günü de yaz. Seni ben temizledim ve sargı beziyle sardım. "Çok iyisin ve çok naziksin," demiştin bana, "belki de benimle evlenmelisin." Ve hayır demek zorunda olan bendim.

KARDİNAL MAHONY

Mahony sırtında cennetin tüm ağırlığıyla, altından gelen çürük yumurta kokularıyla, sırtı ağrıdığı için kırık kalplere yapılan göndermeyi hiç anlamadan öylece yatıyordu.

Ağırlığa tampon olacak yumuşak bulutların, siyahi kızların onu kıramayacağı *apartheid*'ların ve gökyüzünü onaracak mesleklerin hayalini kuruyordu.

APOLONIO

Dükkânından eser kalmayıp parşömenine kilise tarafından el konulunca Apolonio kendini kâğıt uçurtmasını uçurmaya ve Bebek Nostradamus'la oynamaya adadı. Uçaklar iplere dolanıp uçurtmalar tarlalara çakılınca zirai ilaçlama uçağı firmasına şikâyette bulundu.

"Uçaklarınız benim uçurtmalarımı düşürüyor."

Firma özür diledi; derhal masraflarını karşılayıp ilaçlama uçaklarının güzergâhını değiştireceğine söz verdi.

KAMERUN

Kâğıt İnsanlar yayımlandı ve kısa sürede baskısı tükenerek sahafların ucuz kitapları arasına karıştı. Ve orada, sararmış kâğıt kokusu ve kataloglanmamış macera ve aşk romanları arasında, Kamerun romanı açıp köpekbalıkları tarafından yendiğini öğrendi. O okurken tepesinde vızıldayan evcil arı sürüleri sessizliğe gömüldü; konup kanatlarını kapattılar, kitapların sırtlarında ve kapaklarında, sayfalarında ve ciltlerinde gezinmeye başladılar. Bölümlerin içine gömülüp paragrafların arasında gezinerek, tam da bu cümlenin üzerinde dolanıp bu kelimenin
200 üzerini kapatarak, sonra satır aralarına bal bırakarak...

Kamerun ardında yapış yapış ve tatlı sayfalar, aldığı nüsha için iki dolar ve iğneleri hâlâ üstünde olan birkaç balarısı cesedi bırakarak kitapçıdan çıktı. Kitap kapakları arasında ezilmiş, bir cümleler havuzunda kapana kıstırılmış arılar ile yalnızca rafların ve kâğıtların arasında kalmak için ölü numarası yapanlar. Tepesindeki arı sürüsüyle birlikte, bir romanda birçok şey mümkünken, kendi kaderinin neden böylesine hayal gücünden yoksun biçimde kotarıldığını merak ederek yürüdü. Ama neden olduğunu biliyordu. Gereğinden fazla şey bilen kadınların, Satürn'ün gururunu incitebilecek kadınların kaderi böyle olurdu. Çünkü en nihayetinde Satürn despottu, hikâyeyi keyfince yönlendiriyordu. Bu yüzden ona karşı savaşıyor, kurşunun altına gizleniyor ve onu sayfaların kenarına itmeye çalışıyorlardı. Ama Kamerun sadece bir kişiydi, bir çete ya da ordu değildi - bir Afrika yamacından aşağı atılması mümkün, kendisinden kolayca kurtulmak olasıydı.

KARDİNAL MAHONY

Kardinal Mahony tarihten vazgeçti, hatıraları istemiyordu. Papaz okulunda keşişler gökyüzü kırıklarını topladılar, yaralara pansuman yaptılar ve ona her şeyin ötesinde Tanrı'yı sevmeyi öğrettiler. Şarap ve ayin ekmeği eşliğinde avluda oturup dua ediyorlardı, Mahony de iyileşir iyileşmez aralarına katıldı. Bağlılığını göstermek için ellerini birbirine yapıştırdı; elleri öylesine yumuşak ve pürüzsüzdü ki arkalarında ne bir leke ne de parmak izi bırakıyorlardı. Tuzsuz patates ve yeşilliklerden oluşan bir menü ve dizlerinin üzerinde papaz okulunun etrafını on beş defa dolaşmayı, bir daha asla Ida'yı ya da yamanmış gökyüzünden önceki günleri veya Ida'nın dudaklarının verdiği hissi düşünmemeyi içeren bir perhiz benimsedi.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

●

JONATHAN MEAD

Kamerun,

Seni bulmak için meyve ağaçlarının çiçek açtığı ve arıların polen yaydığı yerlere gitmemi söylediler. Bu yüzden ben de meyve bahçelerinde oturup işçi arıları kovanlarına kadar takip ettim ama hiçbiri beni sana getirmedi.

Yirmi üç yıl önce, seni eve getirdiğimizde ağaçlar tüm yapraklarını dökmüştü. Sokağa mı yoksa çimenliğe mi park ettiğimizi bilmeden arabayı durdurmuştuk. Arabadan indik ve kuru yaprakların arasından ayaklarımızı sürüye sürüye yürüdük. Ben kapıyı açmak için önden gittim; seni annen taşıyordu, kundaklanmıştın ama havayı hissetmen ve sonbaharda gökyüzünün nasıl olduğunu görmen için yüzünü açıkta bırakmıştık. Sadece iki gündür yoktuk evde. Annenin elini tutmakla ve ona gevşemesini, sonra ıkınmasını söylemekle geçen iki gün. Sonunda sen geldin ve annen, hemşireler gelip götürmeden önce seni kucağına alabilecek kadar uyanık kaldı. Sabah olduğunda seni beşiğinden kaldırdık, ilk defa süngerle temizlendin ve bileğine geçirdikleri künyeye mavi mürekkeple "Kamerun" yazdılar.

İşte böyle, kuşlar üzerimizde V şekilleri çizerken yaprakları hışırdata hışırdata seni eve getirdik. Evin yan tarafında, çatının saçağının hemen altında eşek arıları havada süzülüyor, ağızlarında çamurla org borusu şeklinde katakomplarını yapıyorlardı ki alelacele seni içeri soktuk. Dışarı çıktım ve eşek arılarını dumanla sersemlettim, sonra da duvardan sarkan yuvalarını söküp parçaladım, onları yeniden ezip toprağa çevirdim. İşimi bitirip seni, yeni doğan kızımı görmek için içeri geldim.

Kolumun içine ya da yakamda bir yere saklanmış, nasıl oldu bilmiyorum ama oradaydı işte; kanatları kapalıydı ve mandibüllerini birbirine sürterek biliyordu.

Yatağın üstünde ve sonra senin bacağında yürürken iğnesi yorgana sürtündü. Henüz bir günlüktün ve şimdiden arılar sarmıştı etrafını. Onca arı iğnesi... Keşke biraz daha dikkatli olsaydım.

Hızla vurup yakaladım ve ezdim onu ama benden önce davranıp avucumu soktu, parmaklarım şişti ve kıpkırmızı oldu. Yavaş yavaş şişi geçti ama geceler boyu ateşler içinde yandım ve rüyamda arı sürüleri gördüm durdum. O zaman gitmeliydim aslında ama seni seviyordum, sana gerçekten babalık etmek istiyordum; bu yüzden denedim ama aslında eşek arılarının beni sokmasını arzuluyordum.

Seni arabayla parka götürdüm, cebimde balarıları. Arabayı park ettik ve sen çimlerin üstünden kum havuzuna doğru koştun. Üç saat sonra beni arabanın arka koltuğunda baygın halde buldun. Güneşte yanmıştın, saçlarında ve ağzının kenarlarında kumlar vardı. Ben kendimi arılara soktururken sen kum yiyordun; işte o zaman gitmem gerektiğini anladım.

Ama seni eşek arıları için terk etmedim. Sana getirdiğim tehlikelerden utanıyordum. Ben böyle çirkinken, senin güzelliğinden utanıyordum. Bana inanmayacaksın ama canını yakmak istemediğim, kalırsam daha fazla zarar vereceğim için gittim.

Kami, istesen de istemesen de, bizim geçmişimiz polen yayan arılar ve uçan kuşlardan ibaret. Annenle ilk karşılaştığım gün kuşlar cıvıldıyor ve arılar vızıldıyordu ama birbirimize hiç âşık olmamıştık. Ben yalnızca senin için kaldım. Seni sevdiğim için, Kami. Artık arı marı yok. Tüm kovanları yok ettim, bahçenin her yerine böcek ilacı sıktım ve başına toplanacakları ağaç tomurcukları olmasın diye meyve ağaçlarını kestim. Beş yıldır hiç arı yok ama ancak şimdi kendimi bütün ve seni görmeye layık buluyorum. Senden af dilemeye layık...

Bir işaret vardı, göçmen kuş sürüleri güneye doğru her zamanki düzenlerinde değil de Kamerun şeklinde uçuyorlardı. Senin adını aldığın ülke, her şeyin ortaya çıktığı topraklar: Âdem'in çamuru, Havva'nın kaburgası, iğneli böceklere ilk defa isim verilen ve sonra terk etmeleri emredilen yer. Kamerun, sen her şeysin ve ben sürgün edildim ama geri dönmek istiyorum. Geri dönmeme izin vermeni istiyorum.

Sevgilerimle,
Baban,
Jonathan Mead
Öpücükler

BÖLÜM YİRMİ YEDİ III

SATÜRN

Samson'un öyküsünde onu destekleyen, sütunlardır. Göz çukurları iyileşmiş ve sıfıra vurulmuş saçları yeniden çıkmıştı. Sütunlara yaslanıp dengesini kazanırken gücü yavaş yavaş geri döndü.

FROGGY

Devamlı ileri hücum ederek Satürn'ü zayıflattık ve kalabalığımızla onu bastırdık. Kontrolü ele geçirdik ve ne zaman, nerede istersek kendi adımıza konuştuk. Tanrı iradesini bilmem ben, dindar biri de değilim. Pazarları ayine gitmedim, dini törenler sırasında dışarıda içki içtim, kilise yetkililerine bıçak çektim ve bedenimi dine aykırı şekillerde kullandım. Bu anlamda asil sayılmam. Ama bu savaşta, despotluğa karşı, gezegenlerin en despotuna karşı savaşta, Tanrı bizim tarafımızda.

Efendimiz, gidin ve özgür olun diyor, kötü ya da iyi davranın, yeter ki iradenizle hareket edin. Çünkü erdemli doğmadık, bir seçim şansı tanınmalı bize. Bizi kısıtlamak, katı sütunlara sürgün etmek ve hikâye içinde hareket edip bir diktatörün emirlerine boyun eğmeye zorlamak Tanrı'nın merhametine hakarettir. Cennetteki Tanrı'ya boyun eğiyor olabiliriz ama topraktan ve gazdan yapılmış, havada süzülen bir uydunun kölesi olmayacağız.

KARDİNAL MAHONY

Gökyüzünü delen nükleer silahların ya da meteorların suçu değil. Hep onların suçu. Yukarıdakilerden korkmamıza yol açan, bizi cinsellik perhizi gerektiren mesleklere yöneltenler. Yüzümüze örttüğümüz ellerimize gökyüzü parçacıkları düşerken düşündüğümüz kişiler. Parçaları bir kutuda biriktirir ve ona yollarız. Ne yaptığını görsün diye.

Benliğimden arınıp ruhumla hareket etmeyi, Tanrı'ya güvenmeyi denedim, bu kini dindirebileyim diye kendimi yıllarca okumaya ve dua etmeye adadım. Ida'yı ve sırtındaki cam kırıklarının acısını affedebileyim diye. Dinime bağlandım, kutsal yasalara uydum, büyük perhizimi gerekli olan kırk günden de uzun tutarak on aylık bir tövbekârlığa çevirdim–kırmızı etten vazgeçtim, en temel komforlardan bile feragat ettim. Dişlerimi parmaklarımla fırçaladım ve pamuklu mendiller yerine kesip rezervuarın üzerine yerleştirdiğim gazete kâğıdı karelerini kullandım. Kutsal Kitap'ta yazan her şeyi yaptım ama hâlâ ondan kurtulamadım. Mesleki protokolü ihlal edip Papa cenapları II. Jean Paul ile bile görüştüm ve onunla Tanrı'nın krallığı hakkında değil saç dokusu ve Ida'nın dudaklarının çatlakları hakkında konuştum.

RITA

Samson'un öyküsünde, âşık olduğu kadın eski Filistin halkındandır.

Nereden geldiğini hiçbir zaman unutmayan bir kadın: cinsel organları her zaman deriyle örtülü, sünnet derileri daima fil hortumu gibi sallanan erkeklerden.

Ve o, Samson'un aşkı yerine kendi halkını ve bir kese gümüşü seçer, ödünç aldığı usturayla saçlarını kesip Samson'un düşmanlarına getirir. Samson Yüce Tanrı tarafından kutsanmıştı ama onu yenen güçsüz bir kadın oldu.

KÜÇÜK MERCED

Froggy Satüm'ü köşeye sıkıştırdığımızı, her an Monte'nin üzerine düşebileceğini söyledi.

Babama söyledim, o da başıyla onayladı.

"Sen nefes almazken annene bir mektup yazdım," dedi. "Henüz cevap vermedi ama onun için bir çimenlik hazırladım."

Bana çimenlikten bahsetti, kalınlığına ve uçlarına göre sınıflandırılmış farklı çimen yapraklarını sıraladı.

Sonra da gübreden, onlar kumaşı daha az lekelediği için inek ya da keçi dışkısı yerine tavşan taneciklerini tercih edişinden söz etti. Sanki hâlâ Satüm'den sakınıyor ve gerçek düşüncelerden kaçınıyormuşçasına kafayı toprakla ve köklerin derinliğiyle bozmuştu, küçük detaylarla uğraşıp duruyordu.

RAMON BARRETO

Bazı günler lokantaların makinelerinden çektiğim peçeteler oluyor; elimi yumruk yapıp kâğıt havluları buruşturuyor ve onun elini tuttuğumu hayal ediyorum. Pazar günleri yatağımın üzerine hafta sonu ekini seriyorum, yastığımın yanına parlak ilanlar koyuyor ve gazete kâğıtlarını yatağın ayağına dek yayıyorum. Kesik tamamen iyileşti, geride sadece dilimin ucuna dek inen hafif bir yara izi kaldı. Artık şeker tadı alamıyorum ama hiçbir şey acı değil.

Onu kendimden uzaklaştırdım çünkü etten kemikten değildi. Preslenmiş kâğıt hamuruyla nasıl bir hayat kurabilirdim ki ben? Salondaki kanepenin üzerinde kırışıklıklarını düzeltmesine yardım etmekle, ayağa kalkıp kullanılmış kâğıt topaklarını çöp kutusuna atmakla saatlerimi geçiriyordum.

QUINONES

Napolyon Bonaparte, imparatorluk ordusunun fetihlerini anıtlaştırmak üzere Zafer Takı'nı yaptırdı. Anıtın en tepesine -güvercinlerin tünediği, kuğurarak gagalarını birbirlerinin tüylerinin arasına soktukları yerlere- her biri, Austerlitz ve Borodino gibi önemli bir Napolyon zaferini onurlandıran otuz zırh hakkedilmişti ama rölyefler arasında tuhaf bir heykel vardı ki Fransız Turizm Kurulu Paris'le ilgili bütün kaynak kitaplardan ona dair bilgiyi çıkarttırmıştı. Bu heykel, takın güneydoğu tarafındaki köşede yer alır: Marie-Louise'in rölyefi; zemine isminin özenle kazınmış olduğu çatlak bir kaplumbağa kabuğu. En iyi kış ışığında seçilir. Yazın, turistler ışıklar şehrine akın ederken bakım ekibi güvercin pisliklerini Marie-Louise'in etrafından kazıyıp temizler ama yuva kalıntılarının ve dışkıların birikerek kabuğun çukurlarını doldurmasına, Napolyon'un başarısız aşk rölyefinin üzerini örtmesine kasten göz yumar.

APOLONIO

Her şeyimi aldılar; parşömenimi, porselen azizleri, içleri malzemelerle dolu kavanozları ve dolapları, dükkândaki ve evdeki her bir kâğıt parçasını. Şifacılıkla hiçbir alakası olmayan şeyleri bile aldılar: yastık kılıflarımı ve mutfak gereçlerimi, diş fırçalarımın kıllarını ve küvetimdeki sabunlukları. İzinsiz nesneler listesinde yer aldığını söyledikleri şeylerin hepsini.

Ama uçurtmayı -ki o da listedeydi, yasaklanmıştı çünkü izni olmadan kutsal katlara yaklaşan yüksekliklere çıkabilirdi- bıraktılar. Ufak tefek tamirlerden sonra onu gökyüzüne uçurdum, ipini Satürn kadar uzağa ulaşabilecek ölçüde uzun bıraktım. Ama yere dökülen gökyüzü tanecikleri kanadı üzerinde birikip uçurtmayı aşağı çekti.

SATÜRN

"Yüce Tanrım, gözlerimi oyan ve saçlarımı kazıyan kadını bağışla," dedi Samson; gözleri görmüyordu ama başının gökyüzüne dönük olduğunu umuyordu.

Onu tapınağın ortasına getirdiler, Samson'un elini tutan bir köle ona rehberlik ediyordu.

"Beni sütunları hissedebileceğim bir yere götür," dedi Samson köleye.

Filistinli liderler arkası minderli sandalyelerinde, tebaaları ise tribünlerde oturmuş, hepsi birden bozguna uğratılmış Nasıralı'ya bakıyor, oyulmuş gözlerine gülüyordu. Ballı şarapla dolu bardaklarını kaldırıp düşmanlarını ellerine düşürdüğü için tanrılarına şükrettiler.

Kahkahalarını ve yuhalamalarını duyan Samson sütunlara doğru yanaştı, taşları ve ek yerlerini çatlatarak kolonları devirdi ve tapınağı kendi omurgasının üzerine yıktı.

Enkazın altında tüm şehir ezilip dümdüz olmuştu, kudretli Samson da onlarla birlikte...

FROGGY

Çatıların kenarındaki oluklarda gökyüzü vardı; saçlarımızın arasına takılmış, karıkları ağzına kadar doldurmuştu. Silecekler ön camları temizliyor, parçacıklar hava deliklerini, filtreleri tıkıyordu. Julieta verandadaki parçacıkları süpürmek için dışarı çıktığı sırada gökyüzü, tarlalarda bırakılmış muşambaların ve çiçek sepetlerinin içinde birikiyordu.

Bir günlük çiçek toplanmış kadar ağır olan muşambalardan birini tartıya sürükledim ama ibre hiçbir şey göstermedi, sıfırdan bir milim bile oynamadı.

Birazını ağzıma attım; tadı komünyona benziyordu, dağılınca yok olan bir yumuşaklık.

ARICI

Senesini hatırlamıyorum, ama baharın sıcak günleriydi; yağmurlar çisentilere dönmüş, meyve bahçeleri bembeyaz çiçeklerle dolmuştu.

Körüğün içine ince dallar ve yapraklar doldurmuştum. Sıkıştırılmış bir bölmesi ya da akordeon pompası bulunmayan eski tip körüklerdendi— ağzına tahta bir tutamaç iliştirilmiş ve metalinin üzerine çivi delikleri açılmış olan bir tenekeden ibaretti. Yaprakları tutuşturup dumanın birikmesini bekledim, sonra da bal kasalarına doğru ilerledim ama etrafta vızıldayan ya da uçuşan arılar yoktu.

Kasayı açıp üst levhayı çıkardım. İçeride, kovan çerçeveleri balmumu ve balla doluydu. Altı bal peteği kestim, hepsinden yapış yapış nektar aktı ve petekleri kovama koydum. Kovanların içinde gezen ya da kasanın üzerinde uçuşan tek bir işçi arı bile yoktu. Bazen, uzun bir kıştan sonra, hava açılmaya başladığında, koloni bir temizlik uçuşuna girişir, kovandan devasa bir arı bulutu püskürür. Havada kanatlarını hızla çırpar ve ancak gün batımında, bedenleri soğuk esintilerde yenilenmiş halde geri dönerler. Ama güneş battı ve tek bir arı bile geri dönmedi. Yeniden kasayı kontrol etmeye gittim; kraliçenin kafesine ulaşana dek panel kapaklarını ve petek çerçevelerini çekip çıkardım. Tel örgü kesilmişti ve içeride kraliçe arı falan yoktu.

Söndürülmüş körük ve bal petekleriyle dolu kovamla eve geri döndüm. Kapıyı açtığımda içeride kanepenin üzerinde oturuyordu, baştan aşağı arılarla kaplı halde. Ölü arıları fırçayla temizleyip attım. Üzerinde sadece atlet ve külot vardı ve tüm vücudu iğnelerle delik deşik, suratı çil çil olmuştu, zar zor nefes alıyordu. Elleri birbirine yapışınıştı ama onu kaldırmaya çalışınca ellerini çözdü. Kami'nin avucunun içinde, karnını hayat çizgisi üzerinde sürüyen kraliçe arı vardı. Kolonisinin tamamı onu korumaya çalışırken ölmüştü.

APOLONIO

Uçurtma yükseldi ve tanecikler tarafından aşağı çekilerek düştü, döküntüleri silkeledikten sonra yeniden yükseldi.

Ve birdenbire, ben irtifasının düşmesini beklerken hızla yükselmeye başladı. Üçgensel şekli küçülüp bir noktaya dönüştü.

Gökyüzü bir konfeti denizi*ydi* adeta, ama EMF zafer kutlaması yapacak değildi. Satürn iyileşiyordu. Halkasının parıltısı canlanıyor ve ekseni etrafında dönüşü hızlanıyordu. EMF üyeleri Satürn'ü etkisiz hale getirdiklerini sanıyor ve her an tepetaklak yeryüzüne düşmesini bekliyordu. Satürn'ün El Monte'nin çiçek tarlaları üzerine düşüşünü beklerken astroloji ve savaş tarihlerine bırakacakları mirası, EMF'nin Voyager 2 ve itilaf devletlerinin kurtuluş birlikleriyle aynı sayfalarda ölümsüzleşeceğini düşünüyorlardı. Halkalı gezegenin etrafını dolaşan ilk uzay aracı ve Avrupa'nın en korkunç liderini indiren ordu gibi EMF de Satürn'ü indiriyor ve adaletsiz bir saltanatı deviriyordu.

SUBCOMANDANTE SANDRA

Gökyüzü lime lime olmuştu, parçaları aralıksız olarak yere dökülüyordu. Ayakkabılarımızın içine ve kollarımızın kıvrımlarına süzülen kuru bir yağmurdu bu, omuzlarımızın üzerinde gökyüzü pıhtılaşıp birikiyordu. Aralıksız sağanak sonunda aralıklı bir serpintiye döndü, sonra yavaş yavaş indi ve en sonunda kesildi.

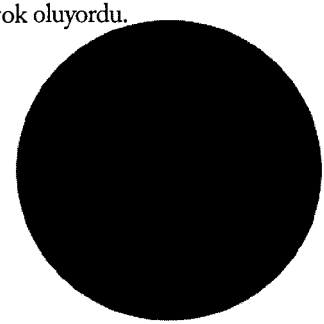
Satürn'ün düştüğünü sandık, bunun son olduğunu. Satürn'ün maviliğin altına gömüldüğünü sandık.

KAMERUN

Dünyada başka yaratıklar da var, arı olmayan, özlemini çekmediğim yaratıklar. Bacaklarının arasındaki utangaç salyangoz mesela–balı yok, yalnızca sümük gibi ipeksi bir sıvı bırakıyor.

KÜÇÜK MERCED

Gül ve nane yaprakları işe yaramaya başlamıştı ama yine de havada asılı kalmış berbat bir koku vardı ki uzun süre konsantre olmama engel oluyordu. Yeteneklerim körelmişti; Bebek Nostradamus'un bana öğrettiklerini yapabildiğim o ender anlarda ise, ancak küçük bir kalkanı sadece kısa süreliğine açabiliyordum. Kalkan artık keskin ve köşeli değildi, enerjim azalınca yok oluyordu.

RITA

Esas kahraman olan Delilah, zorbayı dize getiren o. Onun aldığı binlerce canın intikamını alan, Filistin halkını ve çüklerinin hassas derisini savunan.

SMILEY

Gökyüzü dağılıyor, parçaları yapraklar misali çatı penceremin üstüne yığılıyordu.

"Önce gökyüzü, sonra Satürn yere düşecek," demişti Froggy.

Ama ortada Satürn falan yoktu, yalnızca her şeyin üzerini kaplayan tanecikler vardı, El Monte'nin tamamının üzerine battaniye gibi örtülen mavi bir tabaka.

SATÜRN

Satürn o eski kederli günlerini anımsadı; ekmek ve süt almak için karda üç kilometre yürüdüğünü, donmuş ayaklarla, paltosunun ve botlarının üzerinde biriken isle her yanına balarıları saçılmış bir eve geri döndüğü günleri.

Küvetin içinde ayak parmaklarının buzlarını çözdürürken Kamerun bitişik odada oturmuş biberlik ve tuzla kuş yakalamak hakkında tuhaf kitaplar okuyor olurdu. Satürn numarayı çevirirdi.

İsmi artık ithaf sayfasında yer almayan kadın telefonu açar ve hemen kapatırdı. Açmadığında ise, Satürn telesekretere konuşurdu: "Benim, Sal, benim. *Te estraño mucho.*" O anlasın, ama bitişik odadaki gizlice dinleyemesin diye. Kamerun kapıyı tıklatır ve Satürn açmadığında kapının altından üzerine kargacık burgacık bir şeyler yazılmış mendiller atardı: "Çişimi yapmam lazım." "Kâğıtlarını kanın içine atacağım." "Bir pelikanı yakalamak için: kuyruğunun üzerine üç yemek kaşığı tuz."

İki hafta sonra posta kutusuna üç elektrik faturası, bir kar küreği, bir bot kataloğu ve bir de belediye başkanından gelen teksirle çoğaltılmış mektup tıkıştırıldı. Satürn telefon faturasını açtı:

21:15	Syracuse, NY	Los Angeles, CA	238-5329
21:17	Syracuse, NY	Los Angeles, CA	238-5329
21:21	Syracuse, NY	Los Angeles, CA	238-5329
21:27	Syracuse, NY	Los Angeles, CA	238-5329
21:30	Syracuse, NY	Los Angeles, CA	238-5329

Kayıt bu şekilde sayfalarca sürüyordu. Sabahın erken saatlerinde üç saatlik uyku molası veriliyor ve sonra aramalar devam ediyordu. Başarısız şehirlerarası iletişim girişimleri delikli kâğıtlar üzerinde bir bir sıralanmıştı. Satürn faturayı buruşturmadı; ödeme koçanını dikkatli bir şekilde yırtıp tutar için bir çek yazdı. Tükürüğü kurumuştu ama artık acı değildi. Yapışıncaya kadar pulu yaladı ve sonra adresi önceden yazılmış zarfı postaneye götürmek üzere yola koyuldu.

TAMİRCİ

Parçalanıp sökülecek tek bir mekanik kaplumbağa daha vardı, ondan sonra türün nesli tükenmiş olacaktı. La Quemadora'dan yola çıkıp kuzeye doğru eyaletler arası yolu izledim, ta El Monte'ye kadar gittim. Metal detektörümü atölyemde bırakmıştım, ben de yerdeki izleri inceledim, kaplumbağanın ayak parmakları ve pençelerinin tırmık izlerini aradım.

İzini buldum; kuyruğun asfalt ve toprakta açtığı, bir çiçek tarlasının derinliklerine doğru giden oluğu takip ettim. Kaplumbağaya rastladığımda ön ayaklarını ileri uzatıp pençelerini kanca gibi toprağa geçirdiğini gördüm. Hareket kabiliyeti doğal ve akıcıydı; bir türlü çözemediğim yay kasılması her nasılsa kendiliğinden düzelmişti.

Kaplumbağa daha sonra arka ayaklarını demirledi ve kuyruğunu tarlaya kaktı. Ani fakat belli belirsiz, mini minnacık bir deprem yaratan bir sarsıntı oldu, toprağın milimetrelik kısımları sıkıştırılıp taşa çevrildi, kıtanın yüzölçümü incelikle küçüldü.

BİRİNCİ GEZGİN FRANSİSKEN KEŞİŞLER TARİKATI

Çamuru ete ve kaburgalara çevirdiğimiz fabrikanın unutulması gerekiyor, bir daha asla sözü edilmemek üzere. Ama bazı günler oluyor, Amerika kıtasını karış karış gezerken kendi işlerimize rastlıyoruz: kaynar su ve haşlanmış mısırla dolu kazanlar taşıdıkları arabaları iten yaşlı adamlar ve ağızlarını soğuktan korusun diye uzun şallarla kapatan büyükanneler. İşte o zaman fabrikayı hatırlıyoruz ama hiçbir şey söylemeden ilerlemeye devam ediyoruz.

KARDİNAL MAHONY

Yıllar sonra, Ida bilmeden benim günah çıkarma kabinime girdi; nefesi tuz ve kahvaltıda yediği tapyoka muhallebisi gibi kokuyordu.

Şöyle diyeceğini sandım: "Bir defasında gökyüzünü bir çocuğun üzerine düşürmüştüm."

Ve affetmek üzere eğitildiğimden, ona hafif bir ceza verecektim.

Bir oturumdan uzun sürmeyecek bir şey. On Ave Maria ve bir düzine Göklerdeki Babamız duası.

Ama gökyüzünün lafını bile etmedi.

Onun yerine, sevdiği ama suya dokunmayı reddeden bir adamdan bahsetti.

"Ona benimle birlikte küvete girmesi için yalvardım ama her defasında reddetti," dedi. Ama günün birinde, kendisini gerçekten sevip sevmediğini sorarak aklını çelip adamı içeri sokmuş.

Adam onun peşinden küvete girmiş, üzerine abanmış ve sonra dönüp onu üste almış. İşte o zaman adamın vücudu ağırlaşıp pörsümüş ve şekli bozulmaya başlamış. Adam dağılmaya başlamış; Ida onu küvetten çıkarmaya çalışınca da elleri vücudundan içeri geçmiş. Tutabildiği yalnızca ıslak kâğıt hamuru olmuş.

Onu avuç avuç toplayıp küvetten çıkarmış, ıslak kâğıt öbeklerini lavabonun dibinde biriktirmiş - çaresiz bir halde sevdiği adamın şekline sokmaya çalıştığı bir öbek.

İki gün sonra hizmetçiler ağır, hâlâ damlalar akıtan kâğıt hamurunu dışarı çıkarmışlar. Geride nemli bir banyo halısı ve bir su izi kalmış.

RITA

İki ayrı hizip vardı: tribünlerden çürük marul başları fırlatan, tükürükler saçıp küfürler eden ve iki parmaklarının arasından dillerini çıkaran şımarık magandalar, bir de bana yıkanmış kırmızı yapraklı marul buketleri getiren, Ulusal Marul Müzesi'nin saygın temsilcileri.

"Bütün marul toplayıcıları aynı değildir. Bazılarımız sizi seviyor, her zaman da sevdi. Beyaz adamların uzuvları ve etleri altında uyuyor olmanız ya da erik ağaçlarınızın meyvelerinin tatlı olmaması umurumuzda değil."

JULIETA

Froggy Satürn'ü yeneceğimizden emindi.

"Onu ele geçirdik. Geri dönmesine imkân yok."

Froggy'ye inanmak istiyordum; savaşın bitmesini, çizelgeler ve şemalarla yaşamaktan kurtulmayı istiyordum. Ama emin olmak mümkün değildi, Satürn'ün gücünü ya da konumunu belirlemenin yolu yoktu. Satürn yeniden çevresinde dönüyor, yerçekimi enerjisini biriktirerek hücum etmeye hazırlanıyor olabilirdi.

SATÜRN

Satürn iki kamyon dolusu çürümüş marulu onun apartmanının havuzuna boşalttı ve Ulusal Marul Müzesi'ne bir mektup yazdı.

"Onlara yazıp seni asla içeri almamalarını, onlara ancak ihanet edeceğini söyledim," dedi Satürn.

"Madem o kadar korkunç biriyim, öyleyse neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Satürn şöyle demedi: Çünkü sen korkunç değilsin, çünkü senin ekşiliğin hâlâ aklımda, mutfak tezgâhının üzerinde bıraktığın yarım limonlar hâlâ aklımda. "Dişlerini fırçala," derdin bana, dişlerin çürümeye başladığından sitrik asidin tehlikelerini gayet iyi bildiğin için.

Yatakları olmayan apartman dairelerinde, solmuş battaniyeler ve eskiden kalma çarşaflarla kendimize yaptığımız yataklarda yerde geçirdiğimiz günler. Arabanın radyatörünün aşırı ısındığı ama yine de sen nereye istiyorsan oraya gittiğimiz sıcak öğleden sonraları. Sen ve ben hâlâ altındayken, böyle kırılgan değil hâlâ elastikken El Monte gökyüzünün rengi.

Senin itiraf edip, "Ben kâğıttan yapılmayım," dediğin gün ama ben başından beri bunu biliyordum. Her zaman çok dikkat ediyordum; sünnet derisini hiçbir zaman geri çekmiyor, sana oral seks yapıyor ama asla fazla uzun tutmuyordum.

Bunların yerine şöyle dedi:

"Çünkü senden kaçış yok. Sen benim olduğum yere bak diye dört yıldır süren bir savaş var. Senin uğruna topyekûn bir savaş. Benim de bir sömürgeci olduğumu, benim de bu anlamda güçlü olduğumu kanıtlamak için. Parmak uçlarımın üzerinde durabilir, dilimi döndürüp o mükemmel, bozulmamış İngilizce'yi konuşabilirim, topyekûn kültürleri, hayali çiçek kasabalarının halklarının tamamını dünya üzerinden silebilirim. Bunu ben de yapabilirim."

Ama Satürn Cortez değildi; geçip gittiği topraklara bayrak saplamak ve duvarlarla meşe ağaçlarına (İngiliz) kraliyet armasını asmak istemiyordu. Satürn, kendisinin yıkımı anlamına gelse bile savaşı bitirecek, tüm sütunları devirecekti. Savaşçı bir hayattan, yitirilmiş sevgiler tarafından kışkırtılan savaşlardan bıkmıştı. Satürn bir dev, gezegenler arasında bir titandı ama o aynı zamanda en üstteki mutfak dolaplarını açmak için taburenin üstüne çıkan küçük bir adamdı. Kasaların üzerine çıkıp onu öptüğünü hayal eden bir adam. Ama tüm savaş komutanları böyledir: kalbi kırık küçük adamlardır bunlar.

SMILEY

İlk başta yalnızca saksılardaki çiçekler etkilenmiş, yaprakları Satürn'e aşırı yakınlıktan dolayı yanmıştı.

Satürn Froggy'nin beklediği gibi düşmüyordu. Kütlesi artıyor ve genişliyordu, halkalarının ısısı ve ışıltısı da çiçeklerin büyümesini hızlandırıyordu–tohumdan çiçeğe bir haftadan kısa bir sürede. Ama çiçekler gonca verdiklerinde ortaya pörsümüş, yanık çiçek yaprakları çıktı ve dallarından düşüp dağılarak kum tanelerine dönüştüler.

Satürn'ün uzaklığını küllerin durumundan tahmin ediyordum. Bir çiçeği üç dakikada bir havaya kaldırıyor, çiçek yapraklarının dağılıp siyah toza dönüşmesini sağlıyordum. Farklı yanık kalıntılarını karşılaştırıyordum; küller gittikçe inceliyordu. Satürn kesinlikle yaklaşıyordu ama bu serbest bir düşüş şeklinde değildi. Satürn kendi enerjisiyle ilerliyordu.

MEKANİK KAPLUMBAĞA

0001010010010101010101
0101010110011010101010
0100110001010101010101
0010101010010011111111
0010101010101010101010
0101010100101010101010
1100101110100110100000
0010001011111010

TAMİRCİ

Levyemi çıkarıp omzumun üzerinden savurdum. Mekanik kaplumbağanın kafasına nişan aldım ve demiri indirdim. Tam burnuna vurdum, sonra da kafasının tam üstüne - bacaklarını ve kafasını içeri çekemeden önce iki sağlam vuruş. Levyeyi kabuğun ön tarafına sıkıştırdım ve öne eğilip tüm ağırlığımı kullanarak kafayı dışarı çıkarttım. Alet çantamda taşıdığım odun parçalarıyla kafayı sıkıştırmayı başarana dek kaldıracı sabit tuttum. Mekanik kaplumbağalarımın en güçlüsüydü bu. Nihayet işim bittiğinde tüm vücudum ağrıyordu; levyem tutamacından bükülmüştü ve keski kısmı aşınıp topuza dönmüştü.

Gençlik heyecanının hataları, Yaşlı Nostradamus'un öngördüğü gibi, sonunda düzeltilmişti.

KÜÇÜK MERCED

Daha önce hiç olmadığı yerde yeni bir varlık vardı. Bal[redacted] havaya kaldırıp pullu[redacted] adama baktırd[redacted]likle-rinden

Bi[redacted]tü-leri kı[redacted]haçı üçüncü [redacted]a bir torba kavr[redacted]ben tor-banın içine sıkı[redacted]mon istedim.

Babam çimenliğinde kalıp sırtüstü yatarak gökyüzünü izliyordu. Artık hiçbir şey dökülmüyordu. Oaxacalı bir ötücü kuş sürüsü gökyüzünden hızla geçti, bir zirai ilaçlama uçağı Apolonio'nun uçurtmasının etrafından dolandı.

KARDİNAL MAHONY

Ona kısa ve öz bir ceza verdim. Bir Angelos ve üç Ave Maria duası. "O yalnızca kâğıttan ibaretti," dedim, avutmaya çalışarak. Biz etten yapıldık, önemli olan biziz ama bunu ona söylemedim. Günah çıkarma kabininden çıktı, ben de peşinden gittim. Ama onu yakalamaktan korktum, çünkü o gün gökyüzünün hassas göründüğü günlerden biriydi ve parmak izlerim ve yaşam çizgilerim nihayet yeniden avuçlarımda belirmişti.

APOLONIO

Yıldızlarda süpernova olarak bilinir; kütleleri genişler, genişler ve sonra bir anda dağılır. Gezegenlerde ise sağlıklı bir büyüme gibi görünür, gücünün ve yörüngesel istikrarının, güneş sistemine kendini sabitlemek için ağırlığını artırmasının bir işareti gibi. Genellikle büyüme dengelenir ve gezegen yerinde kalır. Kimi zaman ise patlayıp geride yalnızca yörüngesine yayılmış uzay tozu bırakır.

RALPH VE ELISA LANDIN

Üzülerek belirtmeliyiz ki, desteğimizi savaştan çekiyoruz. Birçok öğe dikkatimize sunuldu. Sahte evlilik belgeleri ve kovanlarla bal petekleri, Landin Vakfi'nın desteklemek istediği türden davranışlar değildir. Çizme arzusunda olduğumuz yol açısından uygunsuzdur bunlar.

IDA

Kâğıt hamurundan yapıldın, kâğıt hamuruna döneceksin.

Satürn gücünü geri kazanmaya başlamıştı, her gün daha da güçleniyor, ona çimenliğin artık çiviler ve cam kırıklarıyla dolu olduğunu anlatan mektuplar yazıyordu.

Ona teninin kalın olduğunu, çimenliğin yeni yolunmuş ördek poposu gibi pütür pütür geleceğini söyledi. Bir kere, Satürn'ün bir telefonunu cevapladı. "Bunu hak etmiyorum. Ben kendimi bağışladım. Sana yaptığım, o kadar da kötü bir şey değildi. Böyle şeyler olur," dedi.

Satürn de başıyla onaylayıp telefonu kapattı ve komodinlerin tozunu alıp kül tablalarını boşalttı; kibrit çöplerini dibinde bitmiş çakmakların ve tereyağı bıçaklarının olduğu çöp kutusuna attı. Örümcek ağlarının ve arı kovanlarının sarktığı tavan köşelerine süpürge sopasıyla vurup arı kovanlarını indirdi. Balmumu haznelerinde larvalar kımıldıyordu ama artık evin içinde arılar uçuşmuyordu.

Kamerun uzun zaman önce gitmişti. Kar botlarını kilerde, fasulye konservelerinin altında ve dürülmüş alışveriş torbalarının, buruşturulmuş alüminyum kutuların hemen yanında bırakmıştı. Kar yağmayan, kaldırımlarda ayağının kaymayacağı ve ayazda burnunun yanmayacağı bir yere gittiğini söylemişti. Yatağına sokulup ona kendisine ait olmayan isimlerle seslenecek çaresiz delikanlıların olmadığı bir yere.

Satürn mutfağa gitti. Köşeden tabureyi aldı, tek basamağına tırmanıp en üstteki dolaba uzandı. Savaşı düşünerek durakladı, düdüklü tencereyi indirmeyi unuttu. Onun yerine tüm o büyük komutanları düşündü. Hepsi göğüsleri önde dimdik duruyor, botları beş santim kalınlığında gazete kâğıtlarıyla ve cepleri gönderilmemiş mektuplarla doldurulmuş halde dikiliyorlardı. Ve gerçekten hepsi de küçük adamlardı.

Ama kimi zaman puflarından iner ve kısa endamları ile yükselirler. Vatan ve milletin bölücü bağlılıklarını unutup ufak tefek ihtilafları ve başkalarının günahlarını bağışlarlar. Ellerini yeleklerinin ceplerinden çıkarırlar. Kadının marifetlerinin acısı hâlâ orada, klapanın altındadır ama acı sıcaktır, onun bir parçası olan hoş bir ateş. Yürürken pelerininin düğmelerini çözer ve imparator şapkasını çıkarır. Kendi ölümünü umursamadan, yalnızca parçalanan gökyüzünü kurtarmak ve eski huzuru yeniden sağlamak için öne atılır.

APOLONIO

Bu hiçbir zaman Bebek Nostradamus'un savaşı olmadı ama o yine de mücadele etmeye, EMF yeniden toplanırken sayfanın bir kısmını muhafaza etmeye çalıştı. Gün geçmek bilmeyince Bebek Nostradamus yoruldu, artık Satürn'ü zapt edemez hale geldi. Avucumun içine dokundu:

"Savaşı Satürn kazanacak."

Ve bu, Bebek Nostradamus'un bana bir şey söylediği ilk ve tek seferdi. Genelde ellerini yüzüme dokunmak ve hafifçe kafama vurmak için kaldırırdı ama beni olacaklar için hiçbir zaman uyarmadı.

ARICI

Büyük Roma şairi Virgil'in iki kasa balarısı vardı. Bunlara ilham perisi kuşları diyordu. "Bir bebeğin dudaklarına bir arı dokundurursanız mısralar okumaya başlayacaktır," demişti.

Bir zamanlar Efendimiz'in kanını taşıyan kutsal kâse altın arılarla bezenmişti, kutsal krallar ise tabutlarının balla ve mezarlarının arı tepecikleriyle doldurulmasını emretmişti.

Napolyon Bonaparte'ın tahtından dünyanın yarısına hükmederken giydiği pelerin, bal petekleri ve arılarla bezeliydi. Kennedy'ler ise göreve başlama törenlerinin davetiyelerini sadece saf balmumuyla mühürlerdi.

Arı utançla değil, asillerin soyuyla bağlantılıdır. Roma'dan Amerikan Camelot'una dek kraliyet portrelerine yakından bakın, en azından bir çil, bazen üç nokta ya da kollar geriye kıvrılmışsa bütün bir takımyıldız göreceksiniz.

KAMERUN

Satürn kâğıtlarını otel odasındaki yatağının üzerine yaymıştı. Kaldırımdan biraz kar aldım, asansörle yukarı çıkardım ve kartopunu kafasının üzerine patlattım. "Bir kar sağanağı," dedi. Gülüşüp güreştik; diyagram ile gösterilip yapboz kitaplarına basılan, ancak iki McArthur bursunun yardımıyla çözülebilen ama çözümün, aşkın gizemini ortaya çıkaracağı korkusuyla hiçbir zaman kamuya açıklanmadığı bir pozisyonda birbirimize dolandık.

Kolayla sertleşmiş çarşaflar üzerinde yatıp birbirimizin yüzüne dokunduk. Parmağını dudaklarımın arasına koydu.

"Karni, bunu yarın yine yapsak benim için hiç sorun olmaz," dedi, sonra beni öptü. Ama bu köpekbalıklarından, arıcıların dönüşünden önceydi; bana adımla seslendiği zamanlarda.

KARDİNAL MAHONY

Papaz okulunun en temel öğretisi, ellerimizin saf olabileceği ve dua ve meditasyon yoluyla gökyüzüne dokunabileceğimizdi.

Ancak çok daha hızlı yöntemler de vardı. Gökyüzüne dokunmanın -ağırlığını ve turtuklu köşelerini hissetmenin- ve kilise azizlerininkiyle karıştırılacak kadar saf ellere sahip olmanın daha kolay yolları vardı.

Bu yüzden teoloji öğrencileri geldiğinde onlara uçakları anlattım, sonra da bir kızın dolaşık saçlarına dokunmakla keşfedilen o yüce kutsallığı.

Bebek Nostradamus bile onu durduramazdı. Keder halen Satürn'ün içerisinde dolaşıyor, kılcal damarlarını tıkayıp lenf bezlerini iltihaplandırıyordu; karaciğeri melankoliyi süzmeyi asla başaramıyordu ama vücudu adapte olmuştu. Bazen onu düşününce kuvvetten düştüğü oluyordu, yine de sütunlara yüklenmek için yeterli gücü toplayabiliyordu. Satürn'ün ağırlığı yapıya abanıyordu. Başta sadece sütunun dibinde tek bir çatlak vardı. Onu düşündü, onun ihanetini, sonra da hikâyedeki diğerlerinin ihanetlerini: Delilah, Merced, Ida. O tek çatlak dağıldı ve çatlaklardan bir ağa dönüştü, yapıyı çökertmeye başlayıp sonunda moloz yığınına çevirdi. İlk destek yıkılınca diğerleri kolayca devrildi, tüm sütunlar yıkıldı ve hikâyenin tüm kontrolü Satürn'ün eline geçti.

Yeniden istediği her yere girip çıkmaya başlayınca Sandra'yı evinin içinde gördü. Kapılar kapalıydı ve perdeler indirilmişti ama Satürn onu yine de yatağının üzerinde, ilk olarak Eyüp Kitabı'nda yazılmış olan pozisyonda kıvrılmış halde görebiliyordu. Froggy ile sevişmenin nasıl bir his olduğunu anımsarken gözleri yaşlarla dolmuştu Sandra'nın.

Froggy üç sokak ötedeydi, solup küle dönen çiçek tarlalarının arasından geçerek kestirme yoldan evine doğru gidiyordu. Islak pembe çiçek yaprağı topakları yerine kum taneleri tükürmekten ağzı kurumuştu. Froggy savaşı kaybetmişti, artık altına saklanacak kaplumbağa kabukları da yoktu ve düşünce olmayan şeyleri düşünemeyecek kadar yorgundu. Satürn onun zihnine girdiğinde başarısız saldırı için kendisini suçlayan bir savaş komutanının karamsar ruhunu buldu. Froggy'nin midesi, daha önce, Satürn ilk geri çekildiği zaman, Satürn'ün üzüntüsünden yalnızca Liz'i düşündüğü zaman hücum etmediği için duyduğu pişmanlıkla yanıyordu. Kederi öfkeye dönüşmeden ve kurşun suya, havaya sızmadan önce.

Julieta, dolgu malzemesiyle doldurulmuş, bir zamanlar kurşun levhalarının takılı olduğu yerlerdeki deliklerin sıvayla kapatıldığı duvarlarla çevrili mutfakta oturuyordu. Froggy'yi bekliyordu. Froggy başı öne eğik halde eve girdi. Julieta ağzının kenarlarındaki külleri sildi, sonra saçlarındaki gökyüzü taneciklerini temizledi. Savaşın kaybedildiğini bildiği için, "Sen hâlâ benim kumandanımsın, Froggy," dedi.

Döşemenin üzerinde, Satürn'ün onları izlediğinin tamamen farkında olarak Froggy Julieta'yı öptü ve elbisesini yukarı kaldırdı, külotunu indirip arkasını çevirdi. Eskiden, onu terk etmeden ve çıbanlar vücudunu mahvetmeden önce Eyüp karısının içine nasıl girdiyse, o da öyle Julieta'nın içine girdi.

"Senin istediğin bu," dedi Froggy, Julieta'nın duyamayacağından emin olduğu kadar kısık bir sesle, "beni sevişirken, uyurken ve tuvalette otururken izlemek. Senin istediğin buydu..." Ve Froggy kendi kendine konuşmaya devam etti.

Smiley çıplaktı, Satürn hızla onun üzerinden geçerken çatı penceresinden gökyüzüne bakıyordu. Satürn onun yerine dikkatini gökyüzünde salınan uçurtmaya verdi ve ipi aşağı doğru takip ederek onu tutan kişiye ulaştı. Apolonio'nun eli ipe asılıp çekmekten aşınmış ve sürtünmeden yanmış, ona Federico de la Fe'nin çoğunlukla ateşte bulduğu hazzı yaşatmıştı. Zirai ilaçlama uçakları havada daireler çiziyordu, Apolonio uçurtmayı aşağı çekti ve ancak uçaklar yere indikleri zaman yeniden yükseltti. Güvenli bir şekilde Apolonio'ya bağlanmış olan Bebek Nostradamus, sütunları tutmaya çalışmaktan bitap düşmüştü. Uykuya dalıp duruyordu, siyah kalkanını kaldıramayacak kadar yorgundu. İlk defa Satürn, Bebek Nostradamus'un bilincine sızmayı başardı.

Bebek Nostradamus Satürn'ü püskürtemeyecek kadar bitkindi. Satürn, Jüpiter'in gücünü de gölgeleyerek gücüne güç katmıştı ve *Astronomy Today* dergisinde ondan, gezegenler arasındaki en öfkeli ve kindar, ayrıca minik Pluto'nun ardından en kederli gezegen diye bahsedilmişti. Dergi hatalı bir şekilde Satürn'ün güneş sisteminden sürgün edilmeye mahkûm olduğu yorumunu yapmıştı.

Fakat Bebek Nostradamus'un aracılığıyla Satürn geleceğini görmüştü; yerinde kalacağını, yörüngesini koruyacağını ve hatta uydular kazanacağını biliyordu. Yaşlı bir Froggy teleskopunu galaksiye çevirmiş, öfkeyle vizöre bakıyor, Satürn'ün evrelerini dikkatle kareli kâğıda işliyordu.

EMF dövmesinin rengi solmuş, belli belirsiz bir morluğa dönüşmüştü. Bir zamanlar katran karası olan saçları ağarıp gümüş ve beyaz karışımı bir renk almıştı. Julieta onunla birlikteydi ama çürüme hastalığı geri dönmüş, azı dişlerini ve dizlerinin kıkırdaklarını aşındırmıştı. Yine de bahçesinde dizlerinin üzerine çöküyor, yabani otları yolup çiçeklerini sulayarak sahip olduğu toprak parçasının bakımıyla ilgileniyordu. Çiçek plantasyonu solmuş ve karıkları uzun zaman önce erozyona uğramıştı. Geriye kalan tek şey Julieta'nın bahçesiydi. Zirai ilaçlama uçakları yerine bir yolcu uçağı filosu savaş, yitirilmiş aşk ve karanfil bıçaklarının keskin ağızlarıyla parçalanıp yırtılmış olan hasarlı ve yamalı gökleri doldurmuştu.

Uçaklar bir zamanlar çiçeklerin ve fıskiyeli sulama sistemlerinin yetiştiği yerdeki uçuş pistine iniyordu. Eskiden kantar istasyonunun bulunduğu noktaya yapılan kontrol kulesinde ise, radar ekranındaki küçük bip sesi trafik kontrolörlerinin kafasını karıştırıyordu. Ertesi hafta, Federal Havacılık İdaresi göklerdeki tüm uçurtmaları ve metalik balonları yasakladı. Kararname duyurulduğunda Apolonio uçurtmasının makarasını sardı, kanadına iki delik açtı ve kuyruğunu kesti. Bebek Nostradamus hâlâ sırtına bağlı duruyordu, ama büyümüştü ve gelecekten haber veren ayaklarını uzattığında Apolonio'yu taşır hale geliyordu. Adımları biraz sarsaktı ve sıklıkla düşüyor, Apolonio'yu eziyordu; bu düşüşler Bebek Nostradamus'un başını öyle sert çarptırıyordu ki geleceğe zarar veriyor, kronolojileri karıştırmasına neden oluyordu. Uzun zamandır kullanımda olan icatları öngörüyor ve anakronizmlerle dolu bir tarihi

baştan anlatıyordu: elektrik direkleri olan Karanlık Çağlar ve Massachusetts'li Kennedy'lerin hükümdarlığında Helenistik dönem.

Sandra, Apolonio ve Bebek Nostradamus'un ayağa kalkmasına yardım edemiyordu; uzun zaman önce El Monte'den ayrılmıştı. Kamyonunu gerçek tepeleri olan fakat siyah ve metalik topraklı bir kasabaya sürmüştü ve kasabanın vadisinde kaybolurken Froggy'yi düşünüyordu. Onu bir daha gören olmadı.

Ancak yine de her bahar haberi gelirdi. Yeni kasabasında çiçekler açtığında El Monte postanesine kurşunla kaplı ve metalik bir mürekkeple yazılmış bir zarf teslim edilirdi. Postacı usulca Froggy'ye zarfın geldiğini haber verir ve Froggy Julieta'ya gübre almak için dışarı çıktığını söyleyerek müsaade ister ama postaneye gidip mektup teslimi için imza atardı.

Sandra'nın el yazısı her yıl giderek küçülüyordu, *i*'leri son mektuplarında neredeyse görünmez olmuştu, ama cümleler uzuyor, sayfanın kenarına dek uzanıyordu. Froggy katlayıp arka cebine koyduğu mektup ve kurşun zarf yüzünden körelmiş karanfil bıçağıyla eli boş dönerdi eve. Ama hiçbir zaman mektuplarda ne yazdığını açık etmedi, ki bu da Satürn'e galebe çalmanın küçük bir yoluydu.

Bir bahar mevsiminde, Kaliforniya kayıtlarındaki en yağışlı geçen baharda, mektup gelmedi ve Froggy yas içinde ensesindeki harflerin üzerine katran sürüp bahçedeki tüm çiçeklerin yapraklarını çiğnedi.

Ve bir de, adı bir zamanlar ithaf sayfasında yer alan ve o olmayan kadınların kulaklarına yüz defa tekrar tekrar fısıldanan kadın vardı. El Monte'nin sekiz kilometre kuzeybatısında, gül merkezi olduğunu iddia eden bir kasabada yaşıyordu. [redacted] ile birlikte boyanmış veranda salıncağında oturuyordu. Adam etten kemiktendi, derisi gözlerinin ve kaşlarının kenarında kırışmıştı, ama o, yine de "[redacted], bunca yıl geçti ve ben hâlâ seni seviyorum," diyor ve kâğıt elleriyle adamın yüzüne dokunuyordu.

Sevgi dolu anları, çimenlikten koşarak çıkan torunları tarafından bölündü. En küçüklerinin -sekiz yaşında bir kızdı- ayağı takıldı ve düştü ama elbisesi çimen lekesi olmadı. Ayağa kalkıp basamakları çıktı ve büyükannesiyle büyükbabasının arasına oturdu. İsmi, tıpkı büyükannesi gibi Elizabeth'ti ve resimli bir galaksi kitabı taşıyordu. Kitabı, güneş sisteminin iki sayfaya yayıldığı yerden açtı ve işte, parıldayan halkalarıyla Satürn oradaydı. Liz sayfaya dokunarak torununa her bir gezegenin ismini saydı.

"Bu Merkür," dedi, "bu da Venüs...",

En sonunda Satürn'e dokunarak, sayfalardır hissedilmeyen bir mutluluk getirdi.

"Ve bu da Satürn."

Satürn geleceğe konsantre oldu, gözlerini dikip onun parmağına, halkalı gezegenin üzerinde uzun uzun geziniyor gibi görünmesine baktı ve sonra yüzüne dönüp onun Çingene saçlarına yeniden dokunmanın; onu yataktan kaldırıp kâğıt dudaklarının tadına bakmanın ve o uyurken, uyanıp da "Bütün bunları benim

için mi yazdın?" desin ve Satürn de başıyla onaylasın diye, kâğıt teninin üzerine grafikler ve çizelgelerle birlikte aşk mektupları yazmanın nasıl olacağını düşündü.

Satürn tüm bunları düşündü; ona kahve yapmanın, kitap rafları inşa etmenin, tiftik filtresi ve televizyondaki sabah programları yüzünden kavga etmenin nasıl bir şey olacağını.

Ve Satürn tüm bunları düşünürken, ne kadar güçlü olsa da asla gerçek olmayacak bir geleceği hayal ederken, Küçük Merced Federico de la Fe'ye Pendleton gömleğini iliklemesi ve çantasını hazırlaması için yardım ediyordu. İkisi birlikte sıvalı evlerinden çıktılar, çimenliklerin en yumuşağından geçtiler. Hâlâ ölü balık gibi kokan Küçük Merced, kalkanını açıp kendisini ve babasını onun ardına gizledi. Güneye doğru yürüyerek, arkalarında Satürn'ün takip edebileceği hiçbir iz bırakmadan sayfadan çıkıp gittiler. Bundan böyle kederin devamı olmayacaktı.

NOTLAR

abejas negras: Kara Arılar. Burada takım güreşinde rakibin adı olarak geçiyor.

banderilla: Boğa güreşlerinde matadorların kullandığı renk renk süslenmiş dikenli çubuklara verilen isim.

botánica: Halk hekimliği ilaçları, dini ritüeller için mumlar, heykeller ve tılsımlar gibi ürünlerin satıldığı dükkân.

bracero: ABD'ye girmesine ve sınırlı bir süre için, özellikle tarım sektöründe çalışmasına izin verilen Meksikalı işçi.

brinca: Çeteye/gruba kabul dövüşü.

cholo: Meksika melezlerine hitaben türemiş, günümüzde çetelerle ilişiği olan ya da öyle görünen gençlerden bahsederken kullanılan terim.

chorizo: Baharatlı ve oldukça yağlı İspanyol sucuğu.

colonia: Semt.

comandante: Komutan.

compañero: Yoldaş.

conquista: Fetih.

curandero: Şifacı. Latin Amerika'da fiziksel ve ruhsal rahatsızlıkları tedavi eden geleneksel halk hekimi.

derramadero: Savak.

Don Francisco: 1940, Şili doğumlu olan ve Latin Amerika'da sevilen bir TV sunucusu.

Don Ho: Hawaii'li bir pop şarkıcısı. (1930-2007)

[frijoles] de la hoya: Meksikalıların geleneksel yemeklerinden olan, tencerede pişirilen bir fasulye yemeği.

gringo: Latin Amerika'da İspanyolca ve Portekizce konuşulan ülkelerde, genellikle Amerikalılar, beyazlar ya da yabancılar için kullanılan terim.

guayabera: Latin Amerika, Karayipler ve Güneydoğu Asya'da erkeklerin giydiği, pamuk ve ketenden üretilen ince gömlek.

Hiragana: Japonca hece dizisi.

limpia: Curanderismo'da (şifacılık), kötü titreşimleri kovma becerisine sahip olduğu düşünülen bir objeyle (yumurta, limon vs.) kişinin tepeden tırnağa "süpürülüp" temizlenmesi işlemi.

lotería: Tombalaya benzeyen, Meksiya'ya özgü bir şans oyunu.

luchador: Amerikan güreşinden biraz farklı olarak gelişen Meksika güreşinde, özellikle Meksika'da ve bazı İspanyolca konuşulan ülkelerde güreşçi için kullanılan terim. Serbest güreş anlamına gelen *lucha libre* genellikle renkli ve değişik maskeler takan güreşçilerle gerçekleştirilir ve yenilen kişi maskesini çıkarmak zorunda bırakılır.

menudo: İşkembe çorbasına benzeyen geleneksel bir Meksika çorbası.

mescal: Meksika'ya özgü bir agav türünden elde edilen içki.

mesquite: Kuzey Meksika, Sonoran ve Chiuahuan çölleri ve ABD'nin güneybatısında yetişen, baklagillerden bir bitki.

mijo: Canım, aşkım anlamında bir hitap biçimi.

monte: Dağ.

pachuco: Meksikalı-Amerikalı, iyi giyimli kişilere yönelik terim.

paisano: Köylü.

papel: Kâğıt.

quemador: Ocak.

saladito: Aperatif.

salamander: Semender.

sana, sana, colita de rana: "İyileş, iyileş, küçük kurbağanın kuyruğu," anlamına gelen ve çocuklar yaralandıklarında söylenen tekerleme dizesi.

Santería: Yoruba dininin, Roma Katolik ve Kızılderili geleneklerinin sentezinden oluşan, Batı Afrika ve Karayipler kökenli bir inanç sistemi.

Satürn: Bir gezegenin adı olmakla beraber, eski Roma'da tarımın, bağımsızlığın ve zamanın tanrısıdır. Yıkımla da ilişkilendirilir; çocukları tarafından tahtından indirileceğinden korktuğu için kendi evlatlarını yemesiyle bilinir.

subcomandante: Komutan yardımcısı.

Susan B. Anthony: Kadın hakları savunucusu. Onuruna madeni paralar da yapılmıştır.

tequesquite: Yemeklerde de kullanılan bir tür tuz.

tirabuzon: Profesyonel güreşte özel bir tutuş biçimi. Güreşçi, rakibin önce bacaklarını ayırıp, ardından rakibin sırtına yakın taraftaki kolla rakibin kolunu çekerek kilitler. Çöktürüp kolunu yana bükerek rakibin sırtını esnetir ve karın bölgesini gerdirir.

toro bravo: İspanyol dövüş/güreş boğası.

vendida: Satılmış.

veterano: Gazi.

Salvador Plascencia'dan oyuncaklı, dokunaklı ve fazlasıyla sıra dışı bir roman: KÂĞIT İNSANLAR. Yazarı roman karakterlerinin arasına, kâğıdı olay örgüsüne katan, yıkımı körükleyip küllerinden yeniden doğan, özgün ve çarpıcı bir metin. Alınyazısına karşı koymanın, kurmacanın ve başkaldırının, kayıplara rağmen ayakta kalmanın hikâyesi. Kâğıt kadar hassas, kâğıt kadar tanıdık.

Uyarı: Karalamalar, çizimler, lekeler ve diğer şaşırtıcı şeyler KÂĞIT İNSANLAR'a aittir.

KÂĞIT İNSANLAR, sizinle konuşacak. Öykülerini sütunlarla kuracak; mahrem hayatlarını lekelerin ardına gizlemeye çalışacak. Göğüs kafesinizin içerisine kâğıttan bir kalp yerleştirip defalarca yırtacak, sonra tekrar yamayacak... Ve siz, kâğıdın üzerinde dile gelen sayfaları çevirirken kendi kaderinizi, kendi kâğıt insanlarınızı, kendi yaralarınızı nasıl yamadığınızı düşüneceksiniz.

Kelimeler, birer yara izi gibi kâğıda tutunacak.

İnsanın canını en çok, ama en çok kâğıt kesikleri yakacak.

KÂĞIT İNSANLAR kısmen gerçeklere, kısmen kurmacaya dayanan, kâğıdın olasılıklarını benzersiz bir biçimde öyküye karıştıran, yaprak yaprak çoğalan ve soluk alan bir roman.

20 00

ISBN 978-605-5903-398

9 786055 903398

SİREN YAYINLARI | ZAMANIN RUHU